

Pintér István

A vidám pokol

egyén és társadalom iszonya

PILISVÖRÖSVÁR, 2020.

ELŐSZÓ

A szociológia tudománya az ideális társadalom felé egyengeti az utat. Politikai beállítottságtól függően többféle ideológiát is lehet gyártani mindennapjaink számára. Történelmi tények meghamisításával és a statisztikák manipulálásával sokakat félre lehet vezetni. Végeredményül olyan „kulturális káosz” keletkezik, melyben a közgazdaságtan és a büntetőjog igyekszik rendet vágni.

Szerzőnk szerint hasfájós bolygónk forgástengelyét a hazugság olaja keni, és az örökös átrendeződésekben a kisember mindig a rövidebbet húzza... A tőlünk függetlenül végbe menő változások fő oka az az általános esélyegyenlőtlenség, amit a kényszerű biológiai rotáció még inkább elmélyít. A valódi erővonalat filozofálással és sajátos szexuálpszichológiája segítségével tárja fel. Mellőzi a politikus megközelítéseket, inkább a jövő társadalmi szerkezetét prognosztizálja, történelmi és morális fejtegetések keretében.

Globalizálódó világunk eseményei nap mint nap nyilvánvalóvá teszik, hogy minden a mi sarunk, szemetünket kizárólag a saját szőnyegünk alá seperhetjük. Az igazán nagy kérdések akkor keletkeznek, amikor fennakadunk természetes elvárásaink és a valóság közötti szembeszökő különbségeken. Ezek taglalása során a szerző szinte észrevétlenül avat be minket a teológia rejtelseibe.

A komplex problémákat felvető mű aktualitását az a modern kori népvándorlást elindító klímaváltozás adja, ami még egyáltalán

*„Nem mennyrázó fergeteg, nem bömbölő földindulás,
Csak gyöngye szellő, mely minket körülenyelg”.**

* Madách Imre: Az ember tragédiája, IV. szín

T A R T A L O M

<i>Előszó</i>	2
<i>Kolofon</i>	5
<i>Mottó</i>	6
Honnan fúj a szél ?	7
Ép testben épp hogy élek	9
Szabadság, szerelem	11
Játszani szeretnék mostan !	13
Mea culpa?	15
Így hisztek ti !	17
Élet a senki földjén	19
A gép forog...	21
Nincs középút !	23
Életre ítélve	25
Lelki tükör	28
Barátaim segítségével	30
Csináljon valaki valamit !	32
Nyomorultak	34
Isten ujja	37
Hit az ész helyén	39
Én vagyok	41
A világ közepén	43
Időrablás	45
Megkísértve	48

Kikövezett úton	50
Aranyláz	52
A Föld gömbölyű	54
Demográfiai robbanás	56
A teremtés koronája	58
Olvasni kell !	60
M E L L É K L E T	
Hol rontottuk el ?	64
<i>A szerző digitalizált művei</i>	75
<i>Rövidítések és elérhetőségek</i>	76

A könyvborító
„*Kövek között, víz nélkül*” című fotóját

Persovits József

készítette

***

Copyright Pintér István, 2020

*A titok feltárása fontos érdek.
Költő vagyok. Nem prédikálok. Kérdek.*

Henrik Ibsen

Honnan fúj a szél?

Az *én* a társadalmat alkotó egyének egyedi tudata. Ebből négyféle létezik. Az első egy „mechanikus én”, aki egyszerűen megkülönbözteti magát a környezetétől. Erre az állatok és a rovarok is képesek. A második az „értelmes én”, akit éppen elméletei minősítnek. Ha csupán létfeltételeit és szükségleteit tartja szem előtt, akkor emberről beszélünk. A harmadik a „gondolkodó én”, ami olyan férfiban vagy nőben lakik, akit érzékeny lelkiismerete *keresővé* tesz [1]. Ez a filozófáló személy szánakozik a világon, s egyúttal össze is zördül vele. Egyéni sérelem éri, vagy fennakad a társadalmi anomáliákon. Karizmatikus karakterré a felismert igazsághoz való szó- és cselekedetbeli ragaszkodása teszi. Tanúságtevő magatartása előbb magányosságot, később kivetettséget eredményez. Üldözöttsége eleinte a szívében realizálódik, ám a gyakorlati következmények sem maradnak el. Ő egy *lelki szegény*, tehát: látni-érteni akaró „vak”, aki fogékony az élet alapvető, nagy kérdései iránt [2]. A negyedik a „praeexistens én”, vagyis olyasvalaki, aki szellemi fáradozása folytán visszatalált a mindenségben elfoglalt helyére [3]. Ez az öröktől fogva birtokolt – névvel is járó – státusz bevehetetlen vár a Sátán számára [4].

Ha az „én” fogalmát definiálni akarjuk, akkor meg kell állapítanunk, hogy az nem a hústestünket jelenti. Azt ugyanis nem mi csináltuk, nem is volt beleszólásunk a jellemzőibe, s nem is tudunk változtatni azokon. Lelkünk (pszichénk) sem egyenlő velünk, mert lelki világunkra testi determinációink is hatással vannak. Személyiségünket alapvetően e kettő alakítja ki, számos külső körülmény közbejöttével. Az ily módon létrejövő „én” esetleges és képlékeny. Léte folyamán pozitív, illetve negatív irányban is formálódik, anélkül, hogy az egyed igazán kontrollálhatná.

Valódi énünk egy *lehetőségszerűen* létrehozható tudat, ami valóságos újjászületés. Ez a Pneumának nevezhető erőter az agyunkban keletkezik, feltéve, hogy használjuk az eszünket. Erre az éteri közegre büszkék lehetünk, hisz egyéni erőfeszítésünk gyümölcse [5]. Ez a másodszori születés az első feltámadással egyenlő [6]. Elsőként Jézus ért el „a nyugalom helyére”, vagyis az önazonosság legfelső fokára. Ezért nevezi őt a Tamás-evangélium prológusa (igazán) élőnek.

A homo sapiens alapvetően egy értelmes állat, ezért tudatát a körülményei határozzák meg. Zsigeri önzését és erőszakosságát a létfenntartásért folyó küzdelem igazolja. Az elébe tárt világban ugyanis – „természetes módon” – az agresszívabb érvényesül, az erősebb jogán! A gyengébbet elsősorban hústestének minősége determinálja, hátrányos helyzetét legfeljebb az eszével képes ellensúlyozni. Teremtői védelem senkinek sem jár, a kaotikusnak tűnő zárt rendszer erővonalai miatt, amiket ördögi logikával húztak meg. Az igazi, bármikor érvényesíthető jog nem más, mint maga a fennálló lehetőség.

A szabad akarat definíciója így szól: korlátlan lehetőségek következmények nélküli kiaknázhatósága. Ilyesmi nem áll a homo sapiens rendelkezésére, hisz még létfeltételeit és szükségleteit is csak periodikus jelleggel, a rendelkezésére álló eszközök újrahasznosításával tudja biztosítani. Egyre apadó és élete végére teljesen kimerülő energiaforrásait nem pazarolhatja büntetlenül. Az emberiség evolúciójából az egyén semmit sem profitál.

[1] Tm 1., 15., 22., 26., 48., 115.

[2] Mt 5,1–12; Lk 4,18–9; Tm 48., 53., 69.

[3] Tm 1., 2., 3., 18., 23., 28., 40., 48., 57., 59., 71., Jn 6,62; 8,58; 17,4–5; 17,24

[4] Tm 31., Mt 5,14; Jn 14,30 Csia Lajos fordításában: mert bennem nincsen semmije.

[5] A témáról bővebben: *Pszichén innen, és túl...* (mek.oszk.hu/10800/10888)

[6] Jn 3,1–8; Tm 16., 49., 102., 106., Isz 172a/190 – 172b/207; Filippiekhez 3,10–2 (Csia L. fordítása)

Az éppen aktuális társadalom névtelen egyedeként együtt haladhat ugyan a többiekkel, ez azonban nem igazi fejlődés, inkább csordaszellemű menetelés... A világ rendje nem a kényszerpályákon sodródó embert szolgálja... Sorsának alakulása szempontjából korántsem mindegy, hogy melyik történelmi korba születik bele. Személyes múltja szertefoszlik, jelene kiszámíthatatlan változásoknak van alávetve, jövője pedig bizonytalan. Az élet nélküle is tovább megy: „Ma meghalsz, holnap eltemetnek, holnapután elfelednek”.

Az emberiség is csak körbe-körbe jár. Akkora vehemenciával, hogy időnként saját farkába harap. Madách Imre jól látta: az üldözői és üldözötti szerepeket a körülmények osztják ki [1]. A nép szava persze Isten szava. Kivéve, ha épp „*feszítsd meg !*”-et kiált. A tömeg azért mindig magával ragadó. Főleg, ha szép az idő és színes a forgatag. Amikor süt a nap, szól a zene és virágillat terjeng a levegőben. Ha ismeretlenek nyújtják feléd a kezüket, mosolyogva. Az egyiken tetoválás: ő verőlegényből lett bűnöző. Amott bérgyilkos, besúgó, börtönőr. Civilben nem látszik a sarzsi. A smink is elrejteti a magányt. Boldogtalanok és betegek takargatják szenvedésüket. Az ott, még nem tudja, hogy rákos... Amaz képtelen teherbe esni... Mögötte hárman is „bekapták a legyet”. A dagadt reménytelenül fogyózik, a kopasz pedig tudja, hogy a hajhullást csak a padló állítja meg. Emitt valaki kínjában egy papírpohárba vize. Bizony, a teremtés koronái csak pütkösdí királyok... Bokrétaik a kukában végzik, szemetük az aszfalton marad.

Sodródó személyekkel tehát nem kell foglalkozni. Okos ember nem mondja: fogadd el azt, ami jön. A kereső nem akar sirva és fogcsikorgatva botorkálni a külső sötétségben [2]. Ez a pokoli közeg teszi gyeheenná a világot [3], megfertőzve egyén és társadalom amúgy sem felhőtlen viszonyát. Agytekervényeink között egy zártkerti terület lapul, senki földjeként. Ez a műveletlen vidék óriási kincset rejteget, de csak azok lelhetnek rá, akik felszántják az ugart [4].

Eleinte egyszerre szeretnénk önmagunkért és a közjóért munkálkodni. Ennek ellenére hajlamosak vagyunk azt hinni, hogy rajtunk senki sem segíthet, mert a mi bajunk annyira különleges. Megoldás gyanánt általában valamilyen eszmerendszer mellé szegődünk, hogy feloldódhassunk egy vélt közösségben. Ez a „széles út” azonban igen veszedelmes [5], és vallási fanatizmushoz vezethet. A totális önfeladás (csak te boldog légy) sohasem őszinte, se a gyerek, se a szerető viszonylatában... Józanul gondolkodó ember nem akar a Paradicsomon kívül rekedni.

Valaki azt mondta: akármikor is lesz világvége, már elkészett. Igaza is lehetne, de nem a megfelelő személyt hibáztatjuk. Ha jelenlegi mivoltunkról a Jóisten tehetne, akkor teremtésünknel sem a szerencse, sem a véletlen nem játszhatna közre. Előre megfontolt „genetikai független változók” se juthatnának szerephez. Mindenki tiszta lappal, egyenlő esélyekkel léphetne pályára, egy másik, tökéletes közegben. Annak a szele itt is fúj, bár a levegő mozgásához hasonlóan láthatatlanul és szuverén módon [6].

[1] „Koldús a dúst testvéreül kívánja / Cseréld meg őket és ő von keresztre”

[2] Mt 8,12

Jézust csak buta emberek segítségével lehetett elfogni (Lk 22,53b), és a bolond gazdag (Lk 12,16–21; Tm 63.) is „éjszaka”, azaz szellemi sötétségben hunyt el.

[3] Mt 10,28; Mk 9,43–50; Lk 12,4–5; Tm 59.

[4] Tm 110., Mt 13,44; 5,5 A szelídek által örökölt „föld” egyértelműen a Jézus ajkán többször is előforduló Paradicsomot jelöli, mivel a szövegkörnyezet mindig transzcendens.
(pl. Tm 18., 20., Lk 18,8; 23,43; Isz 41/57; 2Kor 12,1–4.)

[5] Mt 7,13–4

[6] Jn 3,8; Tm 114.

Ép testben épp hogy élek

Vannak, akik simán be tudnak illeszkedni a társadalomba, sőt egyfajta karriert is befutnak. A sikert készen kapott adottságoknak köszönhetik, melyek némi csiszolgatáson kívül mást nem igényelnek. Lehetőségek után nem kell futkosniuk – azok keresik meg őket. Anyagi eszközeiket könnyen szerzik be, kapcsolataik révén az információkban is bővelkednek. Környezetüket maguk választják ki, a körülmények hatalmától nem szenvednek. Számukra szép az élet, elfogadják a dolgok rendjét, nem is értik, hogy mások miért olyan élehetetlenek. A világ szereti a fiait, hiszen lelkes életigenlésükkel ők tartják mozgásban a gépezetet. A biológiai rotáció persze rájuk is vonatkozik, de az elmúlást, jellemző módon, hányaveti módon fogják fel: bele kell nyugodni, mást úgysem tehetünk. Majd meglátjuk, mi van „odaát”. Látni természetesen csak világosságban lehet [1].

Az ismeretszerzés egyik módja a kérdezősködés, a legnagyobb kérdésgyártó pedig köztudottan a gyerek, aki *minden* tudást be akar szerezni, fáradhatatlanul [2]. Kérdéseim nekem is voltak [3], s még tartogatok néhányat. Kiskorában legelőször azt tanulja meg az ember, hogy mi az övé. Az, ami másnak (már) nem kell. Ezután azt, hogy amit másoknak szabad, azt neki nem. Az első trauma akkor éri, mikor igazságszolgáltatásért rohan a szülőjéhez, de a jogorvoslat elmarad. Ilyenkor begubózik, fantáziavilágba menekül, ami az első lépés a magányosság felé.

Annak idején azon tépelődtem, hogy miért maradnak rejtve a gondolataink. Miért nem derül ki azonnal a hazugság? Miért nincs egy olyan gép, ami kétségbe vonhatatlanul bebizonyítaná az igazamat? Továbbá: miként veszhet el valami úgy, hogy soha többé nem lesz meg? Számomra sokat jelentettek a tárgyak; ami egyszer az enyém lett, ahhoz érzelmileg is ragaszkodtam. Volt egy piros, ún. törpe autóm, valamivel nagyobb, mint a későbbi matchboxok. Ha az ember lenyomta a sofőr fejét, azzal felhúzott egy rugót, ami mozgásba hozta a játékszert. No, azt később viszontláttam a győri fogház lemezáru részlegében, ahol előzetesben lévő kollégáimmal együtt készre szereltünk pár százat.

A szintén börtönviselt Bulányi György azt mondta [4], hogy ilyen jellegű intézményekre egy mégoly ideális társadalomban is szükség lenne. Én már nyolcadikos koromban elkezdtem összeírni az egységesíteni kívánt emberiség alkotmányát. Ebben a vallás semmiféle szerepet nem kapott, mivel nem íratlak be hittanra. Az idő tájt megkérdeztem láthatásra érkező elvált édesapámat: mi a véleménye a templomba járásról. Azt mondta: ő nem jár, ez pedig (némi képzavarral) úgy hangzott a szájából, mint a szentírás. Felháborodva mesélte, hogy a magyar árvízkárosultaknak az Athenaeumban is gyűjtöttek, de az országosan befolyt összeget az állam kamatos kölcsönként folyósította, holott a pénz mindenki örökbe adta.

A nagymamám nővére stikában magával vitt egy misére. A bányakápolnában tartották, és szentül meg voltam győződve arról, hogy ott meglátom az Istent... Illetéktelen behatolóként sandígtattam a sekrestyébe nyíló ajtó felé, mert nyilván onnan fog belépni. Roger Garaudyval szólva úgy jártam, mint a jónép: istenországát várták, de az egyház jött helyette. A félsz azért egy kicsit bennem maradt. Mikor a templom téri orgonabokrok között katonásdit játszottunk a napközisekkel, az egyébként hittanos osztálytársam azt mondta: innen csak akkor jöhetsz tovább, ha széttepéd Isten szívét. Azzal odanyújtott egy orgonalevelet. Hát, egy életem, egy halálom: én nem téptem szét.

[1] Tm 58., Mt 25,1–13; Jn 8,43–7; 9,39–41; 11,9–10; 11,25–6; 12,35–6; 14,6–11; Isz 133/34,14–16

[2] Tm 1., 93., Mt 11,25–30; 18,3–4; Jn 3,34–5

[3] *Az ember igazi tragédiája*, 29 – 30. old. (mek.oszk.hu/10100/10148)

[4] *Bulányi, a tisztelendő* (mek.oszk.hu/10200/10251)

Pedig tudtam, mi a betyárbecsület. Balatonfenyves–Alsóbélatelepen, az úttörőtáborban, egyszer „a nagyok” engedély nélkül elkötötték a gumicsónakot. Túlterhelten eveztek be a mélybe, látótávolságon kívülre. Én azért maradhattam velük, mert először nem vettem észre, később meg már nem akartak vízbe dobni. Óriási botrány lett a dologból, a bűnösöket felsorakoztatták az ebédlő előtti beton teraszon. Úgy hírlett: rögvest haza küldik őket... Én is odaálltam melléjük, hiába próbáltak könyörületes módon lerugdosni a placcról. Végül csak fenyítést kaptunk, csendes pihenő szerű szobafogsággal. Nekem ez nem volt nagy változás: amúgy is a rönkfából készült barakkban olvasgattam *A Hudson vándora* c. könyvet, ami a Delfin sorozatban jelent meg.

Kedvenc társasjátékaimat, némi rábeszélésre, felajánlottam a Gyermekkorház Heine-Medin osztályának. Társasozni szerettem, bár többnyire csak ketten játszottunk a szomszéd kislánnyal. Ha én nyertem, megpuszilhattam, ha veszítettem, akkor meg ő engem. Az évek során kiderült, hogy kölcsönös vonzalmunk pusztán erotikus jellegű. Kapcsolatunkra a büntudat árnyéka vetült, és ez a lélektani feszültség idejekorán megszüntette intim együttléteinket. Első szerelmi bánatom teljesen tipikus eset volt: az, akit titokban imádtam, levágatta a haját, én pedig úgy éreztem, hogy ez a jóvátehetetlen dolog örökre megfosztott engem korábbi lényétől.

Későbbi sikertelenségeimből nagyon sokat tanultam. Például rájöttem arra, hogy az embert az különbözteti meg az állattól, hogy az állat nem tud úgy szenvedni, mint egy ember, az ember viszont tud úgy szenvedni, mint egy állat. A mérleg is az utóbbi javára billen, mert az állat mindig a mivoltának megfelelően viselkedik, amit az emberről nem lehet elmondani.

Szabadság, szerelem

Az ember pszichoszomatikus lény, ezért a boldogság iránti vágya is testi-lelki. Sokaknak boldogság címén csak egy múlt állapot jut: úgy érzik, hogy hamarosan és tartósan jó lesz nekik, aztán mégsem. Esetükben a testi-lelki kielégülést egy rövid szellemi eufória helyettesíti. Vágyaik természetesen erotikus szövődmények, melyekből vajmi kevés valósul meg. A társadalom ilyen frusztrációkkal terhes, magyarul mondva: szexuális nyomor van. Igazi nemi élet csak a szerencsés szépeknek jut osztályrészül, akik éppen emiatt válnak a világ fiaivá.

Az emberi boldogság nem más, mint az *általam választott* partnerrel egymásnak okozott *nemi jellegű* örömszerzéshez kapcsolódó ama tudat, hogy ez a testi-lelki élvezet *bármikor és kizárólagosan* a rendelkezésemre áll.

A dolognak sajnos van egy nagy hibája. Ez az állapot, a kölcsönös ígéretek ellenére, nem tarthat örökké... A teremtés koronájává tett férfi szexualitását tudniillik nem monogám kapcsolatra tervezték. Néhány évszázadig ugyan abba volt beszorítva, de előtte ezer évekig többnejűségben élt, az emberi populáció globális mértékű gyarapodása érdekében. A nők pedig napjainkban emancipálódnak, erotikus esélyegyenlőséget követelve.

A mai értelemben vett házasság – intézményesülése óta – válságban van. Erről nyilvánosan nem lehetett beszélni, az oktatást is ellenőrző vallás miatt. Ezt a születési hibában szenvedő szociológiai képződményt lehetetlen áltudományos módszerekkel javítani. Erről a tényről a járványszerűen terjedő válások tanúskodnak. Ki lehet mondani, hogy minden házasság felbomlik, illetve nyitottá válik, legfeljebb a formális kötelék marad meg, anyagi okokból vagy a gyerekek miatt. Itt jegyzem meg, hogy még ma is sok friggy a nem kívánt terhesség legalizálása miatt jön létre.

Férfi és nő pszichoszexuális kapcsolatát alapvetően az egymásra találásuk előtt történetek határozzák meg. Ebben fontos szerepe van a tinédzserkori együttjárásnak, ami egyre fiatalabb korban kezdődik. Ez a jelenség okozta a konvencionális jegyesség megszűnését, hisz a várakozási időszak, a szüzesség leértékelődésével [1] okafogottá vált. A felnőttkori összeköltözés és az élettársi viszony magát a házasságot váltja ki.

A karrier motiválta szingli életmód mindkét nembélieknek biztosítja az önmegvalósítás szabadságát, szexuális téren is. Korán férjhez menő nőknek ez az esély meg sem adatik, mert perspektivákat kínáló egyéni létük már az első gyerek várásakor átalakul egy olyan társadalmi szereppé, amit életük végéig játszaniuk kell. Ez rossz vásár, mert a lelkükért cserébe csak társas magányt kapnak.

Az egységesült emberiség falanszter jellegű technokráciája persze talál majd megoldást. Madách és Orwell vízióiból igen sok megvalósul... A túlnépesedéssel küzdő tudósok azzal fognak érvelni, hogy a monogám házasság csak átmeneti helyzet volt a fejlődés folyamán. Felszámolásával megszűnik a jelenlegi nemi erkölcs és a hagyományos gyermeknevelés, ami társadalmi ellenőrzés alá kerül.

Kimutatják majd, hogy a 20. századtól datálható szexuális nyomor genetikai okokra vezethető vissza. Ezért nem volt boldog a populáció túlnyomó része, holott a rendszeres és kielégítő nemi élet alanyi jogon járt volna mindenkinek. A magányért és társtalanságért az előnytelen külső felett; sokaknál hiányoztak a férfiasság, illetve a nőiesség jellegzetességei. Serdülőkori pattanások, fogszabályozó, szemüveg keserítette meg az életet.

[1] A szüzességet igazából sem odaadni, sem elvenni nem lehet... Nem a szűzhártya bonctani értelemben vett megléte vagy hiánya a releváns, hanem az egyén erotikus iskolázottsága.

A kövérek, soványak és alacsonyok esélyei a nullával voltak egyenlőek. Bizony, a testbe zárt nemi meghatározottság maga az élet. Olyan sors következett belőle, amelyet a külső előre vetített. A párválasztás egyébként is kellő összehasonlítási alap hiányában történt, amit vallási előírások és imprintingszerű gyerekkori élmények nehezítettek. A dolog társadalmi szabályozása tehát indokolt volt, ami azon is lemérhető, hogy megszűnt a szex-turizmus, a prostitúció és az erőszak!

Játszani szeretnék mostan !

Az ember alatti létezők, kevés eszük miatt, eleve ki vannak zárva a szellemi fejlődésből. Nemi ténykedésüket ösztönök irányítják, kielégülésük nyers, mondhatni állati. E gépek számára a szexualitás nem pótlék, hanem egészen természetes dolog. Például: szégyenérzést nem ismerve mások előtt is párzanak... A homo sapiens, gépies viselkedése ellenére, sokkal bonyolultabb lény. Érzékiségét elsősorban az életkörülményei befolyásolják. Hely, idő, alkalom és társ soha nincs együtt, emellett következményekkel is számolnia kell. Leginkább a nem kívánt terhességtől való félelem ronthatja el az egészséget. A fogamzásgátlási módszerek megtörhetik a varázst, a vallási előírások pedig mindazt számúzhetik, ami fűszerezhetné a kívánt együttlétet. Már az aktus létrejöttének is rendszerint hazudozás a feltétele, s ez az őszintétlenség baljós ködként telepedik rá.

A nők ilyen szempontból különösen kiszolgáltatottak, egy idő után pedig a gyerek utáni vágy is erősen emésztíti őket. Nemiségüket szeretnék normális, társadalmilag elfogadott keretek között megélni. A férfiak mások, mert más lehetőségekkel bírnak. Olyanok készültek, „férfiből vannak”. A matriarchátus rövid időszakát leszámítva, mindig ők domináltak. Ma már persze egyenjogúság van, ami korántsem jelent egyenértékűséget, holott az egyén önmagában életképtelen.

A társadalom utódokra számít, a férfi szexet akar, így a nő erotikus vágyai ritkán teljesülnek. Jó tudni, hogy a család és a házasság két különböző dolog. A család a világ kicsinyített mása, a házasság pedig egy szeretetkapcsolat. Utóbbit révbe érésként aposztrofálják, ami szemén szedett hazugság. A házasság maga az élet, ezért havonta meg kell küzdeni benne a létfeltételekért. Senki se tudja, hogy mire vállalkozik, s ezt nem is lehet előre kipróbálni. Lakva ismerni meg egymást, eközben pedig saját magunk viszonylatában is érhetnek bennünket meglepetések.

A mézesheteket ugyanis évtizedek követik, amik a lehetőségek beszűkülését hozzák magukkal. A megszokás okozta unalom úgy rakódik a párokra, mint a túlsúly. Itt megint a nők kerülnek hátrányosabb helyzetbe: minden kilóval távolabb kerülnek az erotikus örömtől. A pszichiáterek ilyenkor azt tanácsolják, hogy egy időre távolodjanak el egymástól, keressenek maguknak testhez álló, külön programokat. Ez nem más, mint meghasonlás: annak beismerése, hogy a házasság intézménye elsősorban nem az egyén boldogságát szolgálja, hanem társadalmi szükségleteket elégít ki.

A párkapcsolat kisajátításszerű biztonsága csak illúzió. A férfiak nem azért halogatják a viszony törvényesítését, mert „félnek az elköteleződéstől”. Egyszerűen nem akarják megvenni a tehenet, amíg ingyen van a tej... Az olyasfajta kibúvók, mint az *időre van szükségem, tartunk szünetet, nem vagyok még érett, nem vagyok méltó rád* háttérben egészen más áll. Ők a frigyet felhőtlen szexuális életként képzelik el, amelyhez automatikusan jár a házvezetőnői kiszolgálás. Az asszonyok ennél sokkal többet szeretnének: a szó szoros értelmében vett élettársi közösséget.

Az oltár előtt kimondott „igen” tehát őszinte, csak a felek más-más dologra bólintanak rá. Így aztán senki sem lesz elégedett, hiszen várakozásaik nem teljesülnek. Erről egyikük se tehet, mégis egymáson állnak bosszút. Kinjaikat a társadalom visszasságai is növelik, ezek egy része tudniillik a kapcsolatukra is kihat. Normális ember mégsem veri agyon a házastársát. Normális ember ilyesmire csak gondol.

Tolsztoj szerint az boldog igazán, aki otthon boldog. Ennek egyik elengedhetetlen feltétele az, hogy tisztában legyünk saját erotikus vágyainkkal. Woody Allen azt mondta: a szex gusztustalan dolog, de csak akkor, ha jól csinálják. A gyönyörképesség az egészség és erő jele, ám ezt is tanulni kell. Az anyagi jólét megteremtése kevés, ha muszáj, akkor innen vegyünk el időt és energiát. Tipikus eset, hogy mire felépül a ház, addigra a felek lelombozódnak.

Tartsuk szem előtt, hogy mindenki ott él, ahol ideje java részét tölti. Ebből adódik a menedzserfeleségek magánya. Minél sikeresebb a férj, annál inkább hanyagolni fogja a családját. A kényszerből a veszekedések miatt menekülőút lesz, és a titkárnő állandóan kéznél van. Ráadásul az ilyen szeretőket közpénzből vagy a repikeret terhére lehet finanszírozni. A férfi többnyire nem válik el, mert egzisztenciális szempontokból szüksége van a bázisként kínáló házasságára.

Ebben a többnejűség iránti zsigeri igénye érhető tetten. Nem véletlen, hogy az ősi teokratikus társadalmakban a vallás általában három asszonyt engedélyezett a családfőnek, aki mindegyikkel szexuális viszonyban állt. Hites felesége, vagyis gyermekei anyja volt a ház vezetője, a neki alárendelt kettőből az egyik afféle lelki társnak számított, olyan barátnőnek, akivel nemcsak a hétköznapi dolgokról lehetett beszélgetni, a másik pedig kimondottan testi szerető volt.

Ez a mentalitás még Jézus korában is élt, a válóleveles gyakorlat ugyanis lehetővé tette a feleségek törvényes cserélgetését [1]. Ez a dologi kezelés a feltámadás kérdésekor is kitűnik [2]. A logikai fejtörőben szereplő, hétszeresen megözevegyült asszonyt mint vagyontárgyat kívánják elhelyezni... Ez nyilvánvaló szexizmus, az egyenértékűség ékes cáfolata. Szerencsére *odaát* teljesen más világ van [3].

[1] Mt 19,3-12

[2] Mt 22,23-8

[3] Mt 22,30

A téma bővebben: *Kenyértörés*, 12 – 14. old. (mek.oszk.hu/18400/18476)

Mea culpa ?

Élt egyszer egy remete, aki az erdő közepén lakott, egy tölgyfa odvában. Hogyhogy nem, arra ment egy lenge öltözetű lány, aki nagyon szép volt. Utána szaladt a keskeny erdei úton, le is tépte róla a vállkendőjét, de egyéb kárt nem tudott benne tenni, mert a lány nem hagyta magát. Ezért aztán a remete, Szent Koletárusz néven, be is került az egyháztörténelembe, mivelhogy – így vagy úgy, de – legyőzte a kísértést.

Engem biztos nem avatnak szentté, mert kisgyerek koromban két barátnőm is volt. Az egyikkel papást–mamást játszottam, a másikba meg teljesen belezügtam. Utóbbi plátói szerelem volt, mert valami megmagyarázhatatlan módon, tisztességtelen dolognak tartottam, hogy felemeljem a szoknyáját. Ma már tudom, mi okozta ezt az ambivalenciát, de az áteredő bűnben most sem hiszek. Világéletemben mosolyogtam azokon a színes füzetcskéken, amiket Jehova Tanúi osztogatnak. A címdalton általában az eljövendő paradicsom képe látható, a mennyei örömeket pedig egy egészséges almával szimbolizálják. Ezt a gyümölcsöt ragyogó szépségű leány nyújtja az álmélkodó fiú felé, akinek elragadtatásában a szája is tátva marad. No, akkor inkább a muzulmánok, azok legalább szüzeket kínálnak.

A közismert vicc szerint, ha Ádám és Éva kinainak születik, akkor a kígyót eszik meg, az almát meg hagyják a fenébe. Nos, a bűnbeesés éppen akkor történt volna meg, mert mindenki azzá válik, amit bekebelez [1]. A tudást jelképező alma jöhet, az álnokságot megjelenítő kígyó viszont nem. A Biblia első tizenegy fejezete nem szerves része a júdaizmusnak, azokat a témákat réges–régen letűnt mezopotámiai kultúrák teremtéstörténeteiből adoptálták [2]. Keresztény teológiai fejtegetésekre alkalmatlanok.

Az igazság az, hogy az ősbűnt nem a homo sapiens követte el, hanem a Hazugság atyja, a negatív előjelű Principium [3]. Az általa teremtett és saját képére–mentalitására formált emberek abban vétkesek, hogy affinitásuk van az evilág keretei között elébük tárt sátáni örömhírré [4]. Lelkes – helyesebben lelketlen – vevők arra az életprogramra, ami farkastörvényei miatt főleg az asszonyokat sújtja. A szexuális determináció a kiszolgáltatottság forrása, a hétköznapi bűnök melegágya.

Ha Isten teremtette volna ezt a világot, akkor Fia által szentesíti a házasságot. Ez, minden ellenkező híresztelés ellenére, nem történt meg. Nem is csoda, hiszen ekkor a mammont is szentesítette volna, mint a léthez szükséges földi javak megszerzésének jogos igényét. Az atyai gondviselés kizárólag a lelki szegényeknek jár, akik anyagi érte-

[1] Tm 6. Az oroszlán a legalapvetőbb emberi tulajdonságokat szimbolizálja. Nevezetesen: a velünk született önzést, bírvágyat és uralkodási hajlamot. Az oroszlán az állatok királya, tehát az uralkodás és a kizsákmányolás egyértelmű jelképe. Ez az „oroszlán” az emberben lakozik, ezért magunkban kell azt elpusztítani, azaz megenni, ahogy az előkelő embert is otthon kell megölni (Tm 99.). Átvitt értelemben az Ördög ez az oroszlán: az ő csábító sugallatai, sátáni örömhíre. Ennek az oroszlánnak az elpusztításával tudjuk elfojtani magunkban az önzést, a bírvágyat és az uralkodási hajlamot. Ez lehetséges, ám az is, hogy eme rossz tulajdonságok hatalmasodnak el rajtunk. A logionban egy „emberi állatról” van szó, aki első esetben az állatot eszi meg magában, másodjára pedig az „álltság” hatalmasodik el rajta.

Az eucharisztia „titka” ugyanilyen egyszerű: ha magunkévá tesszük Jézus tanait, akkor tulajdonképpen asszimiláljuk őt (Tm 109.), a cselekedeti azonosság miatt nem lesz köztünk lényegi-lelkületbéli különbség. A kenyér és a bor szimbolikus átnyújtása azt sugallja: legyetek olyanok, mint én, ismételjétek meg a nyilvános működést, ami a Sátán ellen irányult, mert világának lebontását célozta (vö. 1Ján 2,15–6; 3,8b; 5,19; Róm 8,19–22).

[2] Tótfalusi István: Kalauz a Bibliához (mek.oszk.hu/12600/12635)

[3] Lásd *A fizika költészete* c. könyvemet (mek.oszk.hu/18800/18894)

[4] Jn 8,38; 8,41a; 8,42a; 8,44a (Szövegösszefüggés: Jn 8,30–47)

lemben is a perifériára sodortak közé tartoznak. A házasság viszont folyamatos pénzügyi biztonságra épül, ami minden téren megalkuvást kíván, ez pedig végzetes lelki megosztottsághoz vezet.

Ha Jézus Isten alkotásának tartotta volna a törvényes keretek közti nemi együttélést, akkor garmadával maradtak volna ránk ilyesféle logionok:

- A mennyországban is van (monogám) házasság
- Odaát itteni társunkkal élünk tovább
- Evilágban is lehet „szépen élni”
- Az anyaság önmagában is szentség
- Az ifjúsági hitoktatás fontos dolog
- A gyermeknemzés nem más, mint a világ tovább teremtése
- A nagycsaládos életforma egyenlő a kereszténységgel
- Csak az egyházilag megkötött frigy érvényes
- A házasságtörést halállal kell büntetni
- A halva született babák angyalok lesznek
- Az emberi test a Szentlélek temploma [1]

Tanításából azonban merőben más következik. Magától nem is nyilatkozik ezekről a dolgokról, állásfoglalásait valósággal kikényszerítik [2]. Vitapartnerei ebben a témában se akarnak gondolkodni [3], az apostolok pedig még otthon sem értik őt [4]. Nótanítványai szintén nem tudják megtagadni magukat [5], holott mindenre az eszünk használatával jöhetünk rá [6]. Például: miért van gyermekágyi halálozás?

Az Írás a mindent elsőpró nemiségben látja az összetartozás okát [7], és a polgári törvénykönyvek is az elháláshoz kötik a frigy érvényességét. Pusztán a koitusz azonban nem játszhat legalizáló szerepet, hiszen az aktus sokféle, köztük bűnös viszonylatban is megtörténik... Ha viszont feladjuk ezt a mechanikus szemléletet, akkor a kreacionizmus alól is kihúzzuk a talajt. Ez a dogma amúgy is tarthatatlan, mert teherbe esni gyerekként, sőt értelmi fogyatékosként (!) is lehet... A világi igazságszolgáltatás erőszak esetén magától értetődő módon engedélyezi az abortuszt. A naptáros családtervezésnél derül ki; milyen sokan szeretnék elkerülni a nem kívánt „áldást”. Legtöbbször a holtbiztos napokon válnak szülőkké, akkor ugyanis végre elengedhetik magukat. A szívvel-lélekkel végzett aktus viszont spontán módon kiválthatja az ovulációt, néha még tablettás készítmények szedése esetén is.

Az ember ugyanazért hagyja el apját és anyját, amiért az állatok. Ha családjában, illetve a falkában marad, akkor nincs esélye a párosodásra. A domináns egyedek elmarják a lehetőségektől, gyakran még az ételtől is. Kénytelen saját vadászterület után nézni, amit aztán meg is kell védelmezni. A számunkra éneknek hangzó madárcsicsergés valójában távol tartás: tűnj el innen, ez az én életterem!

[1] A szóban forgó, három nap alatt is felépíthető „templom” a hűtestben lehetőségszerűen létre hozható Pneuma, ami Isten ajándéka (Tm 28., 71., Jn 2,19–21; 4,10; 6,63). Pál apostol itt is téved (1Kor 6,19), ahogy sok más fontos dologban. Bővebben: *Szentlecke Pálról* (mek.oszk.hu/16500/16532)

[2] Mt 19,3–9 Jézus ehelyütt is a saját Írásaikat olvassa a zsidók fejére, melyeket ő nem respektál.

[3] Tm 92., Mt 16,1–3; Lk 12,54

[4] Mt 19,10–2

[5] Lk 10,38–42

„Salome megkérdezte az Urat: Meddig lesz a halálnak hatalma? Ezt válaszolta: Amíg ti, asszonyok, szültök” (Zsk 59 – 62.).

[6] Tm 40., 115., Mt 13,12; 25,29; Mk 4,25; Lk 8,18; 19,26; Isz 110a/216,7

[7] Ter 2,24–5

Így hisztek ti !

Az, hogy idealisták vagy materialisták vagyunk-e, az szó szerint a világnézetünkötől függ. Ha jónak tartjuk ezt a világot, akkor itt akarunk berendezkedni, az emberek között, a természet lágy ölén. Ilyen szempontból hívő és vallástalan egyaránt anyagelvűnek számít, hisz de facto a mammont szolgálja. A helyes magatartáshoz fel kell ismernünk környezetünk rossz voltát, s erre rá is kell mutatnunk [1]. Ennek hiányában ateistákat fogunk gyártani, mert a botránkoztató dolgokat Isten rendelkezésként tüntetjük fel. Minden felekezet az Ellenlábasa malmára hajtja a vizet, ugyanis a szőnyeg alá seprti a szemetét.

A világ rendje nem más, mint sátáni erővonalakhoz való igazodás. Ebben a rendszerben a kényszerpályákon sodródó egyén életének nincs értelme. Tervei hiú reményekként foszlanak szét, utódainak lényegében semmit se tud adni. A nevelés már nem az ő dolga: gyermekei sorsát rajta kívül álló tényezők befolyásolják. Otthonától és szeretteitől nem képes távol tartani a bajokat. Az Örökkévaló pedig érthetetlen módon nem szünteti meg a kontraszelekcziót, nem fogja le a bűnösök kezét [2].

Aki nem megy be a szűk kapun, az veszedelmes útra tér. Kikövezett pályán haladhat, ám ez az ív rotációba hajlik. Világa vele együtt semmisül meg, s a régi problémák mások számára termelődnek újjá. Ezt az ördögi kört a demográfiai robbanás úgy felgyorsítja, hogy az emberiség egyszerűen nem éri utol magát. Kollektív megmenekülés tehát nem lehetséges, de hát negatív előjelű PrINCÍPIUMUNK éppen így tervezte !

Az emberek azt várják, hogy *mások* tegyenek valamit, a dolgok maguktól, vagyis az ő közreműködésük nélkül, jöjjenek rendbe. Emögött a Gondviselés hiánya és igénye húzódik meg. Istennél valóban minden lehetséges, ám ez korántsem úgy értendő, ahogy beállítják [3]. A hegymozgatáshoz mustármagszerű hit, vagyis *fejlődőképes*, autodidakta módon megszerzett *tudás* szükséges [4], ennek erejében állhatunk meg a saját lábunkon [5]. A kereszténység azért fog elbukni a többi vallással együtt, mert ama országot társadalmi méreteken, kollektív módon, biológiai térnyeréssel akarja építgetni, valahogy úgy, mint a szocializmust. A logika kőszikláját azonban nem lehet büntetlenül elvetni [6].

A szekularizáció diabetikus materializmussal, azaz erkölcsi-etikai síkon küszködő hitélettel, megállíthatatlan. Az emberiség egységesülését amúgy is mindenki üdvözli, feltéve, ha a globalizáció úgy megy végbe, hogy az ő mikrovilágát nem zavarja... A hívők toleranciája és erőszakmentessége csak addig tart, ameddig nem kell megvédelmeznük a szeretteiket. A társadalmi változásokat azonban mindig ökoljoggal kényszerítették ki. Orbitális életterünk következő berendezkedése; a „technokratikus gazdasági öközösség” létrejöttékor sem lesz ez másképpen. Az ökológia tudománya ezt a falanszter rendszert prognosztizálja.

[1] Tm 4., 46., 55., 81., Jn 7,7

[2] Az Atya ezen a világon csak Jézushoz hasonló gyermekein keresztül tud megnyilvánulni. „Fiam, minden prófétában rád vártam, hogy eljőjj és megnyugodjam benned. Mert te vagy az én nyugalmam, te vagy az én elsőszülött fiam, aki mindörökké uralkodol.” (Nazoreusok evangéliuma)

[3] Mt 19,26 A pénzről és a szexről való lemondáshoz, a gyógyításhoz, a bűnbocsánat gyakorlásához közvetlen istenkapcsolat kell. Az ilyennel bíró egyén már „Istennél van”, fiaként az ő erejében és gondviselésében részesül. Ekkor már a vizen is tud járni (vö. Mt 9,5; 19,12; Mk 9,23).

[4] Tm 26., 107., Isz 123/204; Mt 5,20 Igazságosság = a tudás erejében véghez vitt helyes cselekvés.

[5] Tm 15., 19., 26.

[6] Tm 66., Mt 21,42; Mk 12,10; Lk 20,17; Jn 15,1-8; Zsolt 118,22

Keresztény ember nincs: vagy pap az illető vagy a hívek táborába tartozik. A papok vak vezetőnek bizonyulnak, ugyanis egy illuzórikus üdvtörténeti kontinuitásban hisznek. Jelszavuk: én csak vetek, majd mások aratnak. Nem fogják fel, hogy a Magvető már megtette a magáét, az ő osztályrészük a termés betakarítása [1]. „Hivatásos hívek” erre nem tudják figyelmeztetni őket, hiszen aki vak, az nemcsak a jót, de a rosszat se látja. Ezek a csordaszellemű egyének azt hiszik, hogy az örök élet az evilági folytatása.

Eme jó akaratú emberek csupa olyasmiben hisznek, ami nem működik: házasságban, családban, gyermeknevelésben. Hitük a legősibb hazugságból ered, abból, hogy ezt a világot a Jóisten teremtette. Ez az ép elmével kaotikusnak tűnő, ördögi logika mentén működő képződmény egy demiurgosz tákolmánya [2]. Az egyén szemszögéből nézve három fő részből áll: a többi emberből, az általuk létre hozott dolgokból–intézményekből, és a természeti háttérből, ami időnként az előtérbe lép, és mindent elsöpör.

Jézus nem hitt az emberben mint olyanban, mert tisztában volt vele, hogy milyen program mozgatja [3]. Nem hitt az egyházban és annak hierarchiájában [4], nem hitt a világban, a házasságban és a természet szépségében [5]. Továbbá nem hitt a közvetett istenkapcsolatban, annak hazug volta miatt. Ő saját magán demonstrálta, hogy a közös lelkiület kialakítása nem igényel és nem is tűr hivatalos közvetítőt [6]. Ehhez a fúzióhoz még ebben az életben kell átmenni a tisztítótűzön [7], biológiai halálunkkal ettől az esélyünktől elesünk [8]. És nem hitt a társadalmi változások pozitív voltában sem, kimondván: szegények mindig lesznek veletek [9].

A keresők átlátják a helyzetet, és előbb–utóbb a világ fiai is rájönnek arra, hogy mit kell tenni. A papok és a hívek azonban sereghajtóként fognak befutni a célba. Azért lesznek elsőből utolsók, mert nem használják az eszüket. Vakhitükben egymást támogatva botorkálnak ama gödör felé, amelyből nagyon nehéz kikapaszkodni [10].

[1] Tm 20., Jn 4,34–8

[2] Lk 4,5–7; Jn 8,42–7

[3] Jn 2,23–5; 8,44a Pierre Casetti–Frei szerint a homo sapiens egy zsebkiadású káoszharcos.

[4] Tm 39., Mt 15,13; 16,18; Jn 13,12–6; 15,1; Isz 109/53

[5] Tm 26., Jn 7,7; 1Ján 2,15–6

Isz 104/218: „Óh emberek! Csak a halálnak nemzetek, és csak a pusztulásnak építetek.”

[6] Tm 27., Jn 12,19 A sokaság számára nyilvánvalóvá vált, hogy nincs szükség törvénytudókra.

[7] A témát lásd: *Az ember igazi tragédiája*, 60– 61. old. (mek.oszk.hu/10100/10148)

[8] Lk 13,1–5 Hasonlóképpen = még a megmentő Pneuma létrehozása előtt.

A süllyedő Titanic lelkésze tévesen így bátorította az utasokat: „közelebb Istenhez!”

[9] Mt 26,6–11; Mk 14,1–7; Jn 12,1–8

[10] Tm 33., Mt 15,14; Lk 6,39; Jn 9,39–41

Élet a senki földjén

Isten által teremtett pokol nincs, hiszen ha terveibe ilyesmit is belekalkulál, azzal előre beismeri, hogy egyesekkel nem fog boldogulni... Pokolnak legfeljebb azt a „senki földjét” nevezhetjük, ahol lelkünk döntésképtelenül rostokol. Ez a virtuális világ [1] a közhiedelem szerint a próbatétel helye, ahol kísértések érnek bennünket. Valóban pokoli körülmények vannak, hisz ember embernek farkasa. Érvényesülni csak a másik kárára lehet. Ez a zárt rendszerből és az egyre növekvő populációból következik. A zártság nemcsak kozmológiailag értendő [2], életterünk időben is véges, a biológiai rotáció miatt. Minden egyén nyúlfarknyi, félköríves pályát fut be, amit létfeltételeinek biztosításával tölt ki [3]. Társadalmi téren sincs igazi fejlődés, a szakadatlan politikai változások éppen ezt hivatottak elleplezni.

A Tékozló fiúként vircsaftoló negatív előjelű Princípium egy olyan birodalmat akar, ami közvetlen istenkapcsolat hiányában is fennáll. A működés záloga a hazugság, és a legnagyobb, mindent meghatározó hazugság az, hogy ezt a világot a Jóisten teremtette. Az érzékeny lelkiismerettel bíró kereső személy, a szörnyűségeket látva, gyorsan ráébred arra, hogy ez nem igaz [4]. Más (világnézeti) felismerésre térés nélkül lehetetlen valódi ismeretekhez jutni, még az Emberfi státusa sem azonosítható be [5]. Ha nem fogadjuk el egyedüli mértékadónak, akkor az örömhír tartalma is definiálhatatlan marad.

Sajnos, ezen a világon mindenki hazudik aki él, Jézust leszámítva [6]. Elsősorban az egyház, mely azt hirdeti, hogy a „megváltó” már mindent megcsinált értünk és helyettünk. Úgy tűnik, az Örökkévaló azért van, hogy bármit megbocsásson, hivatalból. Isten országa (helyesebben: királysága) bővli áru lett, amit Pál óta hiszékeny, ostoba és csordaszellemű emberekre sóznak rá. Ezek „vakok a szívükben”, azaz nem foglalkoztatják őket a legalapvetőbb kérdések. Lelkivezetőik is erkölcsi-etikai bűnökkel bibelődnek, ami csak a kehely külsejének mosogatása [7].

A papok teljesen hamis képet tárnak az ifjúság elé. Azok, akik az ő útmutatásaik alapján akarnak beilleszkedni a világba, az új húst váró vágóhídra kerülnek. Jellemző, hogy a fiatal házások több időt töltenek leendő gyermekeik nevének kitalálásával, mint a szent írásokkal. Holott teljesen mindegy, hogy hozzájuk hasonló utódaik milyen néven fognak elkárhozni [8]. A keresztelón persze „ellene mondanak” a Sátánnak, de fogalmuk sincs arról: miképpen és miért kell lerombolni a műveit [9].

[1] Ami nem káprázat, hanem a szellemi szövet (az igazi anyag) perturbációja, a valóság fonákja.

[2] Lásd *A fizika költészete* c. művemet (mek.oszk.hu/18800/18894)

[3] Ez alól csak a keresők kisedés nyája kivétel (vö. Lk 12,22–34), ezek az egyáltalán nem „elveszett” juhok (Jn 10,1–18) maguk és mások megmenekítésével törődnek. Ehhez a munkához jár az az atyai figyelem (vö. Mt 10,29–31; Lk 10,20), mely a nyilvános működés érdekében realizálódik. Általános értelemben vett gondviselés nincs, mert a segítségként érkező igazi mammont (Tm 89., Lk 11,9–13; 16,9–12) kizárólag személyre szabott módon lehet folyósítani. A rendelkezésünkre álló el nem avuló erszényekben levő pénzt aztán már saját megítélésünk szerint szórhatjuk szét (Tm 96., 110.).

[4] Tm 4., 55., 81., Jn 8,30–2

[5] Tm 92., Mt 16,1–3; Lk 12,54; Jn 8,25–9; Isz 153/160

[6] Jn 8,44–7

[7] Tm 90., Mt 23,25; Lk 11,39 A büntelenné válás a belső megtisztulás automatikus következménye (Jn 8,46a; 1Ján 3,9). Bővebben: *A szűk kapu*, 64 – 66. old. (mek.oszk.hu/08000/08061)

[8] Mt 23,29–32

[9] Tm 72., 112., ApCsel 6,14; 1Ján 3,8b; Isz 60/77; 104/218; 157/117

Isz 66/118: „Én vagyok, aki a világot kiforgatva a földre dobtam, mert nincs feleségem, aki meghalhat, se házam, mely tönkremehet.”

A hivatalos katekézis szerint azért élünk a földön, hogy megismerjük Istent, megszeressük, csak neki szolgáljunk, s ezért üdvözlünk. Ennek a hittételnek azonban van egy óriási hibája. Nevezetesen az, hogy az Örökkévaló gyűlöli a világot, mint saját maga ellenpontját [1]. Jézus tényyszerűen tagadja a középút létét, tehát mindenkinek választania kell Isten és a világ között. Ez az indirekt módon meghozott döntés szinte észrevétlenül határozza meg a sorsunkat. Az egyén számára elsősorban közvetlen környezete jelenti a világot, ami korántsem bizonyul semleges területnek.

A normális ember előbb-utóbb irtózni fog a társadalomtól, mely az iránta megmutatkozó ellenszenvét intézményei útján mutatja ki. Egy „gondolkodó én” törvénytelenül szembe kerül az állammal, ami a Sátán végrehajtó szerve [2]. Ez a helyzet a „praeexistens én” esetében odáig fajul, hogy sehová se tudja lehajtani a fejét [3], azaz a világ minden kincséért se békül meg annak bűnös természetével [4]. Amit mi „kultúrának” nevezünk, az nem más, mint a minden téren megnyilvánuló tisztesség – hiánya.

Csodával határos, hogy a globálissá duzzadt anomáliák ellenére el lehet jutni Istenhez. A kereső előtt ott terpeszkedik a média, mely egyeduralmával még az egymás közti beszélgetések témáit is szelektálja. Ördögi pszichológiája agymosásszerű reklámok és megszerkesztett hírek mögé bújik. A műsorok és a filmek elhitetik a nézőkkel, hogy a világ tele van szép nőekkel, jó pasikkal, klassz kocsikkal, pazar lakásokkal és kies tájakkal... A mobilitásában nem korlátozott „felső tizezer” hétköznapi nyüzsgésével azt a benyomást kelti, mintha mindenki kedve szerint közlekedhetne, akár interkontinentálisan is.

Ebből a hazugságdömpingből a vallási szervezetek se maradnak ki. Ha a tévében kell nyilatkozni, akkor élő egyházat mutatnak a döglődő helyett. Az elérendő célokat úgy állítják be, mint tényeket... A sokat emlegetett egység még sohasem valósult meg, ezért erejük sincsen. A közösségi szociometriák igencsak árulkodóak, a statisztikákkal ellentétben. Utóbbiak jobbára pótselektívákat rögzítenek, tehát nem kell készpénznek venni őket. Lehet, hogy az eladási listák szerint ezek és ezek a legkedveltebb fogyasztási cikkek, ám ebbe a népszerűségbe a vételáruk is belejátszik. Vagyis nem derül ki: valójában ki mit szeret(ne).

Az igazságot az apróhirdetések és a falragaszok tartalmazzák. Ezt a II. világháború kémei is tudták, a legtöbb használható információt így gyűjtötték be. A magányos emberek létszáma a társkereső rovatokból derül ki, a jellemző betegségekre pedig a gyógyászati segédeszközök széles skálájából lehet következtetni. Úgy tűnik, a teremtés koronája többek között inkontinenciától és hüvelygombától szenved. Szóval, boldogan élhet, amíg meg nem hal.

Szerencsére, amit az Úr ad [5], azt később se veszi el. A biológiai életért nem őt kell áldani-átkozni. Örök létet Isten ajándéka; a Pneuma biztosíthat [6], egy megvilágosodási folyamat keretei között. Gazdaggá az állhatatos keresés tesz minket. A királyság lehetősége bárki számára fennáll, de „uralkodni” csak azok fognak, akik megtalálják az el nem avuló erszényeket [7]. Az egyházfiak olyan szőlőtő körül gyülekeznek, amit nem a Jóisten ültetett. Gyümölcsözésre kizárólag az a termőföld képes, mely az agytekervényeink közt terül el. Ezt a kincset tartalmazó parlagot következetes és logikus gondolkodással lehet megművelni [8].

Ezért aztán a vallási szervezetek tagjai – legyenek azok zsidók vagy keresztények – nem is címzettjei az Örömhírnek [9].

[1] Tm 46., Mt 6,19–24; Mk 2,21; Lk 5,36–9; 16,13; Isz 134/35; 139/41; 142/193; 143/162 stb.

[2] Bulányi György axiómája, amit a Jn 19,11 is igazol.

[3] Tm 87., Mt 8,20; 25,41; Lk 9,58; Isz 195/37

[4] Lk 4,5–8

[5] Lk 11,9–13 Az Atya kizárólag szent szellemet (igazi mammont) tud adni, azoknak, akik kérlik! Ezek a kinyilatkoztatások angyal barátaink közvetítésével érkeznek (Tm 89., Lk 16,9–12).

[6] Tm 28., Jn 4,10a

[7] Tm 1., 115., Mt 6,33; 19,28; Lk 12,33–4; Tm 82., 86., 96., 110., Isz 132/113

[8] Tm 39., 42., 43., 44., 66., 110., Mt 15,13; Lk 4,16–30; Jn 15,1

[9] Lk 4,16–30 „Nem hozzátok jöttem! Nálatok a pogányok is jobbak.” Megértették...

A gép forog...

Ha rá akarunk tapintani a világunkat mozgató rugókra, akkor ismernünk kell az alkotót s szándékait. Ez a szürke eminenciásként uralkodó demiurgosz persze nem akarja, hogy bepillantsunk a lapjaiba. Vallási szervezetei segítségével közhírré is tétette: isten útjai kifürkészhetetlenek ! Jézus viszont rájött arra, hogy *az éter fejedelme* csak *e kor istene* [1], és sohase volt az Égben [2]. A kozmoszban tartózkodó Tékozló fiú saját népének teremtette ezt az univerzumot, mégpedig önigazolásul [3]. Kaotikusnak látszó birodalma rejtett törvényszerűségek alapján működik, a rendszer ördögi jellege azonban a *kivetettek* előtt nyilvánvalóvá válik [4]. Az Emberfit (életútszerűen) követni szándékozó Fiú-aspiránsok, mesterükhöz hasonlóan, sehol se tudják lehajtani a fejüket benne [5], mert mindenhol idegen és ellenséges közegben vannak.

Az „örök tűz” és a „gyehenna” Jézus ajkán ugyanazt jelenti: a szemétnék minősülő világot. Utóbbi a jeruzsálemi hulladéklerakó neve volt, mely állandóan égett. Tehát, aki odakerül (átvitt értelemben) az *elvilágiasodik*, vagyis pusztán hústestként funkcionál [6]. Ez a közvetlen istenkapcsolatot nélkülöző gonosz élettér a Vádlónak és kollaboránsainak készült, azaz saját maguknak csinálták ! Nekik jó ez a bűneiket leplező „külső sötétség” [7], ahol időnként sírás és fogcsikorgatás van.

Ezen az igehelyen mindenki egy Isten által létrehozott pokolra gondol, Csia Lajos fordítása azonban a józan ész igazolja. Ő nem az Örökkévalóra utaló „készítettett” kifejezést használja, hanem azt írja: „készült”. A megosztott lelkű embereknek nem világos, hogy ki, és kinek csinálta a szóban forgó pokoli helyet. Az egyszerű szemmel néző, kevéretlen szívű olvasó viszont tudja, hogy az „örök tűz” bizony életterünkben lángol, (nemi) vágyaink férge *ezen a világon* nem pusztul el soha [8]. Jézus – mint mindig – elrejti a lényegét, amit csak a Pneumával (belső füllel) rendelkezők foghatnak fel.

Az egyetlen Valóság anyagivá perturbált része, az „Univerzum”, nem más, mint a Tékozló fiú működési területe. A benne uralkodó (éppen aktuális) pokoli rendszert pedig angyalai, vagyis a gonosz lelkek hozzák létre [9] úgy, hogy manipulálják az eleve rosszra hajló embereket, akik a Másoló szántóvetőivé lesznek, fenntartván azt a világot, mely az ördögök lakhelye, a Sátán vezérlete alatt [10].

Ezt az örökmozgónak szándékolt gépezetet a hazugság olaja keni, s a biológiai rotáció forgatja. Az erővonalak automatikusan jönnek létre, a természet periodikus változásai nyomán. A népvándorlások és a hódító háborúk hátterében az élőhelyek telítődése áll, amit a relatív túlnépesedés okoz. Demográfiai robbanás mostoha körülmények között is bekövetkezhet, mert a fogamzásgátlás az egyén számára gyakorlatilag megoldhatatlan.

[1] 2Kor 4,4; Efézus 2,2

[2] Lk 10,18 A „villámlás” a visszafordíthatatlan (Tm 72.) megvilágosodásra utal.

[3] A témát lásd *Az ember igazi tragédiája*, 5 – 18. old. (mek.oszk.hu/10100/10148)

[4] Tm 4., 48., 53., 55., 69., 70., 81., Jn 7,7

[5] Tm 87., Mt 8,20; Lk 9,58; Isz 195/37; 1Ján 5,19 Evilág minden porcikája rossz, perturbált.

[6] Mt 10,28; Lk 12,4–5; Tm 59. Az Ördög csak akkor vihet el minket, ha országbeli értelemben már hullák vagyunk, „megszáradt szőlővesszők” (Jn 15,6), száraz faágak (Lk 23,31).

[7] Jn 3,19–20

[8] Mt 5,27–30; Mk 9,43–50: Az utolsó mondat test és lélek egységéről szól, ami az *új ember* ismerve (Tm 47., Efézus 2,14–8), tehát nem a közösségi életéről van szó, ahogy a Mt 18,19–20 alatt sem !

[9] Bővebben: *Pszichén innen, és túl...* 8 – 41. old. (mek.oszk.hu/10800/10888)

[10] Isz 57/129; 157/117; Jn 8,31–47

Jézus embergyilkosnak nevezi a Sátánt [1], aki szabad akaratából kifolyólag gyakorolhatja áldatlan tevékenységét. Működési területe egy zárt rendszerre korlátozódik, ami éppen attól vált zárttá, hogy önmagába fordult. Ha Isten Világát egy temérdek helyiségből álló palotaként képzeljük el [2], akkor a Másoló egy kis szobácskában építgeti makettjét. A Tékozló fiú, Atyjának hátat fordítva, a rá eső örökrészből egy külön bejáratú világot csinált. Ez az élettér akár végtelen kiterjedésű is lehetne, ha minden irányból átjárhatóvá tenné. Ő azonban, bűnös módon, Isten indirekt módon kifejezett parancsa ellenére, nem tár ki ajtót-ablakot. Nem adja tovább a kapott lehetőségeit [3], tehát az örök élettérrel járó, tudáson alapuló erőt [4]. Ha így tett volna, akkor a reá bízott Pneuma-magok nem kényszerülnek bele egy nemileg meghatározott és különféle szükségletekkel megvert hústestbe, magyarul: nem embernek születnek. Tehát már maga az emberteremtés is gyilkosságnak minősül!

A rendelkezésére álló, isteni eredetű [5] anyagmennyiség véges, ami zárt rendszer esetén, magától értetődő módon, rotációt kíván. A Pneuma kezdemények örök élete ettől még megmarad [6], biológiai burkuk sejtosztódása viszont egy előre meghatározott idő múltán megszűnik. Az ember olyan, mint egy rugós játékszer: felhúzása után egyszerűen lejár. A zárt földi pálya mellett szabadsági foka is határok közé van szorítva. Ez azt jelenti, hogy csak magához való esze van. Ha ehhez a hamis mammonhoz nem társul az igazi, akkor képtelen lesz az elvont gondolkodásra [7]. Az időbeli és értelmi korlátok mellett még krónikus energiahiánnyal is kell számolnia [8].

Mindennapi betevőjét neki magának kell előteremtenie, az asztali áldás által sugalmazott gondoskodás nem létezik, nem is létezett soha! [9]. A szükségletek sorában ott áll a szexuális kielégülés is, sokak mégis hoppon maradnak. Az ismeret kulcsait megkapó, ám azokat elrejtő papok ingyenélők; ők már előre felvették a keresetüket [10]. Ezt a bért jogosulatlan biztosítási tevékenységükért fizeti a Sátán. A szekularizáció eme katalizátorai a hiúságuk miatt tudatlanok. Egy közvetett istenkapcsolat letéteményeseinek hiszik magukat, de ez az álságos szerep már foglalt. Isten helyére evilág került, azt kell imádni, s az emberek meg is teszik, önként és dalolva.

[1] Jn 8,44d

[2] Jn 14,2

[3] Lk 4,6 Ennek okát lásd *Az ember igazi tragédiája*, 1 – 20. old. (mek.oszk.hu/10100/10148)

[4] Tm 86. Teremtményeiből hiányzik a közvetlen istenkapcsolatot biztosító Pneuma (Tm 27.), mely csak csíraszerű, életre nemzhető állapotban van meg (Tm 71.), mint óriási lehetőség (Tm 28.).

[5] Jn 10,34 Zsoltárok 82,6 (A szent szerző nyilván filozófus volt.)

[6] Ez a tény a praexistens létezés alapja (Tm 10., 18., 48., 112.).

„Boldog, aki már létrejött előtt létezett. Mert a létező jött létre és fog létezni.” (Fülöp evang.)

[7] Tm 2., 3. szegénység = az Élet helyén – az agyban – levő üresség (Tm 27.).

[8] Lásd *A fizika költészete* c. művemet (mek.oszk.hu/18800/18894)

[9] 1Móz 3,17–9

[10] Tm 38., 103., Mt 5,20; 10,16; 23,9; 23,13; Lk 11,52; Isz 80/5,1; 108/197

Isz 156/110,7: „Jaj nektek, gonosz napszámosok, akik a bért elfogadjátok, de a munkát elrontjátok! Be fog következni az, amitől féltek, mert a munka Ura elgondolkodik majd művéről, amit elrontottatok, és béréről, amit már megkaptatok (vö. Mt 6,2b; 6,5b).

Nincs középút !

A világban és az emberben levő minden rossz egy demiurgoszra, e kor istenére, az éter fejedelmére, a kozmosz alkotójára vezethető vissza [1]. A keresők felismerik szándékait, mert gondolkodásuk, a világ fiaival ellentétben, nem anyagba zuhant [2]. Ha filozófiánk nem a homo sapiens és hasfájós bolygója körül forog, akkor kiléte nem sokáig maradhat rejtve... [3]. Farizeusi lelkületű szolgálói szintén lelepleződnek, tudniillik ugyanazon ördögi cél érdekében tevékenykednek. A közmondáshoz hasonlóan körméről is beazonosítható az az oroszlán, amit a vallási fanatikuskoknak eszük ágában sincs elpusztítani önmagukban. Emiatt persze már biológiai életükben országbeli halált halnak [4].

A hivatásos (hivatalos vagy önjelölt) mértékadók tagadják a közvetlen istenkapcsolat lehetőségét. Tudatlanságukat hiúságuk okozza, ugyanis meg vannak győződve arról, hogy az egymásnak átadott formális felhatalmazás Isten előtt is érvényes [5]. A megvalósult és demonstrált Atya–Fiúi szövetséget bosszankodva konstatálják, mert az romba dönti saját hitvilágukat... [6]. E vak vezetők továbbra is vezetni akarják híveiket, noha hozzájuk hasonlóan, nem értenek semmi [7].

A vallást a társadalomba való beilleszkedés receptjének vélik, és a hierarchia meg is akar felelni ennek a várakozásnak. A mértékadók, akik *mások számára* akarnak felépíteni egy teokratikus társadalmat, sajnos elvetik a logikát, ami a megismerés egyetlen eszköze. Ezért akarják híveiket beleintegrálni a Pneumát nélkülöző világba, geocentrikus és emberközpontú szemléletükkel. Ha ez a – lényegében materialista – alapállás megvan, akkor a többit már elvégzik a rendszer személytelen erői.

Jézus ennek az Építménynek ment neki [8], mert a hagyományos felfogás nem számolódik fel magától, azt le kell rombolni ! Kinyilatkoztatása szerint ez az ég és föld (a jelenlegi isten- és világkép) el fog múlni, fel fog göngyölödni a teljesen megvilágosodott kereső fejében [9]. Az, hogy Isten országa „közöttetek van”, az evangéliumokban csupán egyszer szerepel, Lukácsnál. Csia Lajos helyesen „bennetek van”-ként fordítja, tudniillik a farizeusok a világvége dátuma iránt érdeklődnek, a tanítványokhoz hasonlóan... Mindkét fél ugyanazt a választ kapja: ez tőletek függ, hiszen a lehetőség adott, rajtatok fordul, hogy mikor aknázzátok ki [10]. Máténál és Jánosnál ez a „közöttetek van” egyértelműen fizikai állapotot jelöl: Jézus személyében elérkezett hozzánk a kinyilatkoztatás kútfeje. Tamásnál és Jánosnál arra is van utalás, hogy ez a mértékadó nagykövet záros határidőn belül (fizikailag) távozni fog [11].

Ha Isten országát, tévesen, úgy fogjuk fel, mint közösségeket összekovácsoló viselkedésformát, akkor csak szociális és erkölcsi programot nyújtunk a társadalom számára. A királyság azonban a közvetlen istenkapcsolatra jutás egyéni lehetősége, ami egy uralkodásra képesítő lelki- vagy tudatállapot. A szocializmust öntudatos emberekkel lehetett

[1] Efézus 2,2; Róm 8,19–22

[2] Barcza Barna kifejezése. Fő műve: *A valóságmegragadás esélyei* (mek.oszk.hu/09600/09619)

[3] Tm 4., Lk 10,17–20; 2Kor 4,18

[4] Tm 6., 59., Mt 10,28

[5] Jn 5,43–4

[6] Mk 12,7 Itt a közvetítői hatalomról van szó.

[7] Tm 33., Mt 7,13–4; 15,14; Lk 6,39; Jn 9,39–41

[8] Tm 72., 85., 1Ján 3,8b; Róm 8,19,23

[9] Tm 112., Mt 24,35; Jn 1,51; 8,51 Bővebben: *Pszichén innen, és túl...* 28 – 32. old.

[10] Tm 50., 114.

[11] Lk 17,20–1; Tm 114. (Tm 1., 2., 3., 28., 71.) Mt 12,28; Jn 12,34–6 (Tm 37., Jn 7,33–4)

volna felépíteni, azaz akkor valósult volna meg, ha minden egyes személy azonosul a célkitűzéseivel. Nem véletlen, hogy az ötvenes évek békepapjai párhuzamokat véltek felfedezni a két ideológia között. Ez a szöveg szerkesztési hibái miatt fordulhatott elő, amit a helytelen kommentár csak elmélyített. Az evangéliumok alcímei tudniillik néha nem a valódi témára utalnak. Csia Lajos fordításából éppen azért „hiányzik” a tagolás, mert az az értelmezés része, melyet a szerkesztők dilettáns összeollózásai nagy mértékben megzavarhatnak.

A Mt 18,19–20 már nem tartozik a fentiekhez, a 18. vers is önálló logion; a 16,19 értelmében veendő. A mátéi téma a Mk 9,50b–vel rokon, amit a Tm 47. világít meg, s az Efézus 2,14–8 kutyul össze. Csia Lajos szövegű magyarításában persze világos, hogy a páli levélben is test és lélek viszonyáról van szó. Nemzetségeket, illetve népeket ugyanis nem lehet összebékíteni az *új emberben*, aki (mindig) egy konkrét személy. A jézusi terminológia ismerete is segít, a „megegyezés” nála azt jelenti, hogy *nem különböznek*.

A Mt 25,32-ben szereplő „nemzetek” is egy szolgai fordítás, mely egyszerre ostoba és magyartalan. A különböző szövegváltozatokban „népek”, „a világ pogányai”, ill. „a világ nemzetei” szerepelnek. E két utóbbi jó nyomon jár, de hiányzik belőlük a határozottság. Természetesen *a világ fiáról* van szó, azaz olyan *egyénekről*, akiket a világ nemz magának. A „nemzeteket mind” csak annyit jelent, hogy *minden létező személyt*. Népeket tudniillik nem lehet nemük alapján vagy nagyság szerint csoportosítani [1].

A negatív előjelű PrINCÍPIUM totális szekularizációt kíván, vagyis a hétköznapi életben automatikusan megnyilvánuló sátánimádást. Ehhez a végkifejlethez kivitelezők kellenek, pártkatonák, olyanok, akik a klérus „szent kísérleteihez” is asszisztálnak. Ilyenek dögivel vannak, mert Pál óta hit került az ész helyére. A vallásos emberek nem is értik: ugyan mit kéne tenniük a hiten és hamvába holt erkölcsi próbálkozásaikon kívül... Az egyházfiak minden korban utálták a prófétákat, meg is ölték őket [2].

Fel kéne fogniuk, hogy a végtelen isteni hatalom nem korlátozódhat véges világ létrehozására [3]. A rossz oka az (időben is) zárt rendszer, amit csak az alanyi jogon járó közvetlen istenkapcsolat nyithatna ki. Kollektív módon azonban nincs menekülés, ez a lehetségszerű esély annak jár, aki felismeri a világot és szembe is helyezkedik vele [4]. Középút sincs, mert ki vagyunk szolgáltatva a Gépezet fogaskerekeinek: vagy olajozzuk őket, vagy homokot szórunk közéjük [5].

Az egyén életének pusztán alkotója szempontjából van értelme, aki az ördögi rendszer tevékeny tagjának tervezte. Ezt a zsebkiadású káoszharcost kizsákmányolásra épülő miliője valamilyen szinten kollaborálásra kényszeríti... Az embert a munka emelte ki az állati sorból, és ugyanez a munka taszítja oda vissza. Legtöbbjük mégis elborzad annak hallatán, hogy a Földet benépesítő civilizáció nem Isten teremtménye. Holott örülniük kéne. Mert ha nem vagyunk otthon, akkor még haza mehetünk. Úgy tűnik, jobban szeretik a sötétséget, mint a világosságot [6].

Jézus a világ minden kincséért se maradt itt! [7]

[1] Ez a mátéi igehely (25,31–46) nem az utolsó, hanem az első ítéletről beszél, tehát a szóba jöhető tanítványok előzetes szelektálásáról. A Mt 7,21–3 és a Lk 13,23–7 se az aión végi üdvözülésről szól, hanem az immanens királyságról, ami csak a kiválasztottak osztályrésze, vö. Jn 6,43–5. Az alkalmasság ténykérdés, az nem Jézustól függ! (Jn 17,2b; 17,6; 17,9; 17,24)

[2] Mt 23,29–36

[3] Giordano Bruno (1548 – 1600)

[4] Tm 4., 55., 81., 82., Mt 7,21; Isz 29/90 134/35 139/41 142/193 143/162 stb.

[5] Günther Eich

[6] Jn 3,19–21

[7] Lk 4,6–8

Életre ítélve

Az ember tesz a társadalomért, az okos ember pedig tesz a társadalomra. A társadalmi orientáltság ugyanis materialista erény. Persze, vannak szép eszmék: szabadság, egyenlőség, testvériség. Az egyén viszont szuverenitásra, egyenrangúságra, lehetőségekre, elrejtettségre és figyelemre vágyik, amit csak a magántulajdon nyújtotta egzisztencia biztosíthat. Ennek hiányában a jogai egyben a kötelességei is lesznek. Szomorú tapasztalatai szerint a törvények csupán rá vonatkoznak, s annyit érnek, amennyit betartanak belőlük. Egy szó, mint száz: kiszolgáltatottnak érzi magát. Igazi szabadságot és testvériséget a teljes esélyegyenlőség szülne. Ilyennel a vallási szervezetek se szolgálhatnak, de nem vallják be. Azt tanácsolják: élj másokért.

Albert Schweitzer azt írja, hogy a kereszténységet egy jobb világ iránti izzó reménység élteti [1]. Az egyházfiak azonban nem izzanak, nagyon is langyosak. Egy jobb világ persze kéne nekik, de éppen az irányultsággal van a baj... A Krisztust követőknek tudniillik az Atya felé kellene tapogatózniuk, és nem a mammont megtestesítő evilág felé! Emellett célkitűzésük túlságosan szerény, mert a tökéletes milió helyett beérik „egy jobbal” is. Ám bármilyen ideális legyen is egy falanszterszerű világ, az nélkülözni fogja az alanyi jogon járó istenkapcsolatot, hiszen pont annak a helyére lett állítva [2].

A teremtmény kilétét eleinte homály fedi, lelkülete viszont már közvetlen környezetünk vizsgálatakor is lelepleződik [3]. Evilág rosszasága bizony megváltásért sóvárog [4], ami a közhiedelem szerint úgy megy majd végbe, hogy Isten elhozza ama jobb világot, és abba befogadja azokat, akik „kegyesen és erkölcsösen” őrizték meg magukat. A szóhasználat Pálra utal [5], a megtisztulás mikéntje pedig a júdaizmus törvényeire [6]. Az a királyság azonban, amit Jézus ígért meg követőinek, nem kívülről-felülről érkezik.

A papok mások érdekében akarnak tevékenykedni, ami pénz nélkül lehetetlen vállalkozás. Uralkodni csak meggazdagodva lehet, igazi mammon hiányában szegényt hoznak uruk fejére [7]. Ha nem a gyülekezeteknek szónokoló Pál szerepét akarják átvenni, akkor teljesen meg kell világosodniuk. Biblikus teológia kimunkálásához a tanítás módszere a legjobb. Az emberhalászási gyakorlatnál maga a jézusi kép is szem előtt tartandó: a tengerben sok hal van, de csak néhány akadhat horogra.

Jézus a mester és tanítvány viszonylatában oktatott, a heterogén összetételű tömeget példabeszédekkel „fizette ki”. A szavak jelentése is sokat számít: a mester ugyebár mindent tud [8], a tanítvány pedig mesterré szeretne válni! A Tizenkettő rossz emberanyag volt számára, s ezt az utolsó vacsorán be is vallja. A Sátán tudniillik nem akkor „kérte ki” azokat, kezdettől fogva „hordoznia” kellett őket [9].

[1] Gondolatainak kritikája: *Új írások – régi témákban*, 34 – 41. old. (mek.oszk.hu/08700/08766)

[2] Mt 6,24; Tm 16., 46; Isz 29/90 134/35 137/38 139/41 142/193 143/162 157/117 stb.

[3] Tm 4., Mt 25,41 Utóbbi ige Csia Lajos fordításában olvasandó.

[4] Róm 8,19–22; Isz 57/129; 62/145; 133/34,4–16 **és**

Jn 7,7; Mk 10,30b; Lk 18,30b (Ha lesz „jövendő világ”, akkor a jelenlegi nem jó!)

[5] 1Tim 4,7–8; ApCsel 2,5a; 3,12c Bővebben: *Szentlecke Pálról* (mek.oszk.hu/16500/16532)

[6] Jn 3,25; Tm 90., Mt 23,25 Az életszentségre való törekvés senkit sem tesz királlyá. Az erkölcsi megtisztulás a Fiúvá válás következménye (1Ján 3,9). Ezért – s ettől fogva – nem lehet Jézusra bünt bizonysítani (Jn 8,46). Bővebben: *A szűk kapu*, 64 – 66. old.

[7] Tm 82., 96., Lk 12,33–4; 16,9–12; Isz 33/7; 84/144

[8] Jn 3,35–6; 5,20a; 16,12; 16,15a

[9] Lk 22,31; Mt 17,17 (Csia Lajos fordításában)

Jézus előre tudta; a zsidó hagyományokból kinőtt hajtás vissza fog kunkorodni a gyökerekhez. Meg is mondta, hogy távozása után a szadduceus Jakab fogja betölteni az irányítói posztot, a másik igehelyen nyilván a farizeus Pálra célzott [1]. Az Emberfi részletekbe menően ismerte a jövőt, és benne a saját sorsát [2]. Három legígéretesebb tanítványa „nem törekedvén a dicsőség után” le is mondott vezetői tisztségéről [3]. Ezért még Péter viszonylatában is feltételes módon fogalmaz: *ha* majd megtérsz... [4]

A kőszikla szilárdságával – azaz következetes logikával – gondolkodni tudó Simon szó szerinti követésre lett felhíva. Jézus ezt csak életútjának utánzásaként gondolhatta, hiszen másfajta követés, megvilágosodás hiányában, még nem jöhetett szóba, egyiküknél sem [5]. Péter, a figyelmeztetés ellenére [6], egész hátralévő életében nem használta ki a Fiúvá válás lehetőségét. Az orcátlan Pál kétszer is megfeddi a magát már csak „megfáradt presbitertársnak” tartó egykori szószólót, aki régen lemondott a reábízottak legeltetéséről, azaz mennyei kenyérrel való ellátásáról.

Itt nem csordaszellemű tömegekről van szó, hanem apostoltársairól. Az Elsőszülött saját példáját ajánlja mindenkinek, vagyis a királlyá levés és királlyá tevés egyéni útját. Övéit *úgy* küldi a világba, *ahogy* őt küldték, mert más út nincs [7]. A márkai búcsúbeszéd örömhíre világos: „Aki hisz nekem, mert felismeri a státusomat, s hozzám hasonlóan az eszét használva tisztul meg, az olyan lesz, mint én. Aki kételkedik a szavaimban, annak e lehetőség kihagyása miatt kárba fog menni az evilági élete” [8].

A Máté evangélium végén található tanítvánnyá tevési parancs leleplezi a reménybeli Fiú-aspiránsok tényleges státusát. A mesterré nem vált és ezért apostolokká degradált Tizenkettő csak újabb tanítványokat tud szerezni, a kinyilatkoztatásokat tartalmazó logionok terjesztésével. Ha megőrződnek a mondások, akkor Jézus bármikor – egyéni és személyre szabott módon – meg tudja világosítani az azokat hallgatókat-olvasókat.

Az Elsőszülöttet tehát továbbiak is fogják követni, az Atya akarata szerint. Jézusnak más juhait is lesznek, belőlük tevődik össze – a történelem folyamán – az a kisdélnyáj, melynek sorait napkeletről és napnyugatról érkezők színesítik [9]. Ezek királyként, már megvilágosodva, lépnek a nagy nyilvánosság elé, vagyis személyükben ismét közel jön (fizikailag is) Isten országa.

A Zebedeus-fiak tudtukon kívül ebbe az időrendi sorba kíváncsoznak, ehhez azonban közvetlen istenkapcsolat szükséges. Ennek Jézushoz hasonló módon való megszerzésére semmi esélyük sincs, mert az egy viszonylag hosszú folyamat eredménye, mely a kereséstől a végső tanúságtevésig tart. Nagyobb baj, hogy egyáltalán nem ebben gondolkodnak. Ők – akárcsak apostoltársaik – főtisztviselők szeretnének lenni abban az evilági országban, amit reményeik szerint majd Izráel helyreállítása után kiáltanak ki.

Várakozásukat látszólag Jézus kijelentései alapozzák meg. Pl.: „Bizony azt mondom nektek, ti, *akik követtek engem, majd az újjonanszületéskor*, mikor az Emberfi dicsőséges trónjára fog ülni, ti magatok is tizenkét trónon fogtok ülni, s úgy fogjátok ítélni Izráel tizenkét nemzetségét” [10]. Vagyis: ha felfogjátok a státusomat (a Mester tanítványai

[1] Tm 11., Jn 5,43

[2] Tm 17., Mt 20,17–9; Zsk 116.

[3] Zsk 119.

[4] Lk 22,32 Az egykori Kéfás már csak „Simon, Simon...”

[5] Jn 21,19b; 13,7; 13,33; 13,36; Lk 24,48

[6] Jn 21,18–9b A 19a vers csak szerkesztői találgatás, itt országbeli Életről és Halálról van szó! (vö. Tm 58., 59., Isz 91/29)

[7] Jn 14,4–6 Az Atyához vezető út a nyilvános működés elvállalása (Mt 7,21; Jn 10,17–8).

[8] Tm 23., 26., 52., 57., 109., Jn 3,5–8

Vízbe merülés = megtisztulás. Szellembe merülés = gondolkodás. Vízbe és szellembe való újjászületés = gondolkodás általi megtisztulás (ésszel való megkeresztelkedés-körülmetékedés)

[9] Jn 10,16; Lk 12,32; Mt 8,11; Lk 13,29 Ezek tehát nem zsidók lesznek...

[10] Mt 19,28 (Tm 1., 2., 3., 63., 82., 109.) Bővebben: *A szűk kapu*, 215 – 218. old. (76/a – c logion)

agyában válik királlyá, azaz egyedüli mértékadóvá), akkor hinni fogtok kinyilatkoztatásokat tartalmazó szavaimnak. Megvilágosodásokat következtében pont olyan királyok lesztek, mint én [1], mert megértitek, hogy mi az Atya *konkrét* akarata, ami természetesen nem más, mint a nyilvános tanúságtétel [2].

Az állhatatlan Tizenkettő elvesztegette „a napjait” [3], Ábrahám azonban ujjongott Jézus „napját” látva, azaz odafentről gyönyörködhetett a Nyilvános Működés fényes időszakában [4]. Nyilvánvaló, hogy a Hegyi beszédben nem arról az izzó gázgömből van szó, ami bolygórendszerünk központi csillaga. Odaát ugyanis nincs szükség napfényre, mert az Abszolútum világossága ragyog be mindent [5].

A rákövetkező igehely, a szőlőmunkásokról szóló példabeszéd, ugyanezt a mondanivalót ismétli. Az lesz közülük az első, a nagy, aki elvállalja a Szolga szerepét, tehát az, aki a legkorábban kerül az Emberfi státusába [6]. A Gazda rajtuk kezdi a bérfizetést, vagyis azokat ülteti Jézus jobbára és baljára, akiket a kronológia kijelöl ! Ezek az utolsók – magukat (kérdőzőkérdéssel) megalázó kisgyerekek – lesznek az elsők [7], mármint időrendileg. Az Atya az igazi mammonon kívül nem tud mást adni [8], így mindenki *ugyanazt* fogja kapni, mégpedig az Abszolútum tökéletessége–igazságossága–jósága okán [9]. A nagy kérdés az, hogy ki mikor kerül sorra... A tanítványok is mindig ezt az időpontot firtatták, és ez az, ami valóban nem mindegy. Tudniillik, amíg valaki nem születik újjá, addig életre van ítélve...

[1] Tm 1., 109., Jn 14,12–4; 17,24

[2] Mt 7,21 „Még ha keblemen vagytok is, ám az én Atyám akaratát nem teljesítitek, elűzlek titeket keblemről”. (Héberék evangéliuma)

[3] Tm 3., 20., 93., Zsk 65., 66. Valakinek „a napjai” = az az időszak, amikor ráérez az Igazságra.

[4] Jn 8,56; 11,9–10; Tm 23., 49. Az Atya „fénye” Jézus (Tm 84.), általa nyilatkoztatta ki magát testben (Tm 27.).

[5] Jelenések 22,5

[6] Mt 20,26–8; Mk 9,34–5; Jn 13,4–7 Itt Jézus jelképes cselekedete utal a mondanivalóra.

[7] Mt 18,1–11; Mk 9,36–7; 10,15; Lk 9,48; Jn 13,20

[8] Lk 11,9–13 Az ismeretek megkapásához (Lk 16,9–12) éjjel-nappal zaklatni kell (Lk 18,1–8) a Bírót.

[9] Mt 5,43–8; 6,33

Lelki tükör

Aki életet ad, az garantálja az ehhez szükséges létfeltételeket is, hisz a kettő ugyanaz. Ez a gondoskodás ingyen és bérmentve történik, ugyanis a teremtmény előzetes megkérdezése s hozzájárulása nélkül egy kész helyzetben találja magát. Amennyiben környezete dédelgetve öleli a keblére, örömmel beilleszkedik a teremtés rendjébe. Világát nem saját magának kell fenntartania, mert akkor Istennek képzelné magát. Létmódjának megfelelő viselkedés kizárólag úgy várható el tőle, ha szükségleteit alanyi jogon biztosítják. Ebben az esetben nem tart igényt magántulajdonra. Úgy érzi, hogy valami módon mindenben benne van, s a mindenség is őbenne. Ez a változatlan tudat tökéletesen boldoggá teszi. Kifogyhatatlan ereje a jóságában rejlik, léte a végtelenségig tartó örök jelen.

Egy negatív előjelű Princípium, aki a Mennyei Atya soros Tékozló fia, saját elképzelései szerint akar élni erejével és gazdagságával. Ereje a teremteni tudás, gazdagsága pedig az Isten által rendelkezésére bocsátott – örök életre predestinált – lelkekből álló építőanyag. Mivel rossz döntése miatt nem lépett be a Mennysországba, nem istenképű, tehát Lelketlen. A lelki-lényegi egység hiányában önző, s a mennyei fiakhoz viszonyítva képzetlen. Istent majmolva saját kis világában él, melyet önfejű módon hozott létre, és hazugságáradattal kormányoz. Hatalmát szürke eminenciásként gyakorolja, mivel szellemi létező. Azért gonosz, mert ördögi eszközöket alkalmaz akaratának érvényesítésére. Teremtményeit degradálja és hierarchiába rendezi, szabad akaratuktól és lehetőségeiktől lényegében megfosztja őket. Az alacsony szabadsági fok miatt egy részük lelketlennek és holtaknak látszik.

A homo sapiens eme Másoló determinált teremtménye. Üresen, Pneuma nélkül jön a világra, és üresen is távozik [1]. Minden tekintetben függ a többi embertől, az általuk létrehozott dolgoktól s természeti háttérétől. Degradált mivolta ellenére tengeri kagylóhoz hasonlatos, mert Gyöngyöt is érlelhet a belsejében [2]. Ha eszét használva megvilágosodik [3], akkor az emberhalász Jézus hálójába kerülhet [4], aki angyalokat és prófétákat küld hozzá, hogy segítsék őt a Dolgok felfogásában [5].

Vörösmarty Mihály szerint „a természetben istennek képe leírva vagyon”. Ez igaz, de egy olyan demiurgoszra vonatkozik, aki megélhetési bűnözés formájában biztosítja az élővilág számára a mindennapi betevőt. A létfeltételekért folytatott harc ugyanis szerves része a sátáni rendszernek. Ha nem így lenne, akkor nem forogna a gép. Az olajozott működésnek az emberi lealjasulás az ára. Cserében némelyik erkölcsi gátlásokról mentes egyén akár istent is játszhat.

Az emberi faj a veleszületett tulajdonságai miatt rossz [6], ámde az egyén méhen belüli terheltségeit olyan genetikai meghatározottságok okozzák, amelyekről nem tehet... Úgy tűnik; a csúnyaság szándékos hiba, a szépség nagyhatalmának érdekében. Ahhoz, hogy a szexpartner ne járjon alanyi jogon, csak egy kis számítógépes eugenetika kell. Ha nincs biztosítva a normális folyamat és a természetes közeg, az már önmagában is a kóros elferdülés csíráit hordozza magában.

[1] Tm 27.

[2] Tm 28., Fülöp-evang. 104. (Zsk 41.)

[3] Tm 4., 40., 110.

[4] Mt 4,19

[5] Tm 89. Prófétákon nemcsak a régi vallási zsenik értendők, hanem napjaink írói, költői, rendezői is.

[6] Kant

A bioszférát benépesítő élőlények egymást evése egy cinikus döntés, melyet a zárt rendszer véges anyagmennyisége kényszerített ki. Jóisten teremtettsége esetén az asszimilációhoz hasonló módon vehetnénk fel energiát, egy bármikor rendelkezésünkre álló kimeríthetetlen tézerőből [1]. A tápláléklánc csúcsán álló ember is dögöket fogyaszt, az állatok étkezési hierarchiáját pénztárcájának vastagsága helyettesíti. A helyváltoztatásra képtelen növényeket lelegelik, a bozóttűzben el nem pusztult bogarakat környezetbarát rovarirtóval permetezik, munkagépeinket a földtörténeti ókorban leülepedett maradványok hajtják. A baktériumok és vírusok gazdatestekben közlekednek, olyan járványokat okozva, amik egész kontinensek populációit fertőzhetik meg.

Mindez semmiségnek tűnhet egy szököőrral járó földrengéshez vagy vulkánkitöréshez képest. Ezeket a kataklizmákat az ókori kultúrák a teremtő büntetéseként magyarázták, és nem is tévedtek olyan nagyot... A kőzetek azonban maguktól is elporladnak, ami az anyag perturbációjának időbeli következménye. A mindenre és mindenkire érvényes mulandóság ugyanis fokozatos elhasználódással jár.

A természet néhány száz év alatt eltünteti a maga sarát, de mi lesz a Föld körül rajokban keringő űrszeméttel? A tengerekbe hajó- és repülőgéproncsok süllyednek, használt nukleáris fűtőelemek merülnek, a tavak mélyén járművek és harci eszközök rozsdásodnak, a parti városok vizén szarkolbászok úszkálnak műanyagok társaságában, az erdők széle hulladékkal borított, a hegyeken átvezető utak pihenőinél sittyet borítanak le, a metropoliszok alatt kanálislabirintusok húzódnak, a falvakban pöcegödrökbe fulladnak ártatlan gyerekek, vagy háborúból ottfelajtott taposóaknákra lépnek.

Ezek a problémák, a fel nem soroltakkal együtt, a túlnépesedés miatt katasztrofális mértékben eszkalálódnak. Többségüket a tudósok elméletileg is képtelenek megoldani, de technikai lehetőségeik sincsenek hozzá. Hovatovább a „természetes” módon elhaláloztak tetemeinek elhelyezése is gondot okoz. Már a börtönökbe is csak időpont-egyeztetés után lehet bevonulni. A kiszabott büntetések rövidülésének és az amnesztiáknak a helyfelszabadítás a célja, ami nem tesz jót a közbiztonságnak.

Egyre élehetlenebb világunkat morbid módon vidám pokolként lakjuk be, vagyis igyekszünk jó képet vágni hozzá, persze, a körülményekhez képest. „Hogy van, Kovács úr? – Köszönöm jól ! – Na, ennek örülök. Viszontlátásra ! Mondja, mit húz maga után? – Ja, a belemet...”

Azt se sokáig, mert porhüvelyünk annyira sérülékeny, hogy nem lehet Isten alkotása. Egy képzett kommandós másodpercek alatt bárki nyakát kitöri. Ezt a kiszolgáltatott helyzetet balesetek és véletlenül való áldozattá válások színesítik. Szerencsére „sem a világ nem romolhatatlan, sem az, aki alkotta” [2]. Számunkra itt egyetlen értékes dolog létezik: a saját lelkünk, amit némi szellemi fáradozással örök életre nemzhetünk [3]. Ez az óriási lehetőség férfinak és nőnek is megadatik, hiszen a megvilágosodási folyamatban a hústestnek semmi szerepe nincsen [4].

Az éntudat az anyaggá korcsosult szellem magva. Praeexistens lelkünk tehát a perturbáció miatt válik pszichoszomatikusan determinálttá. Madách Imre zseniális megfogalmazása szerint „sárba gyúrt kis szikra a lélek”, ám a Jóisten személyesen ismer bennünket [5]. „A gyöngy akkor se válik értéktelenné, ha sárba dobják, és akkor sem lesz értékesebb, ha balzsammal kenik be. Tulajdonosánál mindig becsben áll. Így van ez Isten gyermekeivel is: bármilyen körülmények között legyenek, Atyjuknál megvan az értékük” [6].

[1] Lásd *A fizika költészete* c. művet (mek.oszk.hu/18800/18894)

[2] Fülöp–evang. 110. (Zsk 49.) vö. Róm 8,19–22

[3] Tm 7., 57., 67., 71., 77., 91., 108., 113., Mt 6,19; 13,45; 16,26; Mk 8,36; Lk 9,25; Isz 132/113

[4] Tm 115., Jn 6,63; (Jn 4,10a)

[5] Mt 10,29–31; Lk 10,20

[6] Fülöp–evang. 110. (Zsk 49.) vö. Tm 28.

Barátaim segítségével

A könyves nemzetek – zsidók, keresztények, mohamedánok – azt a Bibliát tekintik szent írásuknak, amely egyáltalán nem egységes mű. Az ún. Ószövetség első tizenegy fejezete mezopotámiai kultúrák mítoszait rendezi koherens csokorba, a páttriárkák viszontagságai pedig nomád népekbe vetítik vissza a Mózes által alapított vallás főbb elemeit. Maga a júdaizmus a Törvényből és az azt magyarázó próféták fejtegetéseiből áll, megfejlve a nép történelmével és szépirodalmával. Az igazából még nem definiált „újszövetség” Bemérítő János hamvába holt utópisztikus nemzeti szocializmusával kezdődik [1]. Az isteni kinyilatkoztatást egyedüli mértékadóként Jézus tolmácsolja, logionjaiba rejtett mondanivalóival. Ezek a szövegek máig elemzésre és megfejtésre várnak [2]. Az Apostolok cselekedetei címet viselő egyháztörténelmi mű valójában Pálnak, a kereszténység megalapítójának a névjegye [3], ami mellé leveleit is leteszi. Ez valláspolitikai szempontból Mohamed Koránjának felel meg. Közös vonásuk, hogy mindketten az ószövetségi íráskor talaján állnak, arra próbálják felhúzni a teológiájukat. Pál sűrűn hivatkozik a tanításától lényegében megfosztott Jézusra, Mohamed egyszerűen a saját előfutárának tekinti [4]. Az iszlám hagyomány azokat a logionjait is megőrizte, amik nem kerülhettek bele az újszövetségi kánonba [5]. A teljes anyag Pikó Gábor Mózes jóvoltából magyarul is olvasható [6].

A zsidó nép ősidóktól való monoteizmusa illúzió, más nemzetekhez hasonlóan ők sem kerülhették ki a természeti erők és a bálványok imádatát, többistenhitük fokozatosan változott át a szellemi halmazállapotú, numerikusan egy Abszolútum feltétlen tiszteletévé. A keresztény felekezetek többsége is egy Urat vall, akárcsak a mohamedánok. A katolikusok szentháromság dogmája az Emberfi rosszul értelmezett mondásain alapul. Még hitük kulcsfigurája, Pál, az önjelölt apostol, se állította egy sorba a három személyt. Ez nem gátolta meg Bulányi Györgyöt abban, hogy a házasságot úgy magyarázza, mint a szentháromság lenyomatát [7]. Tévedését Tótfalusi István [8] javítja ki:

Hallgassuk csak, mit mond Isten a hatnapos teremtetéstörténetben: „Teremtsünk embert a *mi* képünkre és hasonlatosságunkra !” Elsőként is: kinek mondja? Talán angyalainak? De hisz ők nem osztoznak az isteni lényekben. Vagy csak felséges többes volna, ahogy a királyok beszélnek? Másutt nemigen van rá példa... És mit mond az *Írás*? „Teremté tehát az Isten az embert az ő képére: férfivá és asszonnyá teremté őket !” Ez bizony aligha érthető félre, nyomatékul kétszer is olvasható: az ember *kétnemű* mivoltában, férfi és nő voltában formáz az Isten képére. Illetve... az *istenek* képére?... Akkor hát mégis jelent valamit a többes számú név és a rövid tanácskozás *valakivel* a teremtés aktusa előtt? A gyanút csak erősítheti egyfelől, hogy ilyen tanácskozás még több alkalommal előfordul az őstörténetben (1Móz 3,22; 11,7), másfelől hogy Isten másutt is többedmagáról beszél, a bűnbeesés után például ezt mondja: „Ímé, az ember olyanná lett, mint *mi* közülünk egy, jót és gonoszt tudván.”

[1] *Válogatott tanulmányok*, 33 – 44. old. (mek.oszk.hu/08000/08019)

[2] Szellemi hagyatéka az ún. Tamás–evangélium (mek.oszk.hu/14600/14682)

[3] Lásd *Szentlecke Pálról* c. könyvemet (mek.oszk.hu/16500/16532)

[4] Lásd *Két pont az Élet* In: *Az elvetett kő*, 14 – 19. old. (mek.oszk.hu/15000/15052)

[5] *Válogatott tanulmányok*, 116 – 127. old.

[6] *Minden Jézusról*, Paulus Hungarus/Kairosz Kiadó, Budapest, 2002.

[7] *Bulányi, a tisztelendő* (mek.oszk.hu/10200/10251)

[8] *Kalauz a Bibliához* (mek.oszk.hu/12600/12635)

Kézenfekvő a magyarázat, hogy ezek a helyek az ősidókból való többistenhit árukodó nyomai, amelyek elkerülték a pap-szerkesztők figyelmét. Él-Elóhím istennek tehát női párja volt őseredetileg? A legrégibb sémi népek egyikénél, az ugaritinél például a népes istencsalád fejeiként Él istent és Aséra istennőt tisztelték (bár ez a pár a teremtésben nem vett részt). És íme: Aséra neve jó ismerős a *Bibliából* ! A bírák korától többször is megrovóan említi az Írás, hogy a nép, az Urat megvetve, Aséra istennőnek áldoz; az izraeli Áháb király éppúgy szentélyt építtetett neki, mint a júdai Manassze, az utóbbi egyenest arra vetemedett, hogy szobrát a salamoni templomba is bevitette ! Mi több: az a kis népcsoport, ami Jeruzsálem elestekor a babiloni fogság elől Egyiptomba menekült, ott szentélyt emelt „az Èg Királynőjének”, azaz Asérának, és Jeremiás próféta intelmei ellenére sem hagytak fel imádásával. Ha tehát a legkorábbi időktől a Kr. e. VI. század derekáig ilyen makacsul tartotta magát Aséra tisztelete az egész zsidóság között, aligha lehetne csodálni, ha ősi hagyományaikban – a környező népekhez hasonlóan – Elóhím-Isten párjaként tisztelték volna. A hatnapos elbeszélés még úgy tudja, hogy Isten egyszerre teremtette Ádámot és Évát, mindkettőt az Isten – vagy az istenpár? – képére és hasonlatosságára. Alighanem ez az ősi hagyomány, és a matriarchális társadalomból a patriarchálisba való átmenet idején született, amikor a nő még őrizte méltóságát és fontosságát.

Tanulságként az vonható le, hogy örültség teológiai összefüggéseket keresni sumér mítoszok, nomád népek, Mózes-epigon próféták jóslatai és a Jelenések könyvének látomásai között. Pál, a Törvényen nevelkedett címzetes apostol, ezt néha megtette, de érdekes módon ő sem buzdított házasságra és gyermeknemzésre. Nyilván azért, mert ilyen logionokat korábbi üldözötteitől és későbbi mentoraitól sem hallott. Jézus szerint ugyanis „odafent” egész más Világ van, az odakerült lelkek ott nem nősülnek és férjhez se mennek, úgy élnek, mint Isten angyalai [1].

A könyves népek eme figurái perzsa hatásra kerültek bele az Írásokba, eredetileg szárnyas emberalakok voltak. A nőket lenéző júdaizmusban [2] természetesen férfi neveket kaptak; Mikáel, Gábiel, Rafael, Azarel. Képzőművészeti alkotásokban hálóinges kisgyerekekként ábrázolják őket, kínosan vigyázva arra, hogy egyik nemre se hasonlítsanak. A zsidó szimbólumokkal dolgozó Jézus használja az „angyal” nevet, ám ezzel valóságos létezőkre, az Atya mennyei fiaira utal, akik égi tolmácsként önzetlen barátaink lehetnek. Ők részesítenek bennünket – egyéni és személyre szabott módon – az igazi mammonban [3].

Kinyilatkoztatása férfi és nő teljes egyenjogúságára mutat rá [4], amit gyakorlata is aláhúz, hisz – botrányos módon – nőtanítványai is voltak [5]. Ezt a szexista apostolok sem nézték jó szemmel, hetet mégis név szerint ismerünk. Közülük a magdalai Mária emelkedik ki, ő töredékesen fennmaradt evangéliumot is írt [6].

„Miért szereted őt jobban mindnyájunknál? Jézus így válaszolt nekik: Egy vak és egy látó, amíg mindketten sötétben vannak, nem különböznek egymástól. Amikor azonban eljő a világosság, a látó látni fogja azt, a vak pedig sötétben marad” [7].

[1] Mt 22,30; Mk 12,25; Lk 20,34–5

[2] „Aki lányát a Törésre oktatja, idétlenségre oktatja.” (Szota 3,4)

[3] Tm 89., Mt 13,24–43; 18,10b; Mk 1,13; Lk 12,8–10; Jn 1,51 (Tm 32., 84., 85.)

[4] Tm 61., 115.

[5] Tm 20., 61., 115., Lk 8,1–3

[6] Jézus ezt mondta: Békesség nektek ! Az én békességemet szerezzétek meg ! Vigyázatok, hogy senki se vezessen félre titeket e szavakkal: „nézzetek ide !” vagy „nézzetek oda !” Mert az Emberfi a bensőtökben van. Őt kövessétek ! Akik keresik, megtalálják őt. Menjetek hát, és ezt az evangéliumot hirdessétek az országról... (Tm 1., 2., 3., 59., 95., 114.)

[7] Fülöp-evang. 111. Zsk 43.

Csináljon valaki valamit !

A különböző teremtetéstörténetek szerzői antropomorf módon gondolkodtak, és ez istenképükre is rányomta a bélyegét. A világban körülnézve először az általános váltivarúság tűnik fel, melynek elsődleges célja a szaporodás. A párkapcsolatok az állatvilágban időszakos jelleggel jönnek létre, ez a majomember hordáiban se lehetett másképp. A monogám házasság egy ezer évvel későbbi társadalmi intézmény. Modern korunkban az e köré épülő család az állam legkisebb, s ezért legfontosabb sejtje. A nemek szerepe sokáig kőbe volt vésve, a női egyenjogúságot még ma is csak a Föld északnyugati negyedtekéjén ismerik el. A házasság Istentől való eredeztetése vallásos projekció, aminek hátterében a biológiai térnyerés emberi igénye áll [1]. Ez az agresszív magatartással együtt járó harácsoló lelkület távol áll attól az Abszolútumtól, aki a szaporodást sem a kissé pornográf kreacionizmus révén képzelel el [2].

Paul Valéry szerint az Úr azért teremtette meg az asszonyt, mert a férfi nem volt elég magányos. Legyünk igazságosak: az istentagadás másik oka az ivós-verekezős férj. Szabad akaratról mindenestre nem lehet beszélni, hiszen az ember azt se döntheti el, hogy férfi legyen-e avagy nő. Akár így, akár úgy, testi-lelki adósrabszolgaságba törődik, és ebből a kilátástalan helyzetből szabadulni szeretne. Ezt a közösen nemzett gyerekek gátolják meg, mint Ádám esetében, aki a Tragédia végén azt mondja: „Uram, legyőztél !” – s nem azt, hogy: neked van igazad.

A keresztények megbékéltek a nemek egyenértékűségével, az ortodox júdeizmus és az iszlám azonban nem. Ez a degradálás a nők periódusán alapul, ami felborítja a szervezet testi-lelki egyensúlyát, néhány napra labilissá téve a személyiséget. A zsidó törvények erre az időszakra tisztátalannak bélyegzik a nőt, aki egyben a „bűnös” szexualitás szimbóluma is. Megvetésük ellenére a legtöbb férfi legszívesebben mindennap benézne a szoknyájuk alá, leszámítva persze a hónap végét... Nyilvánvaló, hogy nem Isten tervezett a játszótér mellé kanálist, sajnos ebben a világban a madárdalnak guanó az ára.

Amikor vallási szervezetek lelkészei a házasság belső világáról áradoznak, akkor az elérendő célokat megvalósult tényekként állítják be. Ne dőljünk be annak, hogy az „én” és a „te” automatikusan „mi”-vé válik. Mélyen hívő párok úgy gondolják, hogy Istennel együtt lesznek „ketten hármában”, de a harmadik általában a pszichoszexuális kielégületlenség. Az igazi nők érzik a zsigereikben, hogy a férfinak való alárendeltség bizonyos fokig helyes.

Esztétusi ceremóniák alkalmával mindig elhangzik két hazugság. Az elsővel inteni akarnak a papok: amit Isten egybekötött, ember szét ne válassza. Ha a frigyes valóban az Abszolútumtól eredne, akkor a létrejött kapcsolatot fizikai lehetetlenség lenne szétszakítani.

[1] 1Móz 1,28

[2] Jézus mondta: „*Amen* mondom nektek, hogy nem jut be a mennyek országába, aki nem születik meg kétszer. Istenre mondom és tanúsítom, hogy én is azok közé tartozom, akik kétszer születtek. Az első nemzés ugyanis a természeté, a másik azonban a Léleké a mennyben, ahol isteni dolgokat szemlélünk.” (Isz 172a/190 – 172b/207) Tm 102., 106.

Jn 3,3-7; Tm 86., Fülöp-evang. 106. Zsk 48.:

„Az égi embernek több gyermeke van, mint a földinek. Ádámnak ugyan sok gyermeke van, de azok mind halandók. Mennyivel több van a tökéletes embernek, hisz övéi nem halnak meg, mert mindig újra nemzik őket. Az Atya gyermekeket szül,* de azok a gyermekek nem képesek szülni. Akit ugyanis felülről nemzettek, az nem képes nemzeni. Az ilyen (új ember) testvéreket** hoz létre, nem földi utódokat.”

* Fiam, minden prófétában rád vártam... Te vagy az én elsőszülött fiam... (Nazoreusok evangéliuma)

** Ezeket a testvéreket (Atyád hozzád hasonló fiait) kell mód felett szeretni! (Tm 24., 25., Jn 15,9-17)

tani. Jézus kánai menyegzőn való részvételével pedig igazolni akarnak: jelenlétével állítólag megszentelte a házasság intézményét [1]. Most megkérdezem az olvasót: utazott-e már autóbuszon? Mert ha igen, akkor azzal megszentelte a buszközlekedést.

Evilági létünket keresztül–kasul átszővi a nemiség. Hasonlatképpen: ez olyan, mint a nyirok- és érrendszer, mely a vérkeringés által táplálja a testet. Szexualitás hiányában értelmét veszíti a biológiai élet, ezért szeretnének annyira elkelní a nők. Férjezett nevük büszke hangoztatásával azt jelzik, hogy ők sem alávalóbbak másoknál: meg tudnak felelni erotikus szerepüknek [2]. A szülés vallás által megindokolt fájdalmaitól persze félnek. Kérdés: mit vétettek az állatok, mert azok is kínok között ellenek.

És ha az alkoholmámorban, erőszak hatására, megrontás következtében, esetleg nő férfi által világra jött, nem várt–nem akart, sőt az értelmi fogyatékos szülőktől származó utód is a Jóisten áldása [3], akkor miért válik egy elkapott rubeola miatt ártatlan áldozattá? Egy terhes asszony naivan abban a hiszemben van, hogy az egész világ őrá figyel, mindenki vele és tiszteletre méltó állapotával foglalkozik.

A házasság maga az élet, s tartsuk szem előtt, hogy ebbe az életbe bele is fogunk halni. Nem biztos, hogy az exitáláshoz ez a legjobb keret [4]. Nagyon sok férfit verbunkosok vernek át: felveszi a foglalót, iszik egy áldomást, aztán egyenruhában józanodik ki. Párja talán egy tizenhat éves szinten megrekedt nőci lesz, aki két dologra tudja oktatni a gyereket; állj meg a sarkon és köszönj szépen a bácsinak. Ha baj van, csak kiabál: *csináljon már valaki valamit...*

Az okos állat rabságban nem szaporodik. Jézus azt mondta Salomé nevű tanítványának, hogy „a királyság” akkor jön el, ha ti, asszonyok, már nem szültök [5].

[1] Jn 2,1–12 Ez csak szegény emberek lakodalma lehetett, ahol Jézust – mint minden esetben – irgalmas lelkülete készítette az evilágon csodásnak tűnő beavatkozásra.

[2] *A női lélek erotikája* (mek.oszk.hu/18800/18895)

[3] A kreacionizmus dogmája szerint Isten a fogantatás pillanatában teremti meg a lelket.

[4] Jn 12,24–7

[5] Zsk 59., 60., 61., 62.

Nyomorultak

Evilágon az erotikus gyönyör tölti be a non plus ultra szerepét. Állatkísérletekben is igazolták; ha az alany két gomb közül választhatott, akkor az „étel” helyett a „szex” feliratút nyomogatta, amíg éhen nem halt. Társadalmi vonatkozásban ez azt jelenti, hogy a promiszkuitás, a pedofília, a prostitúció, a leánykereskedelem és az erőszak mindvégig velünk marad, s ezeket a jelenségeket a túlnépesedés miatt is prolongálódó szegénység katalizálni fogja [1]. A keresztény egyházak profi módon végzett, intézményekhez kapcsolódó megrontásairól most csak annyit, hogy a kiderült esetek a jéghegy csúcsai.

A vallások által agyonhallgatott szexuális nyomor nem véletlen... A negatív előjelű Príncipium birodalmát az anomáliák mozgatják, a kielégítetlenség pedig agressziót szül. A rendszeres élvezkedés létfeltétel lenne, de ebből a lehetőségből az emberiség túlnyomó része ki van zárva. Az önkielégítés már az állatvilágban is megjelenik, a gondolati paráznaság pedig akár kéjgyilkosságba is torkolthat. A szexturizmusnak fiataloké az áldozatai, háborús viszonyok közepette pedig az egész női nem veszélyeztetett.

Számukra békeidőben is borzalmas az élet. Az állítólag segítőtársul adott asszony valójában rabszolga és lelki pofozópárna: a frusztrált férfiak rajtuk állnak bosszút mindenért. S mi a bűnük? Csak annyi, hogy nők. Meg szépek. Amíg el nem bánik velük a múlt idő. Komolyan mondom, belefacsarodik a szívem némelyik láttán. Pedig nem ismerem, nem volt közöm hozzá. Ez is tervszerűen végrehajtott, sátáni öldöklés. Meg a sok kövér tinilány. Mi értelme van az életüknek? Kár belekezdeni, mert ez már csak rosszabb lesz. De a csinosak is pórul járnak:

„Milyen sok egészséges és arányos test, ragyogóan szép arc, beszédes nyelv fog holnap a tűz közepén kiabálni” [2]. Jézus nem kárhoztat senkit, ez egyszerű tényközlés. A sikeres nők ugyanis óhatatlanul a világ mozgató rugóivá válnak, rossz példát mutatva ezzel a többieknek, akik minden téren utánozni próbálják őket. A férfiak szépség iránti vágya nem baj; ez az affinitás praeexistens lelkünk mélyéről fakad: zsigerből emlékezőnk arra, hogy *odaát* minden forma tökéletes. A nemi jellegzetességeiket bombázóként birtokló démonok azonban azt hiszik; nincs más dolguk, mint fitymálva eldönteni; kit részesítenek kegyeikben.

Az önmagukat próbálgató, partnereiket szimultán váltogató és megtartó kalandorok állítólag nem jutnak el az igazi orgazmusig, lelki motivátlanságuk miatt. Ami biztos: a zsidókeresztény valláserkölcse a 21. századra teljes vereséget szenvedett. Templomba járó egyének simán megszegik a házastársi hűséget. A nemi élet zavarait persze leginkább a gyakorlatban lehet orvosolni. Egy korai magömlésben szenvedő ifjonc például a magyar szenteket sorolta fel a hitoktató néninek, aki az aktus után lelkiismeretesen korrigálta őt, jelezvén, hogy „Told ide” nem tartozik közéjük.

Minden evilági dologra igaz, hogy csupán ott és akkor, annyi-amennyi ideig jók, ha eltekintünk a nyilvánvaló veszélyeitől. A szex is csak akkor élvezetes, amikor csináljuk, futamidós szemléletben merőben más a kép! A nemi élettel együtt járó kényszerű szaporodás nemkívánatos dolog. Ez egy ördögi árukapcsolás, ami arra szolgál, hogy a programvezérlésű automataként egzisztáló ember akaratlanul is újratermelje önmagát és problémáit [3]. Kevesen vannak, akik hiánytalanul birtokolják testi és lelki nemi sajátosságait. Ez a genetikai meghatározottság tesz érzelmileg kiszolgáltatottá valakit.

[1] Mt 26,11a

[2] Isz 201/103

[3] Jn 8,34; 8,44

A nemi erkölcs elleni bűnök társadalmilag leginkább elítélt válfaja a pedofília. Ez a dolog a gyerekek egyre korábbi érése miatt komoly probléma, melyet nem jogi eszközökkel, hanem preventív módszerekkel, szexuálpszichológusok bevonásával kéne orvosolni... A rajta kapott bűnös ugyanis sima szabadságvesztése mellé aránytalanul nagy büntetést kap. Az „üvegházból” hat év után már nem egyedül szabadul: súlyos személyiségzavara holtáig elkíséri. Homoszexuálissá lett rabtársai odabent zaklatni fogják, ezt pedig a börtönőrök nem tudják és nem is akarják meggátolni. A BV parancsnoka ország-világ előtt beismerte: senkit sem képesek megvédeni a házon belüli atrocitásoktól. Ezzel persze a rendszer működésképtelenségére utalt... Egy korrekciós intézménynek átnevelő funkciót kéne ellátnia, hogy őrizetesei visszaileshetnek a polgári életbe. A bordélyházakat látogató ügyészeknek s bírának tisztában kellene lenniük azzal a tudományos ténnyel, hogy az érzelmileg sérült pedofil személy – cselekményének elkövetése közben – pszichikai szempontból *ugyanolyan életkorú*, mint a sértett. Tehát csak ennek megfelelő büntetést szabadna kiróni rá. A társadalmi tudat hajlamos megfedkezni arról, hogy milyen sok közismert, nagy és népszerű emberre vetül rá ennek a bűnnek a gyanúja. A világ tudniillik éppen ezt kínálja csúcstényként gyanánt: egy érintetlen lélek testi birtoklását.

Ha Isten teremtette volna a hústestet, akkor nem beszélhetnénk semmiféle pornográfiáról. Elvégre „nem szégyelhetjük nevükön nevezni azokat a dolgokat, melyeket az Úr nem szégyelt megteremteni” [1]. Az emberi aktot mutogatni kellene, nemes arányairól értekezve. Az ilyesfajta videók kielégíthetnék a gyermekek kíváncsiságát, betölthetnék a felvilágosítás szerepét és jó szexológiai útmutatást nyújthatnának a fiataloknak. A kicsik egyáltalán nem szégyenlősek, mert a szemérem tanult dolog, a természettől kíváncsiság van. A meztelenség mégis tiltott dolog, s ezért roppant érdekes.

Az egészséges erotika sajnos illúzió, hiszen éppen a következmények nélküli, póregyönyör okoz halálos függőséget [2]. Ahogy a prostitúció is kísérő jelenségei miatt minősül a bűnözés melegágyának, úgy az érzékiség is vonzatai okán lesz pusztító szenvedély. Szóval, a szex jó dolog, de rossz üzlet. Azt se felejtjük el, hogy mindenféle hazugság forrása [3]. Evilágnak a hazugságokkal körülbástyázott nemiség a lényege, s éppen ennek a lényegnek kell hátat fordítani [4]. Az erotikus affinitás egy prolongálódó állapot, ebből a pozícióból pedig lehetetlen nyerni... Ha nem teszel le róla, akkor halálodig a játéka maradsz, a „gyehennán” fogsz elégni [5].

Aki egy kicsit is elmerült az evangéliumokban, az tudja, hogy gonosz lelkek márpedig vannak [6]. Ezek beköltözhetnek az ember agyába, s maguktól nem is hajlandók távozni ! [7]. Ottlétük jól jön a Sátánnak, ha kézi vezérlésre van szükség. Például, el kéne tétetni ezt az Emberfit láb alól. Ennek egyik módja az, ha szolgálai a házasságtörés bűnébe visznek egy kacér asszonyt [8]. Elővezetése ugyanis nem erkölcsi okokból történt... A zsidóknak a római megszállás idején nem volt szabad halálbüntetést végrehajtani, akkor sem, ha ezt a Törvényük írta elő. Szándékuk Jézus sarokba szorítása volt. Tudniillik, ha ez az ágról szakadt vándortanító felülbírálja Mózeset, akkor törvénytagadóvá válik, ha viszont jóváhagyja a megkövezést, akkor a hatályos római rendeletet szegi meg. Mindkét esetben vége van... [9].

[1] Alexandriai Szent Kelemen

[2] Tm 88., 113. Jaj annak ! = nincs esélye, nem lehet rajta segíteni.

[3] Jn 8,44e

[4] Isz 134/35; 139/41; 142/193; 143/162; 151/48 stb.

Mt 18,3: 180 fokos fordulatot kell tenni ! Tehát nem holmi erkölcsi megtérésről van szó, hanem más (világnézeti) felismerésre térésről. (Csia Lajos fordítása)

[5] Mt 5,27-30; 10,28; Mk 9,43-8 Bővebben: *Pszichén innen, és túl...* 44 – 48. old.

[6] Bővebben: *Pszichén innen, és túl...* 17 – 27. old. (mek.oszk.hu/10800/10888)

[7] Mt 12,43-5; Lk 11,24-6

[8] Jn 8,3-11

[9] A másik négy életveszélyes provokáció: Mt 19,3-9; 21,23-27; 22,15-22; 22,34-40

Az érzékiség egyfajta sátánimádás, hiszen műve; a Pneumát csupán csíraszerűen tartalmazó hústest előtt borulunk le... [1]. Aki szerelmi bánatában végez magával, azt tulajdonképpen az Embergyilkos öli meg, mégpedig vigyorogva... [2]. A lelki fájdalomnak nagy szerepe van az ördögi rendszerben. Az idő múlása ugyan gyógyít (valójában a társadalmi változások hozta új problémák közömbösítő hatásáról van szó), de az nem teszi meg nem történtté a dolgokat.

Valamikor én is Madáchcsal szavaltam:

*„Úgy rémlik, egykor már ismertelek,
Hogy együtt álltunk Isten zsámolyánál.”* [3]

Eleve elrendelt társ azonban nem létezik [4]. Az ilyesfajta gondolkodás csupán gyerekes birtoklási vágy... Stop a hold ! Stop a repcsi ! Stop a Cimó ! Stop a Klári ! Lehet, hogy hozzám való tényleg nincs a Földön, csak ő volt, csak ő, csak ő, ő, ő... [5]. *Odaát* azonban biztos, hogy van. Nyilván vár reám, míg megjövök... Vagy várnia se kell, mert praexistens énemmel az örök jelenben már jövőnk emlékeit rendezgeti [6].

[1] Tm 88. (55., 81., 86., 113.) Hústestünk csak az Isten ajándékát (Tm 28., Jn 4,10a) nem ismerő Pál szerint a Szentlélek temploma !

[2] Jn 8,44

[3] Az ember tragédiája, VII. szín

[4] A predestináció tana egy félreértésen alapul. Pál a Róm 8,28–30 alatt saját magáról beszél, fejedelmi többszben, Jézust utánozva (vö. Mt 19,12).

A téma bővebben: *Szentlecke Pálról*, 34 – 35. old. (mek.oszk.hu/16500/16532)

[5] Kék csillag együttes, 1970.

[6] Tm 18.: „Boldog, aki azelőtt lett, amikor még nem volt.” Fülöp-evang.: „Boldog, aki már (földi) létrejött előtt létezett. Mert a (praexistens) létező jött létre és (újra) fog létezni”. Jn 6,62: „Majd ha meglátjátok az Emberfit felmenni oda, ahol előzőleg volt.” Jn 8,58: „Bizony mondom nektek, mielőtt Ábrahám lett, én öröktől fogva vagyok.” Jn 17,5: „Most pedig dicsőíts meg engem Atyám, azzal a dicsőséggel, amely nálad az enyém volt, még mielőtt e világ lett volna” (vö. Jn 1,1–2). Jn 8,14: „Én tudom, honnan jöttem és hová megyek.”

Lásd még: *A fizika költészete*, 46 – 47. old. (mek.oszk.hu/18800/18894)

Isten ujja

A természet erői nem az emberi civilizációt szolgálják. Bolygórendszerünkre úrból jövő láthatatlan sugárzások törnek, ezeket egyelőre felfogja a napszél. Glóbuszunk ózonrétege is pajzsként szolgál, de már lyuk tátong rajta. A Hold által keltett ár–apály jelenség még nem fékezi számottevően Földünk forgását. Nagy méretű aszteroida ritkán csapódik be. Légkörünk kémiai összetétele ettől függetlenül megváltozott, nyílt vizeink szennyeződtek. A kilügzött talajréteg az (eső)erdők pusztulása miatt erodál, sárlavinaként változtatva helyet. A globális felmelegedés tornádókat szülő időjárási frontokat generál, áradásokat és aszályokat okozva. Ebből előbb–utóbb éhínség lesz, s szomjazás, ami a túlnépesedés miatt egyre kezelhetetlenebbé válik. A higiénés feltételek hiánya miatt kontinensekre kiterjedő egészségügyi vészhelyzet alakul ki, a szociális háló szétszakadozik. Vis maiorként értelmezett – valójában menetrendszerű – földrengésekkel és szökőárakkal járó vulkán-kitörések lesznek. Mindezt politikai módszerekkel nem lehet megoldani... Népvándorlást kiváltó helyi háborúk kirobbanása elkerülhetetlen.

Az ember se fényből, se melegből nem tud raktárkészletet felhalmozni, hosszabb távon hűteni sem képes magát, az elektromos energia korlátozott volta miatt. Ugyanezért hamarosan közlekedési problémákkal is számolnia kell. A kőolaj- és földgázkészletek rohamosan fogynak. A vízzel és széllel hajtott erőművek ki vannak szolgáltatva az időjárás szeszélyeinek, a napenergia ipari méretű hasznosításához pedig értékes termőföldeket kell végérvényesen lefedni. Úgy tűnik, meg kell barátkoznunk a nukleáris erőművekkel, veszélyes hulladékaikkal együtt. Ezek a boldog békeidők problémái; háború esetén a győztes felperzselt földet fog meghódítani, ihatatlan vízzel, élelem nélkül, használhatatlan infrastruktúrával, demoralizált lakossággal.

Az ember alatti világban az élőhelyek és vadászterületek telítődését a természetes kiválasztódás szabályozza. Az erősebb elűzi a gyengébbet, akkor is, ha saját kölykéről vagy szülőjéről van szó. A ragadozókba plántált sátáni program egy idő után felülírja az ösztönös érzelmeket. Társadalmi téren ez fajelmélettel aládúcolt népi történetekben, erőszakos eugenetikában nyilvánul meg. A harcok nyertesei itt is, ott is elpusztítják a vesztesek utódait és újakat nemzenek anyjukkal, aki ismeri a győző jogát... [4], így az ő génjeik lesznek a dominánsak. Lehetetlen észre nem venni e szándékos szelektálás irgalmatlan voltát [2].

Erre azt szokták mondani, hogy elsősorban a beteg, idős, sérült és túl fiatal egyedek esnek áldozatul. Hát nem éppen azokat kéne védeni? Nem, ez az ördögi mentalitás a „homo sapiensre” is jellemző! Mindig a magatehetetlen, butuska, naiv, tájékozatlan, érzelmileg labilis, de boldogság után sóvárgó egyéneket verik át, tapasztalatlanságuk és jószívűségük miatt. A rátermettek uralkodnak az „élhetetleneken”, lelkiismeret-furdalás nélkül kiforgatva őket a lehetőségeikből. Evilág fiai a viselkedésükkel mutatják ki, hogy atyjukra hajaznak [3], aki összehasonlítási alap hiányában tudja megfosztani az embert alanyi jogon járó közvetlen istenkapcsolatától [4].

[1] Madách: *Az ember tragédiája*, VII. szín

[2] A negatív előjelű Principiumnak egy isten–igény nélküli ember kitenyésztése a célja.

[3] Jn 8,41a; 8,44a; 8,38: Az Atyát meg lehet látni (Tm 16.), a Sátán csak sugalmaz!
(Pierre Casetti–Frei szerint az ember egy zsebkiadású káoszharcos.)

[4] A „ház” (Jn 8,35) egyértelműen ama örök hely (Jn 8,21–3), ahová a formális tekintélyek (és az értetlen tanítványok) nem követhetik Jézust, még Péter sem (Jn 13,33–6). Test szerint ítélet = Pneuma nélkül való gondolkodás (Jn 8,15). Szövegösszefüggés: Jn 8,12–59

A zsványok azt mondogatják: bűn az élet... Ebben a megállapításban nagyon sok metafizikai igazság van... A negatív előjelű PrINCÍPIUM kaotikusnak tűnő birodalmának gépezetét egymásba illeszkedő sátáni fogaskerekerek hajtják. Ez egy személytelen erővel működő perpetuum mobile, ami évmilliókig eljár tengelyén, főleg, ha a hazugság olaja automatikusan keni... Jézus eme működési elv okán utasította vissza a világ minden dicsőségét [1]. Ábrahám pátriárkára úgy utal, mint az Istennel kötött szövetség szimbólumára, azaz a megtevesztést azzal az Igazsággal ellenpontozza, ami *nem fér össze* hallgatói lelkületével [2].

A „mammon” valójában csak az anyagvilágban rejlő lehetőségek kiaknázhatóságát jelenti, vagyis leginkább *ígéret* formájában kísért. A szellemi szövet perturbációja nem is képviselhet értéket, mivel a Valóság fonákja [3]. A homo sapiens mégis beéri a mulandó dolgok birtoklásával, mert a – Sátán által – zárolt földi pályát futamidőként fogadja el. Magyarán: hallgatólagosan megbarátkozik a maga és mások halálával. Sohase mondjuk, hogy valakinek „örökre megváltozott az élete”, hiszen ez nem igaz ! Így a materialisták beszélnek. Ők a gonosz lelkeket se ismerik fel, támadásaikat se tudják elhárítani. Erre csupán az idejében létrehozott Pneumánk képes [4], ami idővel Isten ujjává is válhat, a királyság nyilvánvaló jelévé [5].

Nem is olyan régen egy orbitális méretű atomháborútól rettegtünk. A Föld ilyenén való megsemmisülését nem az Örökkévaló akadályozta volna meg. A bioszféra működőképessége a Másolóvá lett Tékozló fiú saját jól felfogott érdeke ! Az emberiség problémáit nem egy varázsűtésre bekövetkező világvége fogja megoldani [6]. Általános értelemben vett „belenyúlkalós” gondviselés sem létezik. Ilyesmiben csak azok *hisznek*, akikre ez nem vonatkozhat. A kevés érintett *tudja* [7], hogy van atyai gondoskodás, hiszen a bőrén érzi ! [8]. A természet erőivel is dacoló Nyilvános Működés az akkori és a reménybeli keresők érdekében történt, mert a világot ez a kisdéd nyáj mentheti meg ! [9]

[1] Lk 4,6; Jn 8,34

[2] Jn 8,37–40 (Csia Lajos fordítása)

[3] Lásd *A fizika költészete* c. könyvemet (mek.oszk.hu/18800/18894)

[4] Tm 58., 71., Mt 25,1–13; Lk 13,1–9; Jn 4,10a
Hasonlóképpen vesztek el = Pneumátok létrehozása előtt

[5] Lk 11,20; Jn 3,2; 5,36; 10,37–8; 14,12–4; 15,24

[6] A szinoptikusok apokaliptikus leírásaiban négy dolog keveredik össze: a templom lerombolása, Jeruzsálem pusztulása, az Emberfi (második) eljövetele és a világvége. Az első szimbolikus (Mt 26,61), a második igazi történés, a harmadik lelki átalakulás (Jn 8,35), a negyedik pedig a Valóság felismerése (Tm 112.), aminek erejében mindent helyre tudunk tenni, leszámítva a nem létező halált (vö. Jn 8,51).

[7] Tm 22.: Jézus mondta: „Kiválasztalak titeket, egyet ezerből, és kettőt tizezerből, és meg fognak állni, midőn egyes-egyedül lesznek” (= osztatlan, homogén lelkülettel fognak bírni).

[8] Mt 10,29–31 (Szövegösszefüggés: 10,1–42)

[9] Jn 10,1–18; 15,9–17; 17,1–26 (Mt 6,25–34; Lk 12,22–34)

Hit az ész helyén

A világban levő Rossz végső oka az isteni teremtes egyetlen, de kiküszöbölhetetlen rizikója: „az egyszer használatos” szabad akarat [1], ami – a szeretet kíváncsi szerinti – választási lehetőséget kínál minden teremtménynek. Enélkül nincs én-tudat, nem létezhet önálló személyiség, ennek hiányában nem adható Élet senkinek. A szabad akarat az öntudatos, „gondolkodó én” természetes elvárása. Ha az Abszolútum nem biztosítana retorziók nélküli korlátlan lehetőségeket, akkor meghasonlana önmagával, lényegi jósága csorbát szenvedne. Választási lehetőség nélkül minősíthetetlen a szeretet, illetve meg sem valósul, gépies következményei pedig értéktelenek.

A szabad akarat nem azt jelenti, hogy döntési helyzetbe kerülve, nyugodt szívvel választhatunk valami mást. „Más” ugyanis nincs. Csak egy jó van, hasonló vagy ugyanolyan jó nem létezik. Tehát aki visszautasítja az indirekt módon kifejezett isteni hívást, az hálátlan módon saját belátása szerint akar élni a kapott lehetőségekkel. Ez az illető nem a rosszat választja, mert senki sem ellensége önmagának. Döntését jónak éli meg, a maga számára való jóként. Úgy gondolja, hogy a saját világában is boldog lehet, sőt, boldogabb, mint az isteni közösségben. A kapott hatalom és szabadság valósággal meg-részegeti, valahogy úgy, mint majdani teremtményeit [2].

Az ösbűn tehát nem más, mint a hiúság motiválta önfejlőség, ami törvényszerűen önző és hazug lelkületet eredményez, mely természetesen gonosz tettekre is váltódik... A Tékozóló fiúból Ördög lesz, a lelki-lényegi (és fizikai) egység visszautasítása miatt [3]. Isten Világának önzetlen tovább teremtese helyett egy kaotikus birodalmat hoz létre, amit az ő szellemisége itat át [4]. Ennek teljhatalmú [5] uralkodójaként olyan lesz, mint az egyenruhával, felszerelésekkel és fegyverzettel ellátott katona, aki még az alapképzésen sem esett át, de tábornoknak képzeletben magát.

Ez azt jelenti, hogy a Rossz már a tervezés szintjén [6] egyfajta működési programként került bele világunkba. Ez alól senki se tudja kivonni magát. A homo sapiens alapértelmezésben egy zsebkiadású káoszharcos [7], aki természeténél fogva hajlik a helytelen viselkedésre, és emiatt bizony átered rá alkotójának bűne. Ezt semmiféle szentelt víz nem mossa le, Beméritő János jelképes cselekedete is jövőbeni, gyökeres magatartásbeli változásokat feltételezett [8]. Az újszülöttek megkeresztelése értelmetlen dolog, mert a Lélekben való megmerítkezés csak felnőtt fejjel vihető végbe [9]. Ennek első állomása a más (világnézeti) felismerésre térés. Ez, alanyi jogon járó közvetlen istenkapcsolat nélkül, elég nehéz ügy... Hiányzik hozzá a téremszerűen igénybe vehető „igazi mammon”, amit minden áron be kell szerezni, mert kizárólag a tudás menthet meg bennünket. A helyhez és időhöz kötött hétköznapi igazságok sehova se vezetnek.

[1] *Az ember igazi tragédiája*, 1 – 18. old. (mek.oszk.hu/10100/10148)

[2] Tm 27. A homo sapiens a teremtes koronájának képzeletben magát...

[3] Tm 107.

[4] Ter 1,28 Lásd még József Attila: *A világ megokolt utálata* c. versét. In: *Az elvetett kő*, 67. old. (mek.oszk.hu/15000/15052)

[5] Lk 4,5–7

[6] Jn 8,44

[7] Pierre Casetti-Frei

[8] Lk 3,3; 3,10–4 (Csia Lajos fordítása)

[9] Tm 26., 52.

Rá kell ébredni arra, hogy a negatív előjelű Princípiumként ténykedő demiurgosz által teremtett világ (–egyetem) minden aspektusában rossz [1]. Ő nem az Abszolútum, mert „nagy erejét és nagy gazdagságát” csak kapta ! [2]. Nincs az Égben [3], itt él, a saját birodalmában, a gonosz lelkekkel együtt. A velük egy húron pendülő egyének (ön-tudatlan) kollaboránsként dolgoznak a keze alá. Jézus édesanyja és Péter is jó alany-nak bizonyult a kézi vezérléshez, Pilátus pedig még jobb volt [4].

A formális tekintélyek mindenért a gyarló embert hibáztatják, aki esendősége ellenére keresztül tudja húzni Isten terveit... Más szóval: a Mindenható képtelen volt tökéleteset alkotni. Persze, nem ez a helyzet. Az Örökkévaló jó magvai köré hústestek épültek, melyek gyomokként veszik el előlük a Fényt. A jobb sorsra érdemes lelkek kövek között, víz nélkül tengődnek [5]. Ráadásul ez a mérkőzés egyáltalán nem sportszerű, az esélyek nem egyenlők. Fair play díj sincs, aki tisztán játszik, nem rúghat gólt.

Az Abszolútum ésszel közelíthető meg, aki képtelen jó következtetések levonására, az távol marad tőle... Mindenre van mentség, csak a szent szellem káromlására nincs. Vagyis, aki nem hajlandó gondolkodni, azzal nem lehet mit kezdeni ! [6]. Az istenkapcsolat pótlékának szánt egyoldalú ima nem segít; a Mester szándékosan nem tanította imádkozni a tanítványait [7]. A Miatyánk a Fiú-aspiránsok fohásza, és csupán annyira hatékony, amennyire komoly a követési szándék...[8]. Az egyháziak számára nincs tér-erő, ezért hiába is próbálnak telefonálni.

A közbenjárást kérő könyörgések akkor se találnának meghallgatásra, ha valóban Istennel állnánk szemben, egy geocentrikus és emberközpontú világban. Nem hihet-jük komolyan, hogy feljavít egy iskolai érdemjegyet, mikor a Föld másik felén népirtás folyik. A karambolozó sofőr szemébe sütő napot nem ő teremtette, és az emeletes buszt sem ő küldte a magassághatároló alá. Miért marcangolhattak szét gyerekeket a harci kutyák? Hogy fulladhatott bele a pöcegödörbe egy csöppség? Gyakran egész családok pusztulnak el gombamérgezésben. Ilyen dolgok a szekularizáció előre haladása érdeké-ben történnek. Céljuk az, hogy már az se higgyen Istenben, aki eddig hitt.

[1] Tm 4., 55., 81., Isz 62/145

[2] Tm 86.

[3] Lk 10,17–20 Villámként = ez a tény megvilágosodva ismerhető fel

[4] Tm 100., Mt 12,46–50; 16,21–3; Jn 19,11 A sort Pál zárja, váltoáallítóként.

[5] Jn 12,40; 7,37–9 A szabadsági fok szerinti degradálás nemcsak emberi létet jelenthet !

[6] Tm 39., 40., 42., 43., 44., 89., Mt 12,31–4; 15,13; Jn 15,1; Isz 109/53

[7] Tm 5., 13., Lk 11,1–4

A Lk 18,1 helyesen így hangzik: „Egy példázatot is mondott nekik, a célból, hogy mielőbb alakítsák ki a közvetlen istenkapcsolatukat”. A Lk 11,5–13; 16,9–13; és 18,1–8 együtt értelmezendő ! A hivatkozott ige-helyeken kiderül, hogy az Igazság-szolgáltatást (= az isteni ismeretek megkapását) állhatatos, szünni nem akaró, gyermeki kérdezősködéssel lehet kiérdemelni. (vö. Tm 1., 40., 89., 93.)

[8] Az áldozáskor magunkhoz vett ostya is csak ígéret, azt jelképezi, hogy Jézus útját akarjuk járni.

Én vagyok

Jézus azt állította magáról, hogy a történelem folyamán ő volt az első, s mindeddig az egyetlen teljesen megvilágosodott személy [1]. Égi és földi ismereteit önképzés formájában, autodidakta módon szerezte, angyalai segítségével, akik közvetlen kapcsolatban állnak a Jóistennel [2]. A tanulási folyamat betetőzéseként magával az Atyával is találkozott, aki emberi Fiává fogadta [3]. Büntelenségét akkor hihetjük el, ha tisztázzuk a bűn fogalmát. Az áteredő bűn rá is hatást gyakorolt, mint minden jobb sorsra érdemes hűstestbe zárt lélekre [4]. Az élet nagy kérdésein kivetett volta miatt kezdett gondolkodni, így vált az Igazság keresőjévé [5]. Az ilyen „boldog” ember eltalál az Abszolútumhoz, ha közben nem hallgat formális tekintélyekre [6]. A Valóság megismerése viszont automatikusan magával hozza a homogénné válást, mert aki újjászületett, az már képtelen a vétkezésre, mindent átlátása okán [7].

Az alapvető bűn a megosztott, hazug lelkiület, hisz az teszi lehetővé a különféle vétkek elkövetését [8]. Ezért joggal kérdezheti a teljesen megtisztult-kifényesedett Emberfi: mikor mondtam vagy tettem rosszat nyilvános működésem során? [9]. Szavai, tettei és jelképes cselekedetei – a Törvény szelleme szerint is ! – igazak, jók és helyesek voltak, csodáit pedig a spontán feltörő irgalom váltotta ki. Az egyszerű szemmel néző tökéletes ember nem látta értelmét se az imának, se a böjtnek, se a János általi alámerítkezés gyakorlatának [10].

Az „ősbűnt” a Tékozló fiú követte el, Istent majmolásával. Ez a Másoló vétkezik kezdettől fogva, így ő lett minden hazugság atyja, azaz a biológiai halált okozó áteredő bűn kiinduló pontja. Az embereknek az a legnagyobb bűne, hogy (a világgal) megosztott lelkiületük miatt nem ismerik fel Jézus státusát s egyedüli mértékadóságát. Ennek az a következménye, hogy képtelen megszabadítani őket, tudniillik nem hisznek neki... Az Emberfi egyféle hitet vár el: a szavainak való feltétlen hitelt adást. Egy hazug világban azonban az igazság irreálisnak tűnik. Geocentrikus és emberközpontú szemlélettel, a nemzeti kiválasztottság tudatában, a vakhit sajnos le tudja győzni a logikát, ezt a kollektív módon megélt kereszténység esetében is látjuk [11].

[1] Tm 23., 37., 58., 61., 78., 84., Jn 8,12; 10,8; 11,9-10; 12,35

[2] Tm 26., 40., 49., 57., 89., 91., 108., Mt 18,10; 13,52; 23,8-10; Jn 3,11-2; 3,27; 6,45; 7,15
Pál hatására (ApCsel 14,22) az őskeresztények „az Úr által ránkrótt nyomorúságok sorának” fogták fel e hasznos hozó vesződséget (Tm 108.), holott itt az enyhe ígéről van szó (Tm 91.), ami pusztán szellemi energiát igényel.

[3] Tm 14., 16., 61., 84., Mt 5,8; Jn 5,37b; Fülöp-evang. 109., Nazoreusok evang. 7/a

[4] Tm 28. A Pneuma testbe zárása merénylet a Lélek ellen !

[5] Tm 48., 53., 68., 69., 70., 95., 96., Mt 5,1-12; Lk 4,18-19; 6,20-3
Minden „boldog” istengyermeki státusba kerül ! Lásd: *Hitetlenek dicsérete* In: *Merre menjünk?* 53. old. (mek.oszk.hu/16100/16137)

[6] Mt 23,1-36

[7] Tm 21., 29., 47., 61., 90., 107., Mt 23,25; Lk 11,39; 1Ján 3,8-9; Isz 114/61
A téma bővebben: *A szűk kapu*, 64 – 66. old. (mek.oszk.hu/08000/08061)

[8] Mt 15,16-20; Mk 7,18-23

[9] Jn 8,46a; 10,32; Tm 105.

[10] Tm 105., 107., Mt 9,14-5; Mk 2,18-20; Lk 5,33-5; Jn 4,23-4

[11] Isz 86/166 Jézus mondta: „Képes vagyok a holtat föltámasztani, de az ostobát sajnos nem tudom észre téríteni.” (vö. Tm 43.)

Az Emberfi státusát – a gonosz lelkeken kívül – senki sem definiálta helyesen [1]. Bemerítő János későn ébredt [2], az értetlenkedő Nikodémus a nemes tettek előtt hajtott fejet [3], a Tizenkettő pedig csak azt érezte, hogy mesterüknél „örök élet beszédei vannak” [4]. Máté értelmes filozófushoz hasonlította őt, Tamás ki sem merte mondani, amire gondolt, Péter „egy igaz angyalt” látott benne [5], későbbi meghatározása se talál igazából telibe [6]. Személyében (ott és akkor) a logikus gondolkodás magasztalódott fel [7], ez ama elvetett kő [8], ami szilárd alapot biztosít bárki házának felhúzásához [9]. Maga a Mester is erre épít... Simon attól válik Sziklaemberré, hogy felismeri a Tanító egyedüli mértékadóságát, az Abszolútumtól való felkentségét.

Az egykori názáreti ács Emberfinek nevezte magát, s ez a név a státusát tükrözi. *Emberi viszonylatban* ő az Örökkévaló fia, azaz meghatalmazott nagykövete. Ilyen minőségében a homo sapiens számára a lehető legvalóságosabb Isten, hisz lényegileg-lelkileg megegyezik vele. Nyilvános működése során azt tette, amit az Atya tett volna az ő helyében. Másként fogalmazva: megnyilvánulási lehetőséget biztosított neki abban a világban, amelybe kívülről-felülről nem avatkozhat be [10]. Amikor azt állította, hogy „én és az Atya egy vagyunk”, akkor csupán lelkületbeli egységre gondolhatott, mert biológiai értelemben őt is anya szülte... [11]. Viselkedése alapján azonban nyugodtan kimondhatjuk: Jézus „maga a megtestesült Isten”.

- [1] Mk 5,7a A Magasságos Fiának szólítják, tehát nem Izráel istenére, hanem az Abszolútumra utalnak, mint maga Jézus is (Lk 6,35c; 24,49c). Pál csupán jó társaságba akar kerülni (ApCsel 16,17), a Lukács evang. első fejezete pedig krisztológiai toldalék, ami a prófétai időkre nyúl vissza (Lk 1,32–5; 1,76), ahogy István védőbeszéde is (ApCsel 7,48–50). Az iszlám hagyomány Isten Lelkeként aposztrofálja őt.
- [2] Lásd *Jézus és a Bemerítő* c. írást. In: *Válogatott tanulmányok*, 33 – 44. old.
- [3] Jn 3,1–2 Ezek a tettek vértestvérei számára nem voltak meggyőzőek. Személyükben a világ fiait „tisztelhetjük”. Ők akkor hittek volna Jézusnak, ha a mértékadók is respektálják (Jn 7,1–9).
- [4] Jn 6,68 Sajnos, a logionok megértéséig nem jutottak el (Tm 37., 42.), így csak apostolokká, azaz a mondások terjesztőivé lehetett tenni őket.
- [5] Tm 12.
- [6] Jn 6,69
- [7] Mt 16,13–20; Jn 20,23 Jézus tehát nem anyakönyvvezetőt akart csinálni Péterből!
- [8] Tm 66., Mt 21,42; Mk 12,10; Lk 20,17 (Jn 15,1–8)
- [9] Mt 7,24–7 A „ház” az ember belső, megtartó struktúrája. Jézus ezt mondja Zakeusról: „Ma jött el a menekülés napja ennek a háznak, amennyiben ő is Ábrahám fia” (Lk 19,9). Vagyis: ha az ósatyához hasonlóan szövetséget köt Istennel, akkor... (Csia Lajos fordítása)
- [10] Zsk 7a (Nazoreusok evangéliuma)
- [11] Tm 14. A Jn 14,7–11 alatt azt a lelkületi egységet írja körül, amire már többször is utalt. pl.: Jn 3,35 (Mt 11,27; Jn 5,20); Jn 4,34; 5,17; 5,19; 5,36; 8,28; 10,37; 12,49–50; 16,13–15

A világ közepén

Jézus „székfoglaló” beszédei közül a legismertebb a Lukács evangélium 4. fejezetének 18. és 19. versében olvasható [1]. Az alábbi három a tanítványainak szól, s az iszlám hagyomány őrizte meg őket:

„Én azért jöttem hozzátok, az én Atyámtól és a ti Atyátoktól, hogy fölkeltslek titeket az ostoba halálból, hogy meggyógyítsalak benneteket a bűnök betegségéből, hogy végleg [2] megszabadítsalak titeket a tévhitek, a rossz szokások és az elvetemült tettek megkötöttségéből, azzal a szándékkal, hogy miután lelketek megtisztult a vétkektől, és a bölcsesség a lelket fölélesztette, az felemelkedhessék a mennyek országába, az én Atyámhoz és a ti Atyátokhoz, ahol a boldogok életét fogjátok élni, s hogy kiszabadítsalak benneteket evilág börtönéből, vagyis a szenvedések, a romlás és a megsemmisülés világából, amely bizony a síralom háza és az ördögök lakhelye a Sátán vezérlete alatt” [3].

„Én vagyok az, aki a világot a magasból az őt megillető alacsony helyre tettem, mégpedig Isten segítségével [4]. Vessétek meg a világot, mert az *így* magától is könnyen megvetésre méltónak *látszik* [5]. Becsüljétek le a világot, mert így magasztaljátok fel az örök életet. Azt semmiképp se becsüljétek le azzal, hogy tisztelitek a világot, mert a világ semmi esetre se méltó a tiszteletre, mivelhogy benneteket mindennap kísértésbe és romlásba visz. Ha barátaim és tanítványaim vagytok, akkor lelketeket szoktassátok hozzá a világ gyűlöletéhez. Ha azonban másként tennétek, semmiképp [6] se leszte az én tanítványaim és barátaim. Fogadjátok el a szabad teret házatokul, a kriptákat pedig lakhelyül, és akkor ebben a világban úgy éltek, mint *idegenek* [7]. Ugye, látjátok az égi madarakat, hogy nem vetnek és nem is aratnak, és a mennybéli Isten táplálja őket?” [8].

„Én ezt a világot bizony nem sokra becsülöm, és tiértetek arcra döntöttem. Óvakodjatok attól, hogy utánam majd fölállítsátok ! Mert a világ aljassága az, hogy szembe-szegül Istennel. Az is a világ csúfsága/rossz mivolta, hogy a túlsó világ nem érhető el, csak úgy, ha ezt elhagyjuk. Nem így van? Tehát úgy éljete benne, mint mellette elmenők, s ne mint odavalósiak. Tudjátok meg, hogy minden bűn gyökere a világ szeretete. Egy pillanatnyi élvezet hosszantartó szomorúságot hagy örökölni. Én ezt a világot miattatok alacsonyítottam le, hogy a hátára üljete, és így *se a királyok, se az asszonyok* nem harcolhatnak ellenetek. A világ olyanokból áll, akik keresnek és akiket keresnek. Aki az örök életet keresi, azt a világ is keresi, hogy teljesen magához kösse azokkal, amik a jelen élethez szükségesek. Aki azonban ezt a világot keresi, azt az örök élet is keresi, mindaddig a napig, *amíg el nem jön a halál*, hogy nyakon csípje” [9].

[1] Szegény = kivetett, lekezelt kereső. Fogoly = bűnök rabságában vergődő. Vak = nem lát, de szeretne. Szétzúzott szívű = érzékeny lelkiismeretű.

[2] A lényeg rendbe tevésével automatikusan rendbe teszünk mindent (Mt 23,26).

[3] Isz 57/129 A síralomház után a kivégzés következik ! A Sátán pedig nincs az Égben (Lk 10,18).

[4] A „gondolkodó én” számára csak két igazodási/vonatkozási pont van: Isten és a világ.

[5] Az értéktelenség felismerését a közvetlen istenkapcsolat teszi lehetővé (vö. Mt 19,13–26).

[6] Csia Lajos fordításában (Mt 18,3) 180 fokos fordulatot kell tenni !

[7] „Az én országom nem innen való” (Jn 18,36). „Úgy éljete a világban, mint mellette elmenők, és ne mint odavalósiak” (Isz 133/34,8). „A világ egy híd, menjete hát át rajta, de semmiképp se telepedjete meg rajta !” (Isz 148a/75).

[8] Isz 62/145 A mennyei eledelet *kereső* „madarak” az Égben vannak, és abból élnek, amit találnak !

[9] Isz 133/34,4–16 (Tm 58., 59., 63., Mt 10,28; 25,1–13; Lk 12,16–21; Jn 12,35–6)

A „királyok” és az „asszonyok” a két legerősebb kísértésre utal: a gazdagságra és a szexualitásra [1]. Ezt – az egyébként összefüggő – kettőt kizárólag az tudja legyőzni, aki már „Istennél van” [2] vagyis Jézushoz hasonlóan megteremtette a közvetlen kapcsolatot az Atyával. Az ilyen (új vagy tökéletes) ember valóban szabad (akaratú), mert Pneumája korlátlan lehetőségekkel ruházza fel [3].

Az a szabadság, amit a János evangéliumban a hallgatói emlegetnek [4], akkor is helyhez és időhöz lenne kötve, ha az ország (szokás szerint) nem állna megszállás alatt. Ez a szinte állandósuló tény, a babiloni fogság, a templom lerombolása, a szétszórás és a holokauszt szétzúz bármiféle kollektív kiválasztottságban való hitet. Jézus, nyilvános működése során, épp azt demonstrálta, hogy a királyság csak egyénileg érhető el. Úgy viszont bárki szert tehet rá, emberi segítség nélkül is. A farizeusok attól rettentek meg, hogy többé nem lesz rájuk szükség, elvesz a biztos megélhetéssel járó közvetítői hatalom [5]. A főpapok is tudták; az Emberfi mögött Isten áll [6], de saját érdekében nem akarták sutba vágni a Törvényt és a prófétákat.

A vallási szervezetek – amióta csak léteznek – közvetett istenkapcsolatot árulnak. Részt szélhámosságból, részt ostobaságból. Utóbbi a hiúságukkal keveredik, papjaik ugyanis tényleg elhiszik, hogy rajtuk keresztül áramlik valami... Az ész azonban nem kézrátétel formájában terjed [7], a szent szellemnek is nevezett igazi mammont senkinek se lehet tölcserrel beletölteni a fejébe. Azokat az eretnekeket, akik erre felhívták a figyelmet, minden korban megölték, ráadásul abban a tudatban, hogy cselekedetükkel Istennek tettek szolgálatot [8].

Jézus személyében nem a zsidók legendabéli messiását kell látni, bár az emberiség Szabadítójaként annak a munkáját is elvégezte, a júdaizmusból hiányzó kinyilatkoztatás tolmácsolásával [9]. Mondásainak nyelvtani részletekbe menő (!) kommentálása kizárólag azért lehetséges [10], mert a logionok örök érvényű igazságokat tartalmaznak. Ezek a tények ugyan el vannak rejtve, de csak a felületes olvasó elől. Példabeszédei is könnyen megfejthetők, terminológiájának és képvilágának ismeretében [11]. A megváltás nem más, mint megértés !

[1] Tm 79., Mt 11,7–8; Lk 7,24–5; Isz 114/61

A (valóságos) palotákban lakó „királyok” a nagypolgárság tagjai, az elvtelen életművészek, akik mindig arra hajlanak, amerre a szél fúj.

[2] Mt 19,26; Jn 14,9–11 Valakinek a (lelki) megismeréséhez idő kell...

[3] Tm 47., 107., 109., 110., Mt 17,20; 18,19; 21,21; Mk 11,23; Isz 123/204

[4] Jn 8,33 Ez a fennhéjázás nemzeti szocialista jellegű. Amikor Jézus pogányokat állít eléjük példaképül (Lk 4,24–30), akkor még szülőfalujának lakosai is az életére törnek !

[5] Jn 12,19; 11,47–8

[6] Tm 65., Mt 21,38; Mk 12,7; Lk 20,14; Jn 3,1–2; 9,24–34; 11,45–8; 15,22–24

[7] Tm 40., Mt 13,12; 25,29; Mk 4,25; Lk 8,18; 19,26; Isz 110a/216,7

Akinek van esze (mert használja), az részesül kinyilatkoztatásokban, akinek nincs (mert nem használja), az nem fog.

[8] Mt 5,11–2; Jn 15,18 – 16,4 (Mt 23,29–39; Lk 11,47–52)

[9] *Krisztusi kiskáté* (mek.oszk.hu/14600/14656)

[10] *A szűk kapu*, 175 – 317. old. (mek.oszk.hu/08000/08061)

[11] Jézus-szótár: *Pszichén innen, és túl...* 98 – 104. old. (mek.oszk.hu/10800/10888)

Időrablás

A „gondolkodó én” legelső kérdése az: hol vagyok. Körülnézve azt látja, hogy egy zűrvaros, áttekinthetetlen helyen. Ebben a kaotikusnak tűnő birodalomban azonban rend van, gépezete egy ördögi logika szerint működik. Mozgató rugói mindaddig nem érhetők tetten, amíg az Abszolútum által való teremtettségét feltételezzük. A vallási szervezetek éppen ezért mondják: Isten útjai kifürkészhetetlenek. Ez a rendezetlenség a materializmus alól is kihúzza a talajt, tudniillik az anyag evolúciója feltételezhetően természetes, harmonikus módon menne végbe.

A negatív előjelű Principium különböző szabadsági/értelmi fokokon álló élőlények keveredéséből hozta létre azt a bioszférát, amit jórészt ösztön vezérelte gépek népesítése be. A homo sapiens is egy gépies, programvezérelt automataként definiálható, akit könnyű kézi vezérléssel irányítani. Ez azért lehetséges, mert megtagadták tőle az alanyi jogon járó közvetlen istenkapcsolatot. Pneuma magja körül hiányzik az az energia, ami normális esetben térerőszerűen burkolná be [1].

Ennek az Élet-csírának több mindenre lenne szüksége a szárba szökkenésre, például időre [2]. E tekintetben is meg van rabolva, ugyanis a zárolt földi pálya behatárolja a lehetőségeit. Különösen úgy, hogy egy nemileg meghatározott hústest veszi körül [3], amely törődést és karbantartást igényel. Egyéni szükségleteit csak társadalmi formában, sorstársai kárára elégítheti ki, akik – önhibájukon kívül – potenciális versenytársai.

Szerencsére, Isten ajándékaként, adva van egy lehetőség, ami korlátlan mértékben kiaknázható [4]. Ezt az „értő érzékszervet” szó szerint Életre kell nemzeni, de megéri, mert siker esetén a mi viszonylatunkban is létrejöhet az a lelkiülbéli egység [5], amit elsőként Jézus teremtett meg. A „nyugalom helyére” kizárólag egyénileg lehet eljutni, a vallási szervezetek tagjai a veszedelembé vívó, széles úton járnak. A közvetett, kollektív módon gyakorolható istenkapcsolat metafizikai lehetetlenség. A „gondolkodó én”-től távol ültetett szőlőtő nem erősödhet meg, ezért gyökerestül tépetik ki [6].

Az ideális, teokratikus társadalom azért illúzió, mert igen kevés Jézushoz hasonló lelki szegény van [7]. Ő élt a szombatnap adta elmélkedési lehetőséggel, és ezzel sok munkát megspórolt a számunkra ! Hozzáférhető logionjai miatt már csak olvasni-aratni kell [8]. Ez azonban nem csapatmunka, tehát közösségi segítségben ne reménykedjünk. A megvilágosodási folyamathoz szükséges csendet s zavartalanságot mi magunknak kell biztosítani, mégpedig áldozatok árán [9]. Emberhalászási célkitűzéseink is szerénységet kívánnak. Miért? Hát hány hal van a tengerben?... S hányat lehet kifogni ?

[1] Lásd *A fizika költészete* c. könyvemet (mek.oszk.hu/18800/18894)

[2] Tm 58., Mt 25,1–13; Jn 12,35–6; Lk 13,1–5

[3] „Rablók közé került a Lélek, foglyul ejtették” (Fülöp-evang. 101.) „Értékes dolog került értéktelen testbe” (Fülöp-evang. 104.) A Sátán csak azt a hústestet ölheti meg (Jn 14,30), amit ő csinált, és amire a Szellemnek semmi szüksége nincsen (Tm 28., Jn 6,63).

[4] Tm 28., 71., Jn 4,10a; 6,63 Pál téved: nem a test a Szentlélek temploma, hanem a közvetlen istenkapcsolatot lehetővé tevő éteri közeg; a létrehozott Pneuma.

[5] Tm 107. (Tm 21., 29., 47., 48., 61., 76.) Jn 14,7–11; 16,13–15
Ez a „kisdéd nyáj” bármely tagjára igaz ! (Jn 10,14–5)

[6] Tm 1., 2., 3., 15., 22., 38., 39., 48., 59., 76., Mt 15,13; 7,13–4; Lk 13,24; Jn 15,1

[7] Tm 22., 27., 48., 53., 68., 69., 76. Ők ismerik fel a világ rossz voltát (Tm 4.).

[8] Tm 20., 26., Jn 4,35–8

[9] Mk 1,12–3 (Tm 7., 77., 108., Mt 13,47–50) Meg kell gyújtani saját tisztító tűzünket !

Az alkalmasság nem büntelenség vagy teológiai képzettség kérdése. A tanítványok iskolázatlan egyének voltak, akik vétkesnek vallották magukat [1]. Ebből a tényből igyekezett a farizeus Saulus–Paulus erkölcsi tőkét kovácsolni [2]. Természetesen nők is megkaphatják a Mester-levelet [3], mert a logikus gondolkodáson kívül másra nincs szükség. Maga Jézus se ült egyik rabbi lábánál se [4]. Tehát a legegyszerűbb ember is Fiúvá avanszálhat, ami nem azt jelenti, hogy az Emberfi egy egészen egyszerű ember [5], hisz mögötte már az Abszolútum áll. Az Atya minden (tudást) átadott a Fiúnak, ami többek között a biológiai élet odahelyezését és visszavételét is lehetővé tette [6]. Ezzel definiálta számunkra a szabadság fogalmát, ami nem más, mint a Valóság átlátásából következő helyes viselkedés.

Bemerítő János, megvilágosodás hiányában, a társadalmi igazságosság útját akarta rákényszeríteni az arisztokráciára, a Törvény megfelelő passzusait lobogtatva. Elvégre, le van írva minden, csak alkalmazni kell. A hatalom gyakorlóit tisztában voltak vele, hogy bizonyítani is tudja igazát, éppen azért likvidálták. Az Emberfi az isteni igazságosságra mutatott rá, és őt is a teokratikus berendezkedésű rendszer ellenségeként végezték ki. Ez várható volt, hiszen ha azt is elteszik láb alól, aki a törvény szerint akar reformokat bevezetni, akkor mit csinálnak azzal, aki annak felülírásával operál... [7]. Az ellene felhozott hamis vádak „kegyes csalások” voltak, a cél érdekében.

Sorsa azonban már korábban és lényegesen magasabb szinten pecsételődött meg. A Sátán teljes megvilágosodása idején figyelt fel rá, mint az általa meggömbített szellemi szövet felpúposodására. Az ő szemében Jézus az öntudatra ébredő anyag, ami túl nagy szabadsági fokra hágott. Természetesen ez egy folyamat betetőzése, az egykori názáreti ács nem Felkentként született. Hozzá hasonló, értelmileg emancipálódott, személy elméletileg a világ bármely részében feltűnhetett volna, ezek jövőbeni jelentkezése csak idő kérdése [8].

A megmentés mégis a zsidók közül ered, mert ők jöttek rá arra, hogy az Abszolútum szellemi halmazállapotú, és numerikusan egyként kezelendő. Az Emberfi helyes következtetése szerint ezért bárhol lehet imádni, de csak irgalom vezérelte jó cselekedetekkel. Viselkedésünket ennek kell áthatnia, nem az áldozathozó lelkületnek. Tanításának ez központi gondolata, ami tetteiben is megnyilvánult [9].

Az ultraortodox számariaiak kizárólag azokat az ősrégi parancsolatokat fogadták el, melyeket Mózes ama szent hegyen vett át. Az ő szemükben a zsidók már elfajzottak voltak, akiknek a hite a hatszáz éves babiloni fogság alatt felhígult. Eszmei ellenfeleik viszont a mindenkori megszállókkal való genetikai keveredést rótták fel nekik. Vallási kérdésekben a samróniak a Messiáson kívül senkit sem respektáltak. Jézus tudta ezt, ezért, gyakorlatával ellentétben, leleplezte előttük a státusát [10]. Szokásához híven egy jól ismert személyiséget választott, olyasvalakit, akinek vélhetőleg adnak a szavára, így széles körben terjedhet az örömhír [11].

[1] Lk 5,8 Tanulatlan halászként nem ismerheti a Törvény minden ágbogát, tehát de facto bűnös életmódot folytat (vö. Jn 7,49). A Jézust követő asszonyok pedig – természetesen – ilyen jellegű oktatásban nem részesültek. „Aki lányát a Tórára oktatja, idétlenségre oktatja” (Szota 3,4).

[2] Gal 2,6 Bővebben: *Szentlecke Pátról*, 16 – 19. old (mek.oszk.hu/16500/16532)

[3] Tm 20., 61., 115. A Tizenkettő szexista berzenkedése ellenére !

[4] Jn 7,15 Csia Lajos fordítása szerint építőmesterként dolgozott, Kapernaumban volt háza.

[5] Karl Herbst: *A valódi Jézus*. Könyvének kritikája: mek.oszk.hu/08700/08766) 42 – 50. old.

[6] Mt 11,27; 28,18; Jn 3,35; 5,20; 10,17–18

[7] „Ez egy ugyanolyan bajkeverő (Mt 14,2), talán még a magánéletembe is beleszól” (Lk 3,19–20).

[8] Mt 8,11; Lk 13,29; Jn 10,16; Róm 8,19

[9] Jn 4,20–6; Mt 9,13a; 18,35; Lk 10,25–37

Jézus ösztonösen megnyilvánuló irgalmat akar, ez a híres példabeszéd mondanivalója.

[10] Jn 4,3–30; 4,39–42

[11] Jn 5,5 A pogányok misszionálásáról lásd *Bulányi, a tisztelendő* c. könyvem 17 – 19. oldalait. (mek.oszk.hu/10200/10251)

A Mester nagyon nehezen talált tanítványokat. Az ígéretesnek tűnő alanyok sorra visszautasították, általában időhiányra hivatkozva. Akinek viszont „nincs” ideje, annak az valamiért drága. A megfelelőnek ítélt személyek persze nem vállalkozók voltak [1], a *szatócsok és kalmárok* csak szimbolizálják azt az embertípust, akinek *soha sincs* ideje. A meghívottak természetesen nem azért nem fognak bemenni az Atya (előre elkészített) helyeire [2], mert valaki nem engedi be őket... Kívül maradásuknak egyszerű oka van... Kétféle ember létezik: az egyik királlyá lesz, a másiknak erre nincs ideje. Az Emberfi tudomásul vette ezt a tényt, így aztán, szégyenszemre, az utcákon toborzott reménybeli követőket. A farizeusi megszólásra (miért eszik vámosokkal és cédákkal), azt is válaszolhatta volna: „Mert ti nem ültetek le velem beszélgetni”. A bűnösök fogékonyak voltak a felvetett témákra, hisz lelkük mélyén feloldozást kívántak.

A Törvény és a próféták Jánosig tartottak [3]. Jézus fellépésével véget ért a terméketlen várakozás: *aki hajlandó szellemi erőfeszítéseket tenni, az belátható időn belül közvetlen istenkapcsolatra tehet szert*, a soha-meg-nem-valósuló, kollektívan kínált közvetett helyett [4]. Ez az Örömhír szabatos megfogalmazása, aminek befogadásához más (világnézeti) felismerésre kell térni. Ezt a 180 fokos fordulatot sokkal könnyebb végrehajtani, mint a Törvény terheit cipelni, illetve annak szövegét sziszifuszi módon korrigálni [5]. Aki nagyobb akar lenni a Beméritőnél, az nem spórolhatja meg az ily módon való újjászületést ! [6]

[1] Tm 64., Mt 22,1-10; Mk 11,15; Lk 14,15-24

[2] Mt 20,20-3; Jn 14,1-5: Azok a „helyek” nem e világban vannak !

[3] Mt 11,12-3; Lk 16,16

[4] Mk 1,15 Várni nem szabad, mert nincs mire ! (Tm 19., 50., 114., Lk 17,20-1)

A júdaizmus teológiája a terméketlen várakozásra épül, mely teljes szekularizációhoz vezet.

[5] Mt 5,17-20; 23,1-4; Lk 16,17

[6] Mt 11,11; Lk 7,28; Jn 3,3; Tm 3., Isz 172a/190 – 172b/207

Megkísértve

Mi, akik Istentől valók vagyunk, tudjuk, hogy az egész (Másoló által teremtet) világ a rosszban vesztegel [1]. Az emberek azért érzik jól magukat ezen a szemétdombon, mert nekik készült, és ők tartják fenn [2]. A mi gondolkodásunkat azonban a Fiú gyökereken átalakította, így megismerhetjük a Valóságot. Ez itt bizony a próbatétel helye, de nem az Örökkévaló tesz próbára bennünket. A Sátán próbálkozik valamivel, mégpedig azzal, hogy ugyanolyan üresen távozzunk innen, mint amilyen üresen érkezünk [3]. Aki „vak a szívében” az nem képes felfogni semmit [4]. Megrészegetik azok a globális lehetőségek, melyek az egyén számára kihasználhatatlanok, mivel nem bír örök élettel. Sorsunkat a Pneuma megléte vagy hiánya dönti el. Ezt az értő érzékszervet csak akkor birtokoljuk, ha felfedezzük magunkban és használjuk [5].

A Hazugság atyja – Jézus viszonylatában – nem állhatott elő nyilvánvaló hazugságokkal. Nem is tette, vesztegetési kísérlete szemérmetlenül leplezetlen... A hatalomátadás módjában azonban alkalmazott némi megtévesztést... Evilág Ura nem a saját pozícióját kínálta fel, hiszen a Fiúnak be kellett volna hódolnia. Ez azt is jelenti, hogy a megcsillantott dicsőséggel nem járt volna örök élet. Mindent megkapott volna, amit emberi státusa lehetővé tesz, de csak annyit! Ez néhány évtizednyi lefelé ívelő pálya [6].

Ilyen rossz üzletet kizárólag a világ fiai kötnek, tudniillik a maguk szintjén pontosan erről van szó. Az íratlan szerződés apróbetűs részét el sem olvassák, pedig érdemes lenne... Ott ugyanis nincs garántálva semmi... Az emberek, használati tárgyak, gépjárművek, sporteszközök, üzletek, ingatlanok, házi kedvencek, bankszámlák s intézmények feletti „uralom” csupán ideigtartó állapot lehet, balesetbiztosítás nélkül.

A politikai változások, a technikai fejlődés, a szerencse forgandósága, az amortizáció, az elavulás, az infláció, a divat szeszélyei könnyen kivehetik kezünk közül a kormányrudat. Egészségünk megromolhat, potenciánk csökkenhet, épségünk-szépségünk csorbát szenvedhet. A világúrt pedig képletesen se fogjuk meghódítani. Fordított helyzet persze előállhat. Lehet, hogy egy ellenséges civilizáció konkvisztádorai magukkal visznek trófeaként néhány hibernált testet. Pár koponya jó lesz parókatartónak. Mi is hasonló dolgokat csinálunk az állatok bőrével és szőrével.

Jézus példáját kell követni, aki a világ értékrendjét felforgatva nem nősült meg, s drága idejét nem a háza építgetésével töltötte. Mivel nem hagyott hátra semmit, nevetve tudott bemenni a mennyek országába, megvetve minden földi értéket [7]. Aki nem köti meg vele az új szövetséget [8], az evilág fia marad, függetlenül attól, hogy gyakorolja-e vallása külsőségeit.

Ez a szövetség nem más, mint az Atya és emberi fiai között létrejöheto lényegilegi azonosulás, amelynek már megvan az Első láncszeme [9]. Az utolsó vacsora szimbolikus cselekedete még nem változtat semmin, ahogy a misén átvett ostya is csak egy ígéret. A Mester azóta is azt várja, hogy valamelyik tanítványa a nyomdokaiba lépjen.

[1] 1Ján 5,19-20; (Tm 48., 69., 81., Isz 32/124; 157/117; 170/115)

[2] Lásd a jelenleg olvasott könyv 21. oldalát.

[3] Tm 27. Az Embergyilkos az örök életre jutás lehetőségét veszi el, a biológiai halál csak „ráadás”.

[4] Mt 6,22-3 A „soron kívül” elhunytak többet veszítettek biológiai életüknél! (Lk 13,4-5)

[5] Tm 2., 3., 19., 28., 40., 57., 67., 71., 110.

[6] Lk 4,5-7 A Sátán nem „pszichén belüli realitás”, hanem személyes létező.

[7] Isz 60/77; 66/118; Fülöp-evang. 122. Zsk 37.

[8] Mt 26,26-9 Jézus a tanítványok mesterré válását akarja kibővíteni.

[9] Tm 107., 109. (Jn 4,34-8)

Teljesen mindegy, hogy melyik égtáj felől érkezik [1]. A fontos az, hogy olyan *értelemmel* felismert, *irgalomból* gyakorolt nemes *tetteket* vigyen véghez, melyek lerombolják a Sátán műveit [2].

Pálról szóló könyvem írásakor sokat töprengtem azon, hogy ha – ad absurdum – létrejött volna az a bizonyos találkozás a damaszkuszi úton, akkor vajon miről ismerte volna fel Jézust [3]. A kereszthalál és a feltámadás ugyanis a tanítványoknak szólt [4], szavainak igazságát bizonyítandó. Egy évekkel később, a saját nevében jövő [5], „karizmatikus katalizátor” kedvéért biztosan nem ölt emberi alakot... Ez logikátlan is, mert Saul esetében elmaradt volna a katarzis. A címzetes (valójában önjelölt) apostol ugyanis nem ismerte őt, tehát ha elébe állva azt mondaná: én vagyok a Krisztus, akkor azt a választ is kaphatná, hogy: *Igen? Én meg Ábrahám.*

Az Emberfi mennybemenetele az *n*-edik dimenzióba való „áttűnés” volt [6]. Megjelenéseit és eltűnéseit is csak így értelmezhetjük [7]. Esetleges visszatérésekor valószínűleg ugyanezt az utat járná [8]. Az emberek előtt azonban nem tudná igazolni magát, azonosító okmányok hiányában. A maga idejében azért figyeltek fel rá, mert úgy viselkedett, mint akinek hatalma van [9]. Logionjai és tettei mögött az a gyümölcsnek is nevezett Pneuma állt, ami a hamis prófétákban nem lehet meg, és amit Pál se tudott felmutatni, bármennyire igyekezett [10].

A kérdés az, hogy miről ismerhetők majd fel a történelem folyamán színre lépő „kisdéd nyáj” tagjai. Mindegyikükben ott lesz a királyság, ám az – az emberek számára – láthatatlan [11]. Bizonyára nekik is a fejükre olvassák majd a személyi adataikat, ahogy Jézus nacionáléját [12]. Az önerőből megvilágosodott személyekben az Elsőszületett által *végrendeletileg* rájuk hagyott tudás békéje és biztonsága fog honolni, azaz a magabiztosságuk lesz árulkodó! [13]

[1] Mt 8,11; Lk 13,29; Róm 8,19; 1Ján 3,8b

[2] A zsidók *homlokára, szívére és karjára* csatolt imaszíj a Semá Jiszráél szellemére utal, amit elsőként Jézus váltott valóra (Jn 4,22–26)

[3] Ez egy fiktív történet, mert a Mester igazságos döntést hozott: fizikailag többé nem lesz elérhető! (vö. Jn 16,10; Tm 11., 37., Mt 23,37–9; Lk 13,34–5)

[4] Jn 10,11–8 A nem ebből az akolból való „más juhok” a későbbi századok keresői.

[5] Jn 5,43b

[6] Lásd A *fizika költészete* c. könyvemet is (mek.oszk.hu/10800/10894)

[7] Mt 28,9; Mk 16,14; Lk 4,30; 24,31; 24,36; Jn 20,19; 20,26

[8] Ez nem tévesztendő össze a második eljövételével, ami a Fiú-aspiránsok lelkében, illetve fellépésük után a személyükben realizálódik (Lk 18,7–8; Tm 109.).

[9] Mt 7,28–9 Ezt a „házában” (vö. Mt 23,38) levő Pneumája biztosította, ami nem más, mint az általa demonstrált közvetlen istenkapcsolat „éteri közege”. Ennek az értő érzékszervnek a hiányában őt se felismerni, se áldani nem lehet! A Mt 23,37–9 ugyanarra az *egy* feltételre mutat rá, mint a Mt 9,5: a bűnök megbocsátásához s a gyógyításhoz is igazi mammon kell (Tm 82., 96., 110.)

[10] A nyelveken szólás csodája Jézus meg nem értett búcsúbeszédén alapul (Mk 16,17–8), a hajótörött Pál ennek egyik elemét „valósítja meg” Málta szigetén (Csel 28,1–6). Az Emberfi azt akarta megértetni, hogy a más felismerésre tért új nyelveken fog szólni, vagyis egész másképp fog beszélni a Dolgokról, helyessé vált világgépe miatt. Az ilyen, *új emberre* már nem hat az országbeli halált okozó, mérgező, téves teológia, amit a vipérák fajzatai, azaz a papok akarnak belemarni.

A troászi ifjú pedig nem halt meg, ez a diagnózisból is kiderül. Az „eset” Illés próféta *ráborulás* gyógyítását másolja, s nem azt akarja mondani, hogy Pál feltámasztott valakit, hanem azt, hogy ő Illéshez fogható üdvtörténeti alak! Ezt már az epigon Elizeus is eljátszotta, hasonló hitelességgel. Itt azt kell észrevenni, hogy az (űjszövetségi) apostol (űszövetségi) írásokra hagyatkozó prédikációin el lehetett aludni. Bővebben: *Szentlecke Pálról* (mek.oszk.hu/16500/16532)

[11] Tm 16., 114., Lk 17,20–1

[12] Mt 13,54–7a; Mk 6,1–3; Lk 4,16–22; Jn 6,42; 7,28

[13] Tm 49., Jn 14,27; Lk 22,28

Csia Lajos fordításában az Emberfi azt adja, aminek ténylegesen a birtokában van!

Kikövezett úton

A vallási szervezetek, más intézményekhez hasonlóan, társadalmi feladatokat látnak el, a tömegek igényeit elégítik ki. Szolgáltató jellegű képződmények, azt nyújtják az embereknek, amit azok elvárnak tőlük. A történelmi egyházak között érdekellentét áll fenn, mivel valamennyien a világi hatalom büdzsájából szeretnének részesedni. Tekintve, hogy politikai tényezők, számarányukat figyelembe véve, ki is fizetik őket. A kollektivizált hit mindig és mindenhol ópium: nyugtat, csitít, elsimítja a viszályokat, szőnyeg alá söpri a szemetet. Az aktuális rendszer sarát éppúgy, mint az egyes emberét, tábori lelkeszként megnyugtatja a háborgó lelkiismeretet, és megáldja a fegyvereket.

A Jóisten templomba való „száműzése” a hierarchia és a hívek közös, ám szigorúan hallgatólagos kívánsága. Az intézményesített hitélet ugyanis a naiv szentek és a markukba vigyorgó szélhámosok bulija. Hihetetlen, de ezt a műsort a tömeg is igényli, vevő rá... Egy ideális társadalomban nemcsak a rendőrség lenne felesleges, hanem az egyház is. Az egységesülő emberiség a teljes szekularizáció felé halad, mert a majdani, technokráciának nevezett gazdasági ösközösség nem igényel ideológiai támaszt.

Minden vallási szervezet a Sátán eszköze, mivel hazugságokat terjeszt. Hatástalansága kollektív voltában rejlik. A tömegek kizárólag ama széles úton képesek járni [1]. Bármelyik felekezetről is legyen szó, a saját jól felfogott érdekében egy közvetett istenkapcsolatot kínálgat. Ez önmagában véve is abszurd, de van benne ördögi logika... Aki ugyanis bedől nekik, az sose fogja kihasználni a rendelkezésére álló egyetlen lehetőséget [2]. A kinyilatkoztatás kizárólag egyéni és személyre szabott módon tud működni, az illető aktív részvételével [3].

Jézus a mesterré levés és mesterré tevés útját szorgalmazta [4]. Fiú-aspiránsként kezelt tanítványait azonban csak „apostolokká” tudta tenni. Következésképpen nem az Örömhírt terjesztették, hanem a kinyilatkoztatásokat tartalmazó igéket, magyarázat nélkül. Az evangéliumok későbbi szerkesztői már fűztek egy-két mondatos kommentárokat az anyaghoz, ám minden esetben helytelenül. Pál, ha nem lett volna vallási fanatikus, elkaphatta volna a lényegét, sajnos megrekedt annak karikatúrájánál [5].

A mai keresztény teológia az ő szövegelemzést nem kívánó, s nem is tűrő, tartalmatlan írásain nyugszik. Ezek erkölcsi-etikai tanításaival „leckéztetik” azokat a híveket, akik korholgatáson kívül nem is akarnak mást hallani. Isten királyságát bővíti áruként tukmálják rá ostoba és országbeli szempontból igénytelen emberekre... Lelki motiváció hiányában viszont a logionokba rejtett mondanivaló rejtve marad, a Mester szándékai szerint [6]. A Krisztust követők hite ezeken az igéken alapul, tehát gyülekezeteknek való szónokolás helyett ezeket kell oktató módon terjesztetni. A Biblia a világ legnagyobb példányszámban kinyomtatott, de legkevésbé olvasott könyve. Mivel a Jézus által egy mondat elintéztetett Ószövetséghez semmi közünk sincsen [7], az „Apostolok cselekedetei” címet viselő egyháztörténelem pedig egy önjelölt mértékadó regényes életrajza, az írásbeli anyag könnyen kezelhető.

[1] Tm 1., 2., 3., 39., Mt 7,13–4; 15,13; Lk 13,24; 17,20–1; Jn 15,1

[2] Tm 67., 71., Mt 16,26b; Mk 8,37

[3] Tm 26., 40., 85., 89., Lk 12,8–9

[4] Tm 109., Jn 12,26; 14,12–14; 14,21; 15,9–17; 16,23b–7; 17,20–6 Jézus nevében = státusában.

[5] Galatához írt levél 1,16a; 2,20b

[6] Jn 7,17 Szellemi hagyatéka is megfejtést kíván (mek.oszk.hu/14600/14682)

[7] Tm 51., Mt 7,12

A Mester nem egyházi struktúrákban gondolkodott, követőit nem osztotta hívekre és papokra, a hierarchia kialakulását pedig egyenesen tiltotta [1]. A jelenlegi helyzet Pál műve, aki a maga nevében jött [2]. Nagy károkat okozhatnak azok a hamis próféták is, akik hozzá hasonló módon elsikkasztják, illetve megfelelő tudás hiányában félre magyarázzák a rendelkezésünkre álló szövegeket [3]. Az elemzéshez az evangéliumok minden mondatára szükség van, még a töredékek is számítnak ! Helyes értelmezés csak más (világnézeti) felismerésre térés után lehetséges.

A Tanítóhivatal geocentrikus és emberközpontú alapállással akarja feltartóztatni a szekularizációt, vagyis az anyagelvűség ellen materialista érvekkel harcol... Ebbe a védhetetlen pozícióba Evilág Ura sáncolta be, mivel a személytelen erővel vívott harc után nem szeretne az egyház felszámolásával bíbelődni... A Vatikán palotájából éppúgy hiányzik a Pneuma, mint a jeruzsálemi Templom szentélyéből [4]. Persze, azt előírják, hogy mit kell hinni... Nemrég ott járt egy államfő, akit végigvittek a szobákon. Meg is kérdezte a pápát: hányan dolgoznak itt. Válasz: kábé a fele.

Az alsó papság nap mint nap tapasztalja a létszámbeli felmorzsolódást. Ezen semmiféle Egyházrend nem segít [5], mert nemcsak a kollektív módszerek rosszak, hanem maguk az emberek is. Egyszerűen nincs affinitásuk az egészhez... A hivatkozási alapul felhozott „jó akaratú egyének” mozdíthatatlanok. Természetesen megkérdezzük; mit tehetnének azon kívül, hogy valóban csinálnának valamit. Bulányi György se talált kivitelezőket alulról felépülő szervezetéhez. Egy ilyen jellegű szent kísérletet lehetetlen csordaszellemű hívekkel összehozni.

Ha Jézus nem végzett teológiai kurzusokat [6], akkor nyilvánvalóan az Atyánál tanult [7], csak ő taníthatta meg a mennyek királyságára [8]. Ez azt jelenti, hogy a teljes megvilágosodáshoz bőven elegendő az állhatatossággal párosuló, érintettség alapú tudásszomj ! [9]

[1] Jn 13,3–17

[2] Lk 21,8; Jn 5,43 én vagyok = ilyen vagyok, ezt akarom

[3] Lásd *A valódi Jézus* c. könyv kritikáját (mek.oszk.hu/08700/08766) 42 – 50. old.

[4] Mt 23,37–9; Lk 13,34–5

[5] Bulányi György műve, Egyházforum Kiadó, Luzern, 1989.

[6] Jn 7,15

[7] Jn 6,45

[8] Mt 13,52 (Ez a logion válasz a Jn 7,15 kérdésére.)

olyan írástudó, akit megtanítottak a mennyek királyságára = Jézushoz hasonló autodidakta gazdaember = olyasvalaki, aki önmagára van utalva, mert neki kell kitalálnia mindent a gazdaember kincsei = a tapasztalatai, az ismeretei újat is, régit is = esze segítségével bővíti, illetve felidézi azokat

[9] Tm 70., 48., 53., 69., 75., Lk 6,21

[10] „Mert amint a teve is igyekszik a sivatagból hazaszökni az övéihez, hacsak a gazdája feszesen meg nem köti, ugyanúgy a bölcsesség is gyorsan kibújik a szívből és eltűnik, hacsak a gazdája munkálkodásával meg nem valósítja.” (Isz 110a/216,7) Tm 1., 40., 93., Lk 11,9–13

Aranyláz

Valaki azt mondta nekem egyszer, hogy a börtönök keresztény emberekkel vannak teli, és nem a sorkatonai szolgálatot megtagadó pacifistákra gondolt... [1]. Tény, hogy a bejegyzett vallás nem garantálja a törvények tiszteletben tartását. A bűnözés minden társadalomban jelen van, a teokratikus berendezkedésekben éppen úgy, mint a diktatúrákban. Az elkövetők személyekre és tárgyakra vetnek szemet, bár tőlem már fogalmat is loptak.

Kezdetben az ember nem nyereségvágyból bűnözött, az olykor etikátlan magatartás a biológiai élet szerves része volt. Ha a létfeltételek nincsenek biztosítva, akkor azokat valahogy elő kell teremteni. Ez nem erkölcsi kérdés, hanem az egyed alapvető, önzésnek sem nevezhető érdeke. Az emberiség nem szeretet alapú populációkban él, az önzetlenség hosszú távon nem fizetődik ki. A versenyképesség és a siker feltétele a kökemény, könyörtelen önzés. A vetélytársak lebunkózása mindig bejön... Aki szeretettel közeledik, azt jobb elkerülni, mert akar valamit. Rövid távon még a bűnös magatartás is ésszerű, tudniillik gyors és hatékony.

A világ fiainak is dolgozniuk kell, de a könnyebb utat választják. Ők tudják, „mi a pálya”, általában a zavarosban halásznak. Ezzel el is érkeztünk kaotikus világunkhoz, mely már az ősközösség idején is bonyolult volt. Az akkori összeviSSzaságot még nem a köZgazdászok teremtették, hanem a kellő képzettség nélküli Másoló, aki arra is ügyelt, hogy a létfeltételek hiányos voltával megvesse a bűnözés melegágyát.

Az ember elsősorban a beléje plántált program miatt vétkezik, ezért akarja uralma alá hajtani csábító környezetét. Evilág Ura indirekt módon arra inspirálja, hogy a lehető legtöbb értéket harácsolja össze [2]. A verseny persze egyenlőtlen, ám az eredeti tőkefelhalmozás mindig meghozza gyümölcsét. Néhányan ugyan csődbe mennek a kiméretlen pénzbehajtás miatt, de ez benne van a pakliban. Akinak jó az orra, az rövid idő alatt nagyot kaszál. Ha mások is ezt teszik, és meg lehet úszni, akkor miért ne...

A növekvő lélekszám csökkenő munkaerőigénnyel társul, mert a technikai fejlődés miatt egyre kevesebb szakképzett dolgozóra van szükség. Értelmes elfoglaltság nélkül az egyén nem érezheti magát a társadalom hasznos tagjának, tehát más megoldást keres. Így lesz belőle profi bűnöző... Mindenki szeretne valamiben a legjobbak közé tartozni... Még a bérgyilkos is úriembert játszik: „Bocs, semmi személyes. Én ebből élek, és már ki vagyok fizetve”. Ez is egyfajta tisztesség... Robin Hood is csak a gazdagoktól rabolt. Hát, a szegényektől nemigen lehetett... A prostituáltak tényleg szánni valók... Az egyik azt mondta a pénz átvétele után: na, ezt könnyen szereztem. Az átlagos bűnözők mind ostobák, az alvilágnak pedig tényleg nincs romantikája. Az éjszakai élet azonban egy alternatív társadalmat biztosít a számukra, merőben más értékrenddel.

Az állam, ami a legnagyobb maffia, csak tessék-lássék küzd ellenük. A kisebb bandákat szívesen vonja saját érdekkörébe, így jöttek létre a biztonsági cégek s a parkolást ellenőrző társaságok. Az igazságszolgáltatást és a büntetés-végrehajtást is kezében tartja. Olyan vicces törvényeket hoz, amik neki kedveznek, például a rendőrségnek nem lehet hazudni, s az elítéltek nem próbálkozhatnak szökéssel. Az apparátus viszont felhasználja a bűnözőket, ők avatják be a szakma rejtelseibe a kémeket és az elhárítás embereit. Még azt se lehet tudni, hogy az elítéltek letöltik-e a rájuk kiszabott szabadságvesztést.

[1] Lásd *A szelidség teológiája* c. írásomat. In: *Az elvetett kő*, 34 – 40. old. (mek.oszk.hu/15000/15052)

[2] 1Móz 1,28; Jn 8,34

A kormányok megüszsák a hazaárulást, a hitszegést, a szerződések felbontását, a politikai és etnikai tisztogatásokat. Gazdasági eszközeikkel előírják a szabadságjogaikban és lehetőségeikben megkurtított polgárnak; merre orientálódjon, mit tanuljon. Irgalmatlan összegeket szednek be a jövedéki adókból s a fegyvereladásokból. Az élelmiszerek árai az Országházban a legalacsonyabbak, a kórházakban pedig a legmagasabbak. Tényleg úgy gondoljuk; az állam azt szeretné, hogy tőle lopjunk, s ne egymástól?

Prótagorász azt mondta: minden dolog mértéke az ember. Ő még hitt a mesékben, mint a szocializmus legfőbb értéke: „a dolgozó”. Aki manapság tizenhét éves koráig tizenhét ezer gyilkosságot lát a tévében, s a végén őt is meg fogják ölni a negyedóránkénti reklámokkal. A városkép miatt nem tehet ki akármit az erkélyre, de a kék színű, bádorg parkolóórák minden sarkon ott állhatnak. Persze, erről senki se tehet, a rendszer a hibás, ami a társadalmi élet minden területén rosszul működik. Azaz nagyon is jól, hiszen az Alkotó nem hasonlít meg önmagával [1].

A városiasodás rossz hatással van az általános mentalitásra, a patkányokon kívül a bűncselekményeket is elszaporítja. Az emberiség hovatovább összefüggő városfolyókban fog élni, állandósuló zaj és bűz közepette. A mostani, lakótelepi morál lesz uralkodó: ne törődj vele, mi közöd van hozzá... A cigányok társadalmi hozzáállása még jobb, ha süllyed a hajó, azt mondják: na és, nem a miénk... A rendőrök régóta tudják: ezek a zsebtolvajok a szegények gyilkosai. Egy ilyen világban az öngyilkosság csak előre hozott eutanázia.

Azt sem árt megnézni: mit művel a homo sapiens szórakozásképpen. Tartalmatlan szappanoperák és sablonos bűnügyi sorozatok függője, kábítószer szív s alkoholt vedel. Időnként szembe megy a forgalommal az autópályán, hogy adrenalin löketben részesüljön. Kisállat temetőket gondoz, de ártatlan vadakra lövöldözik. Frusztrációit a szexualitás pornográfiává züllesztésével vezeti le. A statisztikák szerint Budapest lakosságának nyolc százaléka elmebeteg, ám észben tartandó, hogy a statisztika olyan, mint a bikini: mindent megmutat, csak a lényegét takarja el.

Sokan már a génjeikben hordozzák a bűnözési hajlamot. Van, akiből egyszerűen hiányzik az ivadékgondozásért felelős molekula. Miért öröklí valaki az apja esztét, de az anyja természetét? Miért törvény az, hogy az első lány külsőre az apjára üt, a fiú meg az anyjára? S miért vannak ez alól kivételek? Miért nem állhat bosszút az állatkinzón a hurokkal megfojtott kutya? Miért nem lőhet vissza a lesből elejtett őzsuta? Mondjuk akkor, amikor a vadász az élelmiszerbolt előtt várakozik, fegyvertelenül.

A földi civilizáció Confusion bányavároskára hasonlít, amely a kaliforniai aranyláz idején jött létre [2]. E mikrovilág alján az aranyásók dolgoztak, a soha fel nem fedezett telér bűvöletében. Izgatottságukból a szerszámkereskedők profitáltak, meg a szükségleti cikkeket árusító boltosok. Ezek pénzét hamiskártyások nyerték el a kocsmákban, ahol rögtön el is költötték itálra és nőkre. A bevétel egy bankba került, ahonnan postakocsi vitte tovább. A történet végére útonállók tettek pontot, akik elrabolták azt az értéket, amit végül is a bányászok kapzsisága teremtett elő.

Az arany evilági lehetőségekhez juttatja az embert, olyasmi, amivel tetszése szerint élhet. Beszélük, hogy egyszer Jézus a földbe mélyesztette kezét, és vett egy maréknyit belőle. Majd kinyújtotta kezeit: az egyikben arany látszott, a másikban pedig trágya. Megkérdezte tanítványait: „A kettő közül melyik a kedvesebb szíveteknek?” Azt válaszolták neki: Az arany. Ő meg ezt mondta: „Nekem pedig mind a kettő egyforma” [3].

Tudniillik, az út végén álló rabló a *halál*, mely az Embergyilkos programja szerint egyenlőséjelet tesz az anyag kétféle megjelenési formája közé.

[1] Mt 12,25–6; Mk 3,24–6; Lk 11,17–18

Ezért felesleges minden ima a Miatyánkon kívül. A Sátán nem fog saját maga ellen dolgozni, Isten pedig csak a Fiain keresztül tud beavatkozni evilág történéseibe. A legtöbb, amit magunk és mások érdekében tehetünk: a mielőbbi királlyá válás, a Felkentként való uralkodás (Tm 1., 82., 96., 110.), ami egybecseng az Atya akaratával (Mt 7,21).

[2] Louis L'Amour: *Aranyásók* Kozmosz Könyvek, Budapest, 1985.

[3] Isz 135/220

A Föld gömbölyű

A történetírás nem tudomány, hanem művészet. Fejezetei politikai megrendelésre készülnek, és titkai csak rendszerváltozásokkor derülnek ki. Az állam természetes állapota a háború, ezért a történelem mindig hadtörténelem. A helyi és világméretű háborúk végső oka nem más, mint kozmikus rendszerünk zártsága. Ezen belül Földünk is zárt rendszer, s a felszínét benépesítő társadalmak is azok voltak, a múltban. Ma már az informatikára épülő szabad kereskedelem a legnagyobb hatalmak gazdaságát is sebezhetővé teszi. Régen az ilyesmire a katonapolitika ügyelt, az írta körül ékes diplomáciai nyelven: ha nem adod ide, akkor elveszem ! Akkoriban a létszámnak volt súlya, jelenleg a túlnépesedés a legnagyobb gond.

A zárt rendszerek ugyanis a véges anyag- és energiamennyiségről híresek, amit a növekvő populáció rohamtempóban emészt fel. Hovatovább a legnagyobb környezetszennyező a felesleges ember. Anyag persze nem vész el, ám az átalakulás gyakran haszontalan végterméket eredményez, a folyamat visszafordítása pedig általában nem megy... A megújuló energiaforrások költséges és helyrabló beruházásokat igényelnek, hatékonyságuk pedig időjárásfüggő.

Sokkal egyszerűbb a javak újra elosztása, osztályharc vagy a szomszédos országok bekebelezése révén. A nemzetek vezetői a hatalmukat veszélyeztető polgárháborút terület-növeléssel szokták elkerülni, mivel gyarmatosítás már nem lehetséges. Ehhez csak valamiféle ideológiát kell gyártani, mert a vallási köntös kiment a divatból. Kár érte, hiszen az egyház mindig megáldotta a fegyvereket. Kézenfekvő a természetre hivatkozni, Hitler is arra mutogatott. A vadon élő állatoknak tényleg ölniük kell a fennmaradásért, minden napjuk életük kockáztatásával telik. A fajelmélet mára eugenetikára szelídült, ami a tajgetoszi szikla tudományos változata. A Kínában bevezetett egykézés újra elő fog jönni, a falanszter rendszerben [1].

A homo sapiens már régen eleget tett a bensőjéből feltörő programszerű parancsnak: sokasodásával betöltötte a földet, uralkodva a bioszféra élőlényein [2]. Érvényesülési és birtoklási vágya most is határtalan; a háború nem más, mint az élet időnkénti felgyorsítása. Ezekben az őszinte periódusokban felrúghatja a szabályokat: ilyenkor szinte mindent ki lehet próbálni. Az igazi borzalmakról nem is tudunk, mert az áldozatok nem éltek túl, elkövetőik pedig hallgatnak. A szemtanúk se szívesen beszélnek róla, legtöbbjük képtelen rá. Auschwitz után lehetetlen verset írni.

Ezt az egészet azok az anomáliák mozgatják, amik minden téren egyenlőtlenséget okoznak. Az egyén, mióta világ a világ, frusztrációktól szenved, melyek szexuális, gazdasági, politikai és jogi téren jelentkeznek. Ezért lesz az ember embernek farkasa, vagy mint Madách Imre írja: *„Koldús a dúst testvéreül kívánja / Cseréld meg őket és ő von keresztre”* [3]. A társadalom rétegződése miatt sokak a dantei pokol bugyraiban tengődnek, ezért könnyű az elnyomott osztályokat belelovallni a háborúba.

Az önállóan is élni tudó, így egzisztenciálisan bebiztosított gazdaembert képtelenség politikailag aktivizálni, a kulákság felszámolása tehát szükségszerű intézkedés volt a szovjet típusú demokráciákban. A polgárháborúhoz vezető amerikai rabszolgafelszabadítás se humanitárius okokból történt: az ipari termeléshez ugyanis betanított munkások tömegei kellettek. A lakásuktól és élelmezésüktől megfosztott családok mindkét esetben a gyárakba kényszerültek.

[1] Az ember tragédiája, XII. szín

[2] 1Móz 1,28

[3] Idézett mű, VI. szín

Társadalmi változások azért következnek be, mert a világ fiai (ördögi alkotójukhoz hasonlóan) felismerik, hogy „mozgásban van az üzlet”. A finánctóke ellenőrzésére szakosodott maffia és az államapparátus csak egy dologban különbözik egymástól: az előbbiben van fegyelem. Ez a könyörtelenség a szocialista tábor vezetőit is elérte: ahhoz, hogy Moszkva helytartói maradhassanak, ki kellett nyírniuk saját országuk értelmiségét, köztük politikai harcostársaikat is.

Ideológiai szempontból az „Arbeit macht frei” és a „Tiéd a gyár” között nincs nagy különbség. Göbbels kereken ki is mondta: számunkra az a párttag jelenti a legnagyobb veszélyt, aki önállóan gondolkodik. Mindkét diktatúra janicsárokat nevelt, akiket kíméletlenül az aknamezőre parancsolt. Zsukov el is hencegett ezzel, azokban az emlékirataiban, amibe Brezsnyev csak úgy kerülhetett bele, mint Pilátus a krédóba. Főtitkárként ugyanis stratégiai érdemekkel is szeretett volna dicsekedni, noha a csatákban politikai tisztként vett részt. A nyugdíjas hadvezér a nyomás ellenére is csak egy mondatot volt hajlandó beszúrni: a 867/b támadáskor ki akartam kérni Brezsnyev ezredes véleményét is, de éppen nem tartózkodott a harcállásponton.

A szövetségesek erkölcsi fölénye csupán mese, ők is háborús bűncselekményekkel sértették meg a genfi egyezményt. A német nagyvárosok civil lakossága elleni tervszerű és tudatos terrortámadások ugyan „sokat vitatott stratégia” részei voltak, de megtörténtek. Köln, Lübeck, Hamburg és Drezda több hullámban való szőnyegbombázása százezrek kihalálát jelentette. Ráadásul ezek az akciók nem érték el a kívánt célt, a döntő ütközeteket földi csatamezőkön kellett megvívni. A statisztikák szerint a francia lányok és asszonyok elsöprő többségét amerikai katonák erőszakolták meg.

A II. világháború másfajta véget is érhetett volna. Nem arra gondolok, hogy a hadtörténeteszek szerint a németek pontozásos győzelmet arattak a keleti fronton. Szerintük a szovjetek azért tudtak nyerni, mert kifogyhatatlan élőerővel bírtak, amellyel embertelenül gazdálkodtak. Arra célzok, hogy az ördögi logika szerint a két szuperhatalomnak egymásnak kellett volna esnie... Zsukov meg is mondta: most kéne lerohanni Nyugat-Európát, ha már itt vagyunk. Katonai szempontból ennek volt is realitása, de hátszáguk gazdaságilag elerőtlenedett... A legnyomósabb érvet pedig a Japánra ledobott atombomba szolgáltatta: az ugyanis a sorállományból kiszuperált Sztálin generalisszimuszna is szólt, akit leginkább a bajusza különböztetett meg Hitlertől [1].

A háborúkat a teljes globalizáció teszi feleslegessé. Az egységesülő emberiség nem akar majd rendbontásokat; a világ falanszterré való átalakítása alatt a mammon árusításának zavartalanul kell folynia. Az EU-tagországokat már most sem lehet egymásnak ugrasztani, az USA államait még kevésbé. Hódítással sehova se lehet jutni, mert a Föld gömbölyű. Különben is, mi az a hódítás? Az, hogy elvágatsz napkelettől nyugatig s az utadba kerülőket lekaszabolod? Dzsingisz kán mongoljai ezt csinálták...

És hol vannak ma ?

[1] A Führer és Tito legalább elérte az őrmesteri rendfokozatot, utóbbi a Monarchia hadseregében.

Demográfiai robbanás

A zsidó világkép szerint a Paradicsom az általunk Földnek nevezett bolygón valósul meg, az Úr itt rendezi be a homo sapiens számára a tökéletes környezetet. Ha Isteneen ama Magasságosat [1], vagyis az Abszolútumot értjük, akkor e „globális kánaán” nem pusztán a fehér ember osztályrésze [2]. A vallás egész más kérdés, mert izraelita, keresztény, vagy muzulmán bárki lehet [3]. Az említett – és a fel nem sorolt – felekezetek igényt is tartanak a hozzájuk való átigazolásra, ugyanis orbitális térnyerésüknek ez az egyik feltétele. A hitbéli okokból erőltetett szaporodás szintén ezt a célt szolgálja [4].

A túlnépesedés következményei a társadalom minden meglévő problémáját érintik, ezeken keresztül pedig az egyénekre is hatást gyakorolnak. Ha az összefüggések felvázolása nélkül kezeljük a kérdést, akkor javaslataink helyhez és időhöz fognak kötődni. Tudósaink persze távlati megoldásokat keresnek, ám geocentrikus és emberközpontú szemlélettel ilyeneket nem fognak találni. Sajna, a szexbomba már felrobbant, tevékenységük ezért a romeltakarításra szűkül.

Materialista alapállással, a tüneti kezelésen kívül, nem nagyon tehetünk semmit. A dolgok menetét, köztük az emberiség sorsát, az anyag átrendeződései által kiváltott természetes erővonalak határozzák meg... Az évszakok váltakozásának üteme bolygónk tengelyferdeségének mindenkor mértékétől függ, a klímaváltozásra tehát nincs befolyásunk. A légkör kémiai összetétele már többször is átalakult a földtörténet során, ez a védőburok, felszíni vizeinkkel együtt, kozmikus erők hatására, akár el is tűnhet. Mivel az anyag – a benne rejlő energiával – nem vész el, bármikor elkezdődhet egy másfajta evolúció, merőben más élőlények megjelenésével.

A negatív előjelű Princípium akár szimultán is játszhat a számunkra végtelennek tűnő világegyetem tetszőleges pontjain. A homo sapiens persze azt gondolja, hogy kitüntetett szerepe van az egészben:

*Ezt tartja tán az a kis féreg is,
Mely a gyümölcsöt eszi el előled,
Meg a sas, mely a kis madárra csap.
Avagy mi tesz nemesbbé tégedet ?
Egy szikra az, mely bennetek dereng,
Egy végtelen erőnek mozzanása ;
Mint a pataknak egyes habjai,
Egy percre felcsillogva visszahullnak
Közös medröknek szürke mélyibe. –*

.....

*Nézd ott a sast, mely felhők közt kovályg,
Nézd e vakondot földet túrva lenn,
Mindkettőt más-más láthatár övedzi. [5]*

[1] Mk 5,7; Lk 1,32–5; 1,76; 6,35c; 24,49c; ApCsel 7,48; 16,17

[2] Mt 8,11 A téma bővebben: *Észak Dél ellen.* In: *Szentlecke Párról*, 68 – 71. old.

[3] Bővebben: *Két pont az Élet.* In: *Az elvetett kő*, 14 – 19. old. (mek.oszk.hu/15000/15052)

[4] Bővebben lásd: *Betűk, mindhalálíg* 38 – 41. old. (mek.oszk.hu/14200/14267)

[5] Madách: *Az ember tragédiája* II. szín

Az általunk univerzumként kezelt kozmosz igazából parányi környezetszennyezés, amit a Valóság zárványként ölel körül n -dimenziós karjaival [1]. Az ezen belüli ökológiai válságok ékes bizonyítékai annak, hogy az Abszolútum nem avatkozik be a tőle idegen világ működésébe. A rendszer ugyanis jogilag zárt; amit adott, azt nem veheti vissza [2]. A túlnépesedést is magába foglaló problémák fő oka éppen az a zártság, aminek fizikai vetülete is van. A környezet és a populáció aránya egy bizonyos szinten nem mehet túl, biológiai rotáció esetén sem. Egyén és társadalom iszonyát a keretek feszülése váltja ki. „A helyzet fokozódása” az alkotó szempontjából nem baj, hisz rendszere erőszakosságot kiváltó egyenlőtlenségre épül.

Már a múltban is csak a halott indián volt a jó indián, a nem is olyan távoli jövőben pedig az lesz a cél, hogy „kevesb ember legyen s több a foka” [3]. A közgazdaságtan (sátáni) törvénye szerint ingyen ebéd nincs. A biodiverzitás megőrzése csak jámbor óhaj, az állat-, rovar- és növényfajok elsőprő többsége kiirtásra kerül. Ezek életteret kereső kórokozói települnek át az emberre, kontinentális méretű járványokat előidézve. A homo sapiens nem önmagát pusztítja el, ezt megteszik helyette a Gépezet személytelenül őrlő fogaskerekei, amiket a hazugság olaja ken.

A túlnépesedés sátáni érdek, a társadalom rendfenntartó erői ugyanis hosszú távra dolgoznak, sikerességük statisztikai alapon mutatható ki. Egy idő után akkorára nő a vétségek száma, hogy szó szerint csak üldözni fogják a bűnt, de utol nem érik. Ennek katasztrofális hatása lesz a morálra, a vallástalanság terjedése felgyorsul. Az oktatás és az egészségügy belátható időn belül összeomlik. Hárommilliárdos lélekszámmal minden probléma megoldható, ennek négyszeresével semmi sem kezelhető.

A minap azt mormogta a metró mozgólépcsője előtt feltorlódott tömegben a sietős utas: kéne már egy háború... Téved, mert a fegyveres konfliktusok ekkora populáció esetén már nem töltenek be népességszabályozó szerepet. A II. világháború összes áldozata csak egy csepp lenne a tengerben. Az elesetteket el is kéne temetni valahová, ami a természetes elhalálozás szintjén is egyre nagyobb probléma. Hisz már az anyagcsere végtermékét sincs hová tenni. Előre kell gondolkodni, ugyanis a teljes globalizáció után nem lesz „szomszéd ország”, ami jó pénzért átveszi a veszélyes hulladékunkat. Minden a mi sarunk, nem lehet semmit a harmadik világba exportálni.

A zsidókeresztény kultúrájú fehér ember Észak–Amerikába szorul, ez a kontinens szigetként fogja túlélni a társadalmi kataklizmát. Globalizációs kiegyenlítődéssel persze vértelen egységesülésről is szó lehetne, de az ilyen humanitárius gazdaságpolitika nem fér össze a homo sapiensnek nevezett zsebkiadású káoszharcos jellemével. A polarizáció éles lesz, s teljesen fel fogja emésztetni a középosztályt. Ez a jelenség a magyar rendszerváltáskor is tetten érhető volt. A kultúremberek a süllyesztőbe kerülnek, a negatív előjelű Princípium szándékai szerint.

A növekvő lélekszám a technikai fejlődés miatt egyre csökkenő munkaerőigénnyel párosul, ez pedig igen komoly finanszírozási gondokat generál a világméretű államháztartásban. Erősen szakadozni fog a szociális háló, és fizetőképes kereslet hiányában a kereskedelem is elsorvad. Állandósulnak az áramszünetek, az ivóvizet területi kvótánként osztják majd szét. A populáció zöme városfolyókat alkotó zajos szalagházakban jut lakáshoz, s életének felét liftezéssel tölti.

Ostromlott vár hatását kelti majd a Föld: a pénz elértektelenedik, az árucserében a nemiség a legkönnyebben feláldozható tétel lesz. A túlnépesedés mennyiségi termelést és szolgáltatást erőszakol ki, ez a légszennyezettség növekedésével jár. Újra beindulnak a szénerőművek, ami vallási fanatizmussal feldúsult zöld terrorizmust vált ki. Az általuk megrongált infrastruktúra hatalmas területeken okoz kaotikus körülményeket.

Tehát nem a kardokból lesznek ekevasak, hanem a harangokból ágyúk.

[1] Bővebben: *A fizika költészete*, 38 – 41. old. (mek.oszk.hu/18800/18894)

[2] Lk 4,6

[3] Az ember tragédiája XIV. szín

A teremtés koronája

Zárt rendszerünk relatív túlnépesedését nem tudjuk megakadályozni, ezért aztán nem is foglalkozunk ezzel az alapvető problémával. A demográfiai egyensúly ma már kizárólag drasztikus eszközökkel lenne megvalósítható, és ehhez is egy akaratát érvényesíteni képes világkormány kéne. A lélekszám csak a dolog egyik oldala, a populáció életkor szerinti összetétele sem kevésbé fontos. Lehet, hogy a negatív előjelű Princípium beállított egy számára kedvező szintet, az ő lapjaiba viszont nem pillanthatunk bele.

A jövő társadalmának felvázolásával sci-fi szerzők próbálkoznak, alkotásaik azonban kivétel nélkül materialista utópiák. Történeteik abban a korban játszódnak, amikor már lezajlott a nagy átalakulás, az emberiség egységes egészként néz szembe bizonyos külső fenyegetésekkel. Műveikben a vallás nem kap szerepet, ami arra utal, hogy időközben a szekularizáció teljessé vált.

Ez minden bizonnyal be is következik, hiszen hallgatólagosan már most is a homo sapiens az isten... A Sátán mindent megtesz annak érdekében, hogy egy olyan világot hozzon össze, amelyben senki sem igényli az Abszolútummal való közvetlen kapcsolatot. Vágy nélkül ugyanis nem fognak élni a lehetőséggel, s ha ez a helyzet – akár tisztában is lehetnek a létezésével. Ő is tudja, hogy van, mégis hátat fordított neki ! Ez a tudatosság a lényeg, mert ekkor lesznek cinkostársai. Nekik és velük rendezi be azt az életteret, amit Jézus gyehennának mond [1].

A futurológusok idealizált, szinte ivartalan egyénekben gondolkodnak, olyanokban, akik már alapértelmezésben nemes lelkűek. Ezek az uniformizálódott technokraták egy demokratikus és osztálynélküli társadalom gáncs nélküli lovagjai, számukra az emberiségért végzett munka becsület és dicsőség dolga. Itt érhető tetten a homo sapiens kollektív módon való istenítése, melynek során éppen az a „gondolkodó én” vész el, ami örök életet szerezhetne.

A technikai vívmányokat az ember alatti világ évezredek óta alkalmazza, ösztönösen e találmányok szerint működik. A kaméleon azonban nem tudja, hogy mikor kell szint váltania, s nem is önerőből hajtja végre. Ilyen programok írásához sátáni elmére van szükség, melynek logikáját teremtményei agya legfeljebb felismerni, követni képes. A tudományos fejlődés nem más, mint aprólékos kiszolgáltatása annak, amit eleve meg kellett volna kapnunk, alanyi jogon. A dologi értelemben vett magántulajdonért senki se ejtene könnyeket, életre nemzhető énünk viszont csak egy van [2]. Ennek elherdálása valóságos, belső fenyegetés.

A Másoló arcáról saját rendszere rántja le a leplet [3]. Fel kell ismerni, hogy egy ideális társadalom ebből a szempontból nézve ugyanolyan céltalan lenne, mint a mostani. Egyéni boldogságokat övező kollektív béke akkor lehetne, ha minden téren egyenlőség lenne, mégpedig örök időkre. A Tékozló fiú birodalmát azonban anomáliák mozgatják, mindaddig, amíg fennáll [4]. Elnyomók és elnyomottak mindig lesznek.

A populációk érdekek szerint rétegződnek, mert az államalkotó osztályok gazdasági előnyök céljából tömörülnek össze. A haladás, mint eszme, csupán mítosz, ez a jelszó pártérdekeket takar. A primitív kultúrákban elsősorban foglalkozás szerinti differenciálódás volt, ami a legmodernebb, technokrata közösségekre is jellemző lesz. Minden más megkülönböztetés eltűnhet, ez az ésszel kivívott státus azonban megmarad.

[1] Mt 25,41

[2] Tm 67., 71., Mt 16,26b; Mk 8,37; Isz 164/73

[3] Tm 4., 55., 81.

[4] Róm 8,19–22

Az emberi társadalmak erejét az egység adja, ezért alakultak ki a nemzetállamok. Ilyen jellegű homogenitás többé már nem érhető el, a genetikai keveredés miatt. Gazdasági hatékonyság szempontjából a politikai diktatúra jobb a demokráciánál, előbbi tudniillik elvben igazságosabb elosztást tesz lehetővé, mint az egyéni privilégiumokkal járó szabad verseny. Utóbbiban magasabban szárnyalhat a képzelet, a kreativitás eredményei azonban kevesek számára elérhetőek. A célként kitűzött technokrácia egy hallgatólagos kommunista berendezkedést takar.

A történelem menete tulajdonképpen a diktatúra és a demokrácia periodikus váltakozásából áll. Utóbbi egy idő után a társadalom kulturális züllesztét idézi elő, ami csak drasztikus rendszabályok bevezetésével gátolható meg. Ez a törvényszerűség egészségügyi vészhelyzetekben és természeti katasztrófák idején is megfigyelhető. Az egyéneket érintő elnyomás prolongálódása viszont a despota forradalmi úton való eltávolításával jár, tehát a folyamat a saját farkába harap.

Az országhatárok erőszakos tologatása esetén hasonló a helyzet. Nem a történelmi múlt és az ehhez kapcsolódó igazság számít... A demagóg politikusok természetesen erre hivatkoznak, szándékosan elhallgatva azt a (sátáni) tényt, hogy a gyakorlatban csupán egy jog van: a kihasználható *lehetőség*, amivel az *erősebb* élhet ! Persze, hogy a miénk volt, de csak azért, mert elfoglaltuk. Most már az övék, ugyanezen a (felháborító) jogon. Ha akkor legális volt az annektálás, akkor most is az...

Szóval, a Föld termő talajai és az erdők legyenek össznépi tulajdonban, a légtér s a tengerek úgyszintén. A tavak parti sávjai is számítsanak közterületnek. Ez nem gazdátlanságot jelent, ellenkezőleg: tulajdonosi szemléletet. Mindenki képességei szerint dolgozzon ezen az egyenlőségen, hogy a lehető legnagyobb mértékben vehesse ki belőle a részét. Ehhez nem kell vallásosnak lenni, bár ma már senki se ateista. Amit kétezer év erőszakos hittérítése nem tudott elérni, azt megcsinálta a NATO-szabványos drótkerítés. Boldog-boldogtalan a keresztény kultúrát védi, főleg azok, akik leginkább a gyászmiséjükön válnak az anyaszentegyház hű tagjaivá.

Olvasni kell !

A jelenlegi kulturális káoszt evilág jónak tartása idézte elő. Megrészegedtünk azoktól az elméleti lehetőségektől, melyek a gyakorlatban nemigen realizálódnak. Egyenlőség nélkül nem valósulhat meg a szabadság és a testvériség. Végre fel kéne ismerni; hol vagyunk. Itt nincsenek társadalmi megoldások, kívülről-felülről jövő „össznépi” megváltásra hiába várunk. S ha lenne is ilyen, az a nemi sajátosságokkal megvert, hústestbe zárt egyén személyes frusztrációit nem oldaná. Boldoggá az a közvetlen istenkapcsolatra való *igény* tehetne bennünket, amit mi öltünk meg, saját magunkban. Ily módon lett halott Isten [1]. Ezen nem segít a Jézushoz való imádkozás, amit ő nem is szorgalmazott... Életút-szerű követése nélkül csak helyben járhatunk. Szívből kizárólag az képes megbocsátani felebarátjának [2], aki más (világnézeti) felismerésre térése miatt átlátja a mindenséget. Az emberközpontú, s ezért materialista keresztények valódi istene az a Tékozló fiú, aki negatív előjelű Princípiummá válva fokozatosan Ördöggé lett.

Az Atya szempontjából már az anyagivá perturbált „univerzum” létrejötte is elszomorító. Ő csak annyit tehet, hogy emberi Fiai vagy Leányai által időnként belevilágít a Sötétség Birodalmába. Lehetetlent nem ismerő mozgástere a megvilágosodott személyek nyilvános működésére korlátozódik. Kinyilatkoztatásai rajtuk keresztül látnak napvilágot, s azok képesek venni, akik fogékonyak rájuk [3]. Az igazi mammon válaszok formájában érkezik hozzánk. Fogadásukhoz folyton-folyvást kérdező „gyermekké” kell lenni [4], mert kizárólag így jöhet létre az az új szövetség, ami közvetlen istenkapcsolatot biztosít [5]. A mindenkit megmenteni szándékozó Isten nyilvánvalóan csak ennek megléte esetén tud gondot viselni ránk [6].

Aki viszont atyai gondviselésben részesül, az „halált sem lát” hiszen a Valóságban ilyesmi nincs [7]. Aki ezt felfogja, annak nem lesz halálfélelme [8], másképp fogalmazva: senki sem üdvözl, aki fél a haláltól [9]. A királlyá levéshez azonban olvasni kell, tudniillik az Emberfi szellemi hagyatéka írásos formában férhető hozzá. Ennek értelmezése „zöldmezős” teologizálással lehetséges, vagyis nem szabad hivatalos mértékadókra, formális tekintélyekre hallgatni [10]. A mennyei nagykövetség csak a szabadulni vágyó vízumkérőket fogadja. *Mindenki* kaphat útlevelet, *aki kér*, mert az Atya házában sok lakás van [11].

A maradni akarókkal nem kell foglalkozni. Éljenek úgy, ahogy a felmenőik. Vesszenek el hozzájuk hasonló módon... Kössék csak meg halálos kompromisszumaikat... Nincs idejük az olvasásra? Jó, menjen kárba az életük. Mi nem vesztegethetjük rájuk az időnkét. Majd, ha *odaát* leszünk? Ha nem *leszünk*, akkor nincs *odaát* !

[1] Nietzsche

[2] Mt 18,35

[3] Lk 12,8–10; Jn 6,37–40; 6,65; 7,17–18; Tm 89.

[4] Mt 18,2–5 (A 6. vers már új bekezdés.)

[5] Mt 10,40; Jn 13,20

[6] Tm 71., 109., Lk 12,32; Jn 10,14–6

[7] Tm 17., 112., Jn 8,51 (Tm Prológus, 10., 51., 58.)

[8] Mt 16,28; Jn 8,51

[9] Tm 2., 17., Zsk 116.

[10] Mt 23,8–10

[11] Jn 14,1–3; Lk 11,2–13 A Miatyánk elemzését lásd A szűk kapu 181. oldalán, 20. logion

Ezen a földön még a szegénység se számolható fel [1]. Ökológiai erőfeszítéseinken pedig a Sátán csak kacarászik... Elég, ha a kisujjával megváltoztatja bolygónk tengelyferdeségét, vagy a forgás sebességét. Nincs az a kormány, amelyik úrrá tudna lenni a következményeken. Néhány fokos hőmérséklet-növekedés vagy -csökkenés átrendezné az egész világot. A jelenlegi klímaváltozás mértéke belefér a mérési pontatlanság fogalmába. Pusztán az időjárás manipulálásával elszabadíthatná a poklot.

Egyelőre kesztyűs kézzel bántunk velünk. Bőven elég neki a homo sapiens országbeli igénytelensége, ami áthidalhatatlan szakadékot képez az Isten és az ember között [2]. Amíg az ott tátong, addig nem jöhet létre az az éteri közeg, amely lehetővé tehetné a megmenekülést [3]. A Pneuma hiánya, ill. működő képessége ugyanúgy meglátszik [4], mint a juhok és a kecskék közti különbség [5]. A Sátánnal csak egy *új ember* veheti fel a harcot, aki teljes megvilágosodása (homogénná válása, keveretlensége, tisztasága) [6] miatt erősebb nála [7]. Ez az atyai tökéletesség megvalósítható, hisz csupán tetteink lelkiismeretünkkel való összhangját kívánja meg [8].

Jézus szerint nincs mire várni, a lehetőség adott, akinek jó szíve van, az rájön arra, hogy ez a világ nem lehet a Jóisten teremtménye. Aki ezt felismeri, az hinni tud az evangéliumban. Örömhíre a következő: ha hajlandók vagyunk gondolkodni, akkor közvetlen istenkapcsolatra tehetünk szert. Példája követhető, hisz különösebb előképzettség nélkül lett királlyá. Mi is ama kisdéd nyájhoz tartozhatunk, aminek tagjai térben s időben szétszórta, autodidakta módon szereznek majd valódi ismereteket, logionjai és példabeszédei alapján. Azok hatására bennünk is elindulhat a valódi üdvtörténet, ami nem más, mint az eredményes megvilágosodási folyamat. Ha a végső cél érdekében a magunk részéről megteszünk mindent, akkor egyéni és személyre szabott kinyilatkoztatásokban részesülünk. Szellemi fáradozásunknak az „első feltámadás” lesz a jutalma. Mindent átlátva véglegesen megtisztulunk, a Lélekben keresztelkedve meg. Isten igazságosságát elfogadva válunk Fiaivá. Ezután az irgalom logikájának erejével bárki bűneit megbocsáthatjuk, felforgatva ezzel a Sátán országát. Erőszakos halálunkkal lezáruló nyilvános működésünk Atyánk akarata, aki mindvégig mellettünk fog állni. Az Elsőszülött közvetítésével létrejött új szövetség a közös lelkületből fakadó hasonló magatartásban nyilvánul meg.

A tökéletesedés útja egy tisztítótűzön keresztül vezet [9], melybe minden értéktelen dolgot bele kell dobni. Evilág Ura a biológiai halállal úgyis mindent visszavesz, amit a hústesttel együtt adott, ám ha még akkor is hozzánk méltatlan dolgokra vágyunk, elvesztésük tudata jobban megvisel bennünket, mintha önként mondanánk le róluk [10].

[1] Mt 26,11a

[2] Lk 16,26 (Szövegösszefüggés: Lk 16,19–31)

[3] Lk 16,31 Jézus itt Ábrahám szájával mondja ki a szentenciát.

[4] Mt 8,29; Mk 5,7; Lk 8,28

[5] Mt 25,32 Csia Lajos fordítása itt sántít, de ha a „bakokon” bak kecskéket értünk, akkor jó. A juhok nemek szerinti szelektálása is a lényegre hangsúlyozza: a ránézésre való megkülönböztethetőséget. A párhuzamos helyeken (Tm 47., Efézus 2,14–7a) nyilvánvalóan egyénekről van szó, népek vagy nemzetek esetében ilyen jellegű válogatás ugyanis nem lehetséges. Pál nem érti, hogy mi az „új ember” antropológiai teljességének feltétele. Bővebben: *Szentlecke Párról*, 37 – 38. old. (mek.oszk.hu/16500/16532)

[6] Tm 15., 22., 21., 46., 47., 48., 60., 61., 76., 90., Mt 6,22–23; 23,25; Lk 11,39

[7] Tm 34., 99., Mt 9,32–4; 12,22–37; Mk 3,22–30; Lk 11,14–23

[8] Mt 5,48 Ez a kettő eggyé tevésével valósítható meg (Tm 107.).

[9] Tm 56., Mt 13,24–30; 13,47–50 A „rosszak” és az „igazak” nem emberek, hanem elvetendő, ill. Céllra vezető dolgok! (vö. Tm 7.)

[10] Isz 32/124; 137/38; Jn 14,30 Akiben (már) semmije sincs a Sátánnak, attól nem is vehet el semmit. (Tm 28., 55., 81., 113.)

A bolond gazdától nem Isten „kérte el” a lelkét, hanem a Sátán. Az illető pedig, ostobasága miatt (éjszaka halt meg, vagyis szellemi sötétségben), oda is adta azt, az evilági berendezkedés lehetőségéért cserébe [1]. Értékes idejét az ezzel való foglalatosság rabolta el. Ez az „anyagba zuhantság” halálos ölelés, mert lelki megosztottságot okoz, ami önmagában is rossz irányt jelent [2].

A szexualitás még veszélyesebb, ugyanis akinek lételemévé válik, az többé nem tud kikeveredni belőle. Függsége játékszerré teszi, és a végén nyomorultul végzi [3]. Csupán egy megoldás van: végérvényesen le kell számolni vele. Idealizált változatáról persze nem lehet lemondani, de nem is ez a tét, csak az, ami ebből nekünk jut. Az meg nem is olyan nagy áldozat...

Aki tudni szeretné, hogy miként ér véget földi pályafutása, az ismerkedjen meg a saját praexistens énjével, vagyis a benne lakozó istengyermekkel. Az az örök jelenben él, tehát a mi titokzatos jövőnk az ő számára már feldolgozott múlt [4].

---

[1] Tm 63., Lk 12,16–21

[2] Tm 46., 61., Mt 6,22–4; Lk 11,34–6; 16,13

[3] Tm 55., 81., 88., 113., Mt 5,27–30; Mk 9,43–50

[4] Tm 2., 17., Jn 8,14; 13,3 Jézus részletekbe menően ismerte a saját „végét” (Mt 20,17–9).

M E L L É K L E T

Hol rontottuk el ?

Közönyösek vagyunk

A homo sapiens azt szeretné, ha nemi jellegzetességeinek birtokában, testi-lelki élvezetek közepette, saját magára szabott környezetben, megbecsült és maradandó tevékenységet végezve, elégedetten élhetne, szerettei körében. Természetesen sértetlenül, teljes biztonságban és megszakítás nélkül, magyarul: örökre. Ez öntudatos én-tudat nélkül kivitelezhetetlen, tehát szabad akaratra van szüksége. A korlátlanul és következmények nélkül kiaknázható lehetőségeket a *közvetlen istenkapcsolat* biztosíthatja. Ez a térerőszerű energia az Örökkévaló teremtményeinek (angyalainak) alanyi jogon jár, az ember pedig felismerésszerűen juthat hozzá [1]. Ha nem vagyunk kérdező-kereső, teológiai problémákon töprengő lények, akkor erre semmi esélyünk sincs. Gondolkodásra evilág arculata inspirálhat bennünket, feltéve, ha spontán módon működő, érzékeny lelkiismerettel rendelkezünk [2].

Emberi státusban akarunk maradni

A homo sapiens vallásfilozófiai körültekintés nélkül azt se tudja, hogy *hol* van, s azt se, hogy *micsoda*. A „világ” csak egy szó, az „ember” pedig leginkább viszonyítás, amely az állattól való különbözőséget jelzi. Az evolúciós ugrás azonban nem olyan nagy, főként a magasabb értelmi fokra utal... Ez az észbeli többlet segíthet hozzá bennünket az igazi mammonhoz [3], már amennyiben használjuk azt ! [4]. A tudásbeli meggazdagodás lehetősége adva van a mindenség „építőanyagának” mélyén [5]. A szellemi szövet emancipációs törekvését nem lehet meggátolni, csupán elfojtani (az állattá degradált lelkeknek túl alacsony a szabadsági foka), vagy talmi értékekkel behelyettesíteni. Az ember „anyagba zuhanhat”, vagyis beérheti az itteni berendezkedéssel [6], ami több oldalról is veszélyeztetett [7], s időben mindenképpen lehatárolt. Az Elsőszülöttet többször is azzal vádolták, hogy istenné teszi magát. Ez a lényegi-lelkületi azonosság bárki számára nyitva áll [8], aki hozzá hasonló módon [9] megteremti a közvetlen istenkapcsolatot [10]. Jézus *nevében* kérni valamit azt jelenti, hogy már mi is Fiúi pozícióban vagyunk [11]. Maga-választotta és következetesen használt neve ugyanis a státusát tükrözte !

Ösképeket vallunk

A Valóság kizárólag egyénileg fogható fel. A mindenségről alkotott elképzeléseket hivatalos mértékadók agyalták ki, s kötelező érvényű hittételekké tették. Az ilyenén megrajzolt világkép azonban hamis. Jézus ezt az „Építményt” követői előtt le fogja rombolni, még-

[1] Tm 1., 2., 3., 71., Lk 17,20–1 (Csia Lajos fordítása)

[2] Tm 4., 62., Mt 5,7; 6,3; 7,21; Mk 4,11; Lk 10,25–37; Isz 55a/55

[3] Lk 16,9–13; 18,8; Tm 20.

[4] Tm 40., 110., Mt 13,12; 25,29; Mk 4,25; Lk 8,18; 19,26; Isz 110a/216,7

[5] Tm 28., Jn 10,34; Zsolt 82,6 A szent szerző nyilván filozófus volt.

[6] Tm 63., Mt 6,19–21; Lk 12,16–21; 12,33–4; Isz 136/221; 155/50

[7] Mt 6,19–21

[8] Tm 109., Jn 10,16; 14,12–7; Mt 8,11; Lk 13,29–30

[9] Jn 14,6; Tm 26.

[10] Tm 71., Lk 17,20–1; Jn 5,44b; Tm 41.: Legyetek olyanok, mint én !

[11] Jn 5,44; 16,23–8: Ezekben a versekben már a tanítványok is Mesterek ! Lásd a Jn 17,1–26 szövegét !

pedig személyre szabott kinyilatkoztatások formájában [1]. Megfejtett logionjai alapján a keresők számára minden világossá válik [2]. A hagyományos szemlélet tarthatatlan, erre mindenki rájön, aki a szívével lát [3]. Az Emberfi nem erkölcsi-etikai megtérést prédikált [4], hanem más (világnézeti) felismerésre biztatott !

Közvetítőkre bízunk magunkat

Közvetített istenkapcsolatot a vallási szervezetek kínálnak. Ilyen ugyan nincs, de aki a széles (kollektív) úton jár [5], az bíz benne. A hierarchiába tömörült egyházfiak a saját, jól felfogott érdekükben hitegetik a népet, tudniillik az emberek hiszékenységéből élnek, mégpedig igen jól... Az alsó papság nem szélhámos, ám ugyanazt a szekeret tolja, mert lelkiismeretüket előljáróik farzsebébe helyezték. Ismeretek hiányában nem képesek aratni [6], csak a már elvetett magokon téblábolni. Tudatlanságuk és hiúságuk egymást erősítő tényező, nem csoda, ha a világ fiai eltiporják őket [7].

Búcsúcédulákat veszünk

Az egyház szó szerint jogosulatlan biztosítási tevékenységet folytat. A bűnök megbocsátásához ugyanis a tudás királyi hatalma [8] szükséges. Az aktushoz való jogot maga a lehetőség kínálja, ami kizárólag Pneuma birtoklása esetén állhat fenn [9]. Az oldás ill. kötés tehát státus kérdése ! [10]. Kéfas ilyen (Fiúi) pozícióba csak feltételeken kerülhet, „akkor” és „ha” alapon [11]. Péter reménybeli utódaira ugyanez vonatkozik. Teljes megvilágosodás kollektív módon nem mehet végbe, vagyis egyetlen vallási szervezet se adhat képviselői kezébe előre aláírt űrlapot.

Nem azt kérjük

Istenkapcsolaton a hívók a „négy szemközt”, magukban elmondott, kötetlen szövegű, rövid imát értik. Ennek tartalma rendszerint egy magukra vagy szeretteikre vonatkozó kérés. Közbenjárást óhajtanak valamely földi dologban... Fohászkodásuk azt feltételezi, hogy az Örökkévaló nem tud a szóban forgó ügyről, illetve egyébként nem törődne azzal. Ha már kialakult álláspontja van, akkor szíveskedjék azt felülírni... Az ilyesfajta befolyásolás természetesen nem működik. Ez a mondvá csinált, egyoldalú viszony olyan, mint a plátói szerelem: bármit bele lehet képzelni, de semmi se valóságos. Igazi beszélgetés mindaddig csak az Atya és emberi Fia között folyt [12]. A názáreti építőmester imája a szombatonkénti, világnak hátat fordító, vallásfilozófiai elmélkedés volt [13]. Ez a Cél-irányos gondolkodás az utolsó napon teljes megvilágosodásba torkollott [14]. Mindent tudó személy-

[1] Tm 72., Mt 26,61; Mk 13,2; 14,58; 15,29; Jn 2,19; ApCsel 6,14; Isz 183/62

[2] Tm Prológus, Jn 6,40; 16,12-5

[3] Tm 85.

[4] Tm 112., Mt 5,17-20; Lk 16,17 (Mk 1,15)

[5] Mt 7,13-4; Lk 13,23-4

[6] Mt 9,37-8; Jn 4,35-8; Tm 20.

[7] Mt 5,13; Lk 14,34-5

[8] Tm 1., 82., Mt 19,28 (Tm 28., 96., 110.)

[9] Mt 7,15-20; Jn 15,1-8; 15,16; Tm 20. A „gyümölcs” az életre nemzett Pneuma, vö. Tm 71.

[10] Tm 107., Mt 9,5; Mk 9,23 Ott és akkor Jézus volt az, aki igazán hitt !

[11] Neked adom majd... (Mt 16,19). Ha majd megtérsz... (Lk 22,31-2). De ha megöregszel... (Jn 21,18)
Bővebben: *Merre menjünk?* 12 – 13. old. (mek.oszk.hu/16100/16137)

[12] Tm 14., Mt 5,8; Jn 5,37b

[13] Tm 1., 26., 89., Mk 1,13; Lk 12,8-10

[14] Tm 23., Mt 6,22-3; Lk 11,35-6; Jn 8,12; 14,3b; 17,24; Isz 153/160

ként [1] testálta az őt életútjában [2] követni szándékozókra a Miatyánkot. Ezek azok az egyének, akik készek cselekedni az Atya akarátát [3]. Az Abszolútum neve (léte s pozitív szubsztanciája) az ő működésük során – ismét – meg fog szentelődni, vagyis bizonyosságot nyer [4]. Az Elsőszülött jobbjára és baljára ülő személyek [5] *visszamenőleg* is meg fogják erősíteni Jézus kinyilatkoztatásait!

Más ingét vesszük magunkra

Gondját viselni olyasvalakinek tudjuk, akivel szoros kapcsolatban állunk. Ezért aztán az isteni gondviselés kizárólag az Atya fiaira vonatkozhat. Ez a védőháló már Fiú-aspiráns korukban is alattuk feszül, feltéve, ha van Mesterük, aki *hordozza* őket [6]. Égisze alatt csodákat is lehet tenni, mert Erős szellemisége térerőszerűen jelen van a környéken [7]. Ha pedig már úgy hisznek, mint Jézus [8], vagyis az ő státusába kerültek, akkor saját jogon üzhetnek ördögöt, feltéve, hogy harcképtelenné tették a Sátánt [9]. Ez persze nem jelent egyfajta „golyóállóságot”. A halálos mérge nem folyadékot jelent, hanem téves, ártó teológiát, amit a viperák fajtái, a farizeusok szeretnének beléjük marni [10]. A Hegyi beszéd az Emberfi reménybeli követőinek szólt, annak a tucatnyi férfinak, akik fizikailag is a közelébe akartak kerülni. Az igyekezet a jövőben sem lesz túl nagy, ez jól látszik a kiválasztottak létszámán [11]. Isteni gondviselésre eme „*kisded nyáj*” [12] tagjai számíthatnak, nyilvános működésük idején. A támogatás mértéke minden képzeletet felülmúló lesz, hisz az egymásban levés miatt a Gonosz úgyszólván az Atya hátán vágja a fát, aki az *n*-edik dimenzióból szenvedő figyelemmel kíséri a történeteket [13].

Lemondunk a dicsőségről

Vallásos családnál étkezve hallottam meg ezt a sutyorgást: „Édes Jézus, légy vendégünk, edd meg, amit adtál nekünk !” Persze, gyerekek szájából hangzott el. A felnőttek asztali áldása kevésbé humoros, mert hiányzik belőle az igazságtartalom. Az ószövetségi szentírásban ez olvasható: „A föld átkozott lesz miattad. Fáradsággal szerzed meg rajta táplálékodat életed minden napján. Tővist és bojtortjánt terem számodra. A mező fűvét kell enned. Arcod veritékével eszed kenyeredet, amíg vissza nem térsz a földbe, amiből lettél” [14]. Szó sincs tehát arról, hogy az ételt és italt Isten adja, utólagos áldás fejében. A napi betevőt a családfenntartó személy – többnyire kemény – munkája biztosítja. Egyes teológusok úgy gondolják, hogy az Örökkévaló az alapvető szükségletek kielégítésének lehetőségét teremtette meg a Föld nevű bolygón. A homo sapiens azonban nemcsak kenyérrel él. Többek között szexuális vágyai is vannak, továbbá hallani szeretné az örök élet ígét [15]. A Fiú-aspiránsok mindennap mennyei táplálékot igényelnek [16], amit angyalok és

[1] Tm 109., Mt 11,27; Lk 10,22; Jn 3,34–5; 10,1–16; 10,27–30; 12,26

[2] Jn 10,26–7

[3] Jn 7,16–7 (Mt 7,21–3; Jn 6,38–40)

[4] Jn 14,12–4; 17,9–10; 17,22–3

[5] Mt 19,28; 20,20–3; (Mt 8,11; Jn 10,16)

[6] Lk 9,3; 10,4; 22,35 (Mt 10,9–10; Mk 6,7–9)

[7] Lk 9,49–50; 10,17–20

[8] Tm 107., Mt 17,20–1; Mk 9,23; 11,23–4; Isz 123/204

[9] Tm 34., Mt 9,32–4; 12,22–36; Mk 3,20–35; 16,15–8; Lk 11,14–23; 13,16; ApCsel 10,38

[10] Mk 15,17–8

[11] Tm 22., Mt 22,14

[12] Lk 12,22–32 *kisded* = újjászületett (vö. Tm 3.)

[13] Mt 10,29–31; Lk 12,6–7

Jézus mondta: Olyan közel vagyok hozzátok, mint testetek ruhája (Zsk 20.) Tm 2., 3., Lk 17,20–1

[14] Ter 3,17–9

[15] Jn 6,68

[16] Mt 6,11

proféták juttatnak hozzájuk [1]. A keresők az Emberfi logionjain úgy növekednek, mint a mustármag, azaz rohamosan fejlődve [2]. Az élet kenyeréről szóló szentírási szakaszt [3] csak azok érthetik meg, akik az Atyánál tanultak [4], vagyis autodidakta módon [5], a jézusi kútfejből [6] csillapították szomjukat. Ezek az egyének készek cselekedni az Atya akaratát [7], mert arra a dicsőségre vágnak, amit kizárólag Isten adhat [8].

Mindent megáldunk

A pártállami rendszerben a „bulányista” papok nemigen állhattak ki a széles nyilvánosság elé. Országos egyházi megmozdulás esetén azonban minden épkezsláb emberre szükség volt. Ilyen alkalommal küldték be a tömeg közé az egyik jó barátomat, áldást osztani. Függőlegesen és vízszintesen mozgatta a karját, közben pedig némi skandalumot okozva imígyen skandált: „*Se nem árt, se nem használ...*” Így is van, ugyanis áldani csak egy Áldott tud... Isten nevében kizárólag a Felhatalmazottja működhet [9]. Azt állítják, hogy az egyház szentekre épül, de politikából kreált mártírokkal nem lehet dicsekedni. Szentté csak az Atya avathat valakit, az egyetlen igazi szentség pedig – a Fiúság. A pápa nem Krisztus helytartója, mert Krisztus számára itt nem maradt hely ! Ebből a világból ki- ebrudalták, s „az emberek” [10] ma ugyanazt tennék, ugyanazért [11]. A világ gyűlölte őt, hiszen rábizonyította a gonosztságot [12]. Az Emberfi még a fejét se tudta lehajtani, sehol [13], a hierarchia tagjai viszont minden talpalatnyi földet megáldanak, a fegyverekkel együtt.

Aratás helyett vetünk

Civil hitoktatóként Ūri község plébánosa volt a főnököm, Szabó József atya. Tőle hallottam először a papi szlogent: én csak vetek, majd mások aratnak. Jézus világosan megmondta, hogy ő már elvetette a Pneuma-magokat, a mi dolgunk az aratás [14]. Ez igen könnyű munka, hisz csak a Fiú logionjain kell gondolkodni [15]. A gyümölcs [16] tehát az agytekervényeink között érik. A jó föld [17] magától terem, fizikai tevékenység nélkül. Az okos gazdának [18] csupán a fejét kell használnia ! Az aratás napja rajta fordul, mert ismeretei, egyéni fejlődőképességének függvényében [19], *rohamosan* bővülni fognak [20]. Nyilvános működésre azonban csak teljes megvilágosodása után gondolhat [21].

[1] Tm 89., Mt 18,10; 13,24–43; Mk 1,13; Lk 12,8–10; Jn 1,51; Zsk 45.

[2] Tm 19., Mk 4,30–2; Isz 74a/89; 156/110,3–4

[3] Jn 6,27–51

[4] Jn 6,37–40; 6,44–5; 6,65

[5] Tm 26.

[6] Tm 12., 109., Jn 4,13–4; 7,37–8

[7] Mt 7,21; Jn 7,17; 10,27: követnek = szintén Fiúvá válnak. Szövegösszefüggés: Jn 10,1–30

[8] Jn 5,44b; 17,1–5; 17,20–4

[9] Mk 14,61–2

[10] Mt 17,22; Mk 9,31; Lk 9,44 Az „emberek”, ill. „az emberek fiai” a Rossz oldalán állnak (Jn 8,41).

[11] Tm 72., 112., 1Ján 3,8b; Mt 26,61; Mk 13,2; 14,58; 15,29; Jn 2,19; ApCsel 6,14; Isz 183/62

[12] Jn 7,7; 8,23; 8,40; 13,16; 15,18–25; 1Ján 3,13

[13] Tm 87., Mt 8,20; 25,41; Lk 9,58; Isz 195/37

[14] Jn 4,35–8; Zsk 46. Fülöp-evang.115. A többes szám: „mások” (Jn 4,38), illetve „olyanok” (Mt 19,12c) magára Jézusra utal !

[15] Tm 91., 109., Mt 11,25–30; Lk 10,21–4; Jn 7,37–8; 14,26; Isz 132/113

[16] Tm 20., Jn 15,1–8; 15,16; 16,12–5

[17] Mt 13,1–9; Mk 4,1–9; Lk 8,5–8; Isz 74b/59

[18] Mt 13,52 Egy autodidakta Írás-tudóról van szó (vö. Jn 6,37–40; 6,44–5; 6,65), aki a már meglévő ismereteire építkezik.

[19] Tm 8. Erre utalnak az eltérő terméshozamok.

[20] Tm 19., Mt 13,31–2; Mk 4,30–1; Lk 13,18–9

[21] Tm 56., Mt 13,24–43

Nem ismerjük a lehetőségeinket

Az Emberfi ezzel a kiáltvánnyal kezdte meg nyilvános működését: „(Számomra) betelt az idő, (bennem) közel jött az Isten királysága, térjetek más (világnézeti) felismerésre, hogy fel tudjátok fogni az örömhírt!” [1]. Tehát: nincs mire várni [2], a lehetőség bárkinek [3] adott, *én vagyok* erre az Élő példa [4]. Beszédeit teljes magabiztossággal mondta el [5], feltétlen hitelt követelve szavainak [6]. Az egykori názáreti ács autodidaktaként [7] jutott el a teljes megvilágosodásig [8]. Ha kikövetkeztetjük, hogy az Örökkévaló maga a feltétel nélküli Jóság [9], és ugyanakkor szembesülünk evilág gonoszságával is [10], akkor csak egy helyes konklúzió vonható le: ezt a „külső sötétséget” [11] nem Isten teremtette. Arra is rájött, hogy igazi lénye, legbensőbb valója [12] *praeexistens* része [13] a szellemi hal-mazállapotú [14] és pozitív előjelű Príncipiumnak. A mindent átható (s ilyen értelemben Mindenható) Atyának lett az emberi Fia, azaz olyasvalaki, aki a lelkületi összhang [15] miatt igénybe vehette annak Erejét.

Magunk alatt vágjuk a fát

Mindenben annyi a tudomány, amennyi a matematika. A kereszténység „matematikája” a gnózis lehetett volna... A gnózis nem más, mint üdvözítő-megszabadító felismerés, egy létfontosságú tudás, mely nélkülözhetetlen az Igazság megismeréséhez [16]. Az erős hit egzisztenciális, vagyis felismeréseken alapul. Jézus „rejtélyes” logionjainak megfejtésekor ilyen élményekben van részünk. Az Igazság olyan kép vagy szimbólum [17], amit akkor értünk meg, mikor lelkiismeretünkkel összeegyeztethető ismeret birtokába jutunk. Ekkor *praeexistens* emlékekkel van dolgunk, ami Pneumánkból tör a felszínre [18]. Valódi lényünk ugyanis más dimenzióban van, ezért nem lehet ártani neki [19]. Emberi mivoltunk testi-lelki fájdalmait a szellemi szövet perturbációja okozza. A „meggörbítés” végsősoron halál-hoz vezet, mert a biológiai rotáció a Gépezet szerves része. Zárt rendszerünk azért gömb alakú, hogy ne legyen oly szembetűnő a végessége. A világosság fiai, akiket gnosztikus-nak bélyegeztek, ezt is tudták. Teológiai szempontból ők voltak a diadalmas egyház leg-főbb konkurensei, ezért minden zsidókeresztény evangéliumot elpusztítottak.

[1] Mk 1,15 Szemléletváltozás hiányában értelmezhetetlenek Jézus logionjai.

[2] Tm 114. A királyi lelki- vagy tudatállapot (Tm 1.) kialakulása egy folyamat eredménye. A teljes megvilágosodás időpontja (Mt 24,36), ama „utolsó nap” (Jn 6,35–45) datálhatatlan, mert állhatatosságunktól függ (Tm 93., 95., Mt 7,7–8; Lk 11,9–10).

[3] Ha egy átlagember is közvetlen istenkapcsolatra juthat (Mt 13,54–6; Mk 6,2–3; Lk 4,22; Jn 6,42), akkor nincs szükség közvetítő intézményre ! (Tm 2.). Erre döböntek rá a pozícióikat féltő hivatalos mérték-adók (Jn 11,45–8; 12,19).

[4] Tm 27., 58.

[5] Mt 7,28–9; Tm 49.

[6] Tm 101. Istennek a *létében* nem szabad kételkedni, Küldöttének pedig a *szavahihetőségében* (Jn 6,28–9). Ha hiszünk Jézusnak, akkor Istenben is hinni fogunk ! Istené: a feltétel nélküli hit, Fiáé: a kételkedéstől mentes hitel. (Ez utóbbi kíváncsi csak a Szellemi Hagyaték logionjában található. Párhuzamos helyek: Mt 22,15–22; Mk 12,13–7; Lk 20,20–5)

[7] Jn 7,15 (Tm 4., 26., 49., 89., Mt 13,52) A tudás forrása bárkiben feltörhet (vö. Tm 12., Jn 7,37–8), ha valóban választ akar kapni az élet nagy kérdéseire (vö. Tm 70.), mert számára az Igazság létszükséglet (vö. Mt 5,3–4; 5,6; Lk 6,20–1; Tm 53., 69.).

[8] Tm 23., Mt 6,22–3 13,43; Lk 11,34–5–6; Jn 8,12

[9] Mt 19,17b

[10] Tm 4., Jn 7,7; 1Ján 5,19 (Tm 55., 81., 87.)

[11] Mt 8,12 A „sírás és fogcsikorgatás” oka az élettér perturbált volta.

[12] Tm 28. (Tm 1., 2., 3., 4.)

[13] Tm 18., Jn 1,1–3; 8,58; 17,5

[14] Jn 4,23–4

[15] Tm 107., Isz 123/204 (Mt 17,20; 18,19; Mk 11,23)

[16] Jn 8,31–2 Evilág csak a Mindenség perturbált része, egy demiurgosz félrelépésének a következménye.

[17] Tm 84., Zsk 46. Fülöp-evang 115. (Spinoza: Az emberi léleknek adekvát ismerete van Isten lényegéről.)

[18] Tm 12., Jn 1,1–3; 7,37–8; Tm 84.: Az Atya fényle Jézus, aki képeibe rejtette a lényegét.

[19] Tm 18., Mt 10,28 Jézus ezt barátilag (Lk 12,4) súgta meg, a barátainak (Jn 15,13–5) !

Köd előttünk, köd utánunk

A jézusi teológia világviszonylatban egyedülálló. Erkölcsi-etikai tartalma ugyanis értelmi megtisztulást feltételez [1]. Követőinek logikai alapú [2] lelki homogenitásra [3] kell szert tenniük. Enélkül lehetetlen a vallási törvények betartása [4]. A keresztényeknek esélyük sincs a büntelenné válásra, mert eszüket hitre cserélték be [5]. Ez a „szűzmárjás” válás elsősorban kollektív volta miatt [6] szekularizálódott. Már a reformációs mozgalmak is arctalan tömegekben gondolkodtak. A jelenlegi Európában a Nyugat ateizmusa fonódik össze a pártállami materializmussal. Ez a piacgazdaság köré szerveződött társadalom politikáját tekintve is megérett a pusztulásra. Evilág a létfeltételek mesterséges hiányára spekuláló [7] ördögi rendszer [8], amelyben mindig lesznek szegények [9]. A Föld északnyugati negyedekéjén egy „keresztény kultúra” hervadozik. Ennek semmi köze sincsen a jézusi tanításhoz, már csak azért sem, mert az nem egy itteni ország felépítéséhez ad támpontokat [10]. Az a civilizáció, amit akár fegyverrel is meg akarunk védeni a migrációtól, egy ideológiai köktél. Ennek agyaglába a már meghaladott júdaizmus, törzse a téves páli teológia, feje meg az a megszokott, jóléti életvitel, amit zavaros polgári filozófiáinkkal próbálunk igazolni. Ezt az erkölcstelensége miatt hanyatló életteret simán el fogja söpörni az iszlám. Vesztenivalójuk nincs, mert primitív felfogásuk szerint az ellenség halála győzelem, a saját veszteség pedig dicsőség... Egy hadsereg ütőképessége ideológiai elkötelezettségétől is függ. A muszlim katonákat hitük fogja legális szabadrablásra serkenteni.

Illúziókba ringatjuk magunkat

A „könyves népek” vallási összeolvadása lehetetlen. Ebben leginkább azok bíznak, akik az emberiség kollektív üdvtörténetében hisznek. Ilyen jellegű evolúció azonban nem létezik, a történelmet mindig a katonapolitika alakította. A földi ökoszisztéma zárt rendszere a mammon-hajhászásra épül [11]. Minden hatalom olyan termőterületeket, ásványkincseket és termelő erőket akar nyerni, melyek fölött korlátlanul diszponál, minimum egy ezer éves birodalom keretei között. A „végső harc” során az ember képviseli a legkisebb értéket, hiszen automatikusan reprodukálja önmagát. Mennyiségi kipusztulás (főként a túlnépesedés felé haladva) nem fenyeget, a minőségi felfutás pedig idő kérdése. Természeti katasztrófák, orbitális méretű járványok, világháborúk, etnikai tisztogatások után is fejlődik a tudomány és a technika, az egészségügy és a művészet [12]. Egy rotálódó populáció esetén mindent meg lehet tenni: az aktuális generáció *nem tud s nem is akar emlékezni* arra a múltra, amit egyre nehezebb bizonyítani... Így aztán nincs új a nap alatt: a testbe zárt, nemileg meghatározott homo sapiens egy szükségleteit biztosító, ideális társadalom felépítésében lesz érdekelt, mert immanens boldogságra vágyik. Az éppen élő emberek a jelent akarják megnyerni. A nők sírva, a férfiak fogcsikorgatva sodródnak egy ismeretlen és kollektív [13] cél felé.

[1] Tm 90., Mt 23,25; Lk 11,39; Isz 80/50,2; 109/53,1–3; 114/61

[2] Tm 43. (Mt 12,31; Mk 3,28; Lk 12,10) Tm 110. (Mt 13,44)

A szent Szellem káromlása = a nem (vagy logikátlan) gondolkodás, az értelem parlagon hagyása.

[3] Tm 21., 23., 47., 48., 60., 61., 76., Mt 6,22–3; Lk 11,34–6

[4] Jn 7,19 (Mt 15,1–20; Mk 7,1–23)

[5] Tm 39., Mt 15,13; Isz 109/53,3

[6] Mt 7,13–4; Lk 13,23–4 (Tm 2., 3.)

[7] Ez az oka a világháborúknak, melyeknek mindig geopolitikai okai vannak.

[8] Jn 8,31–6

[9] Mt 26,6–11; Mk 14,3–7; Jn 12,1–8 (A 6. vers csak rossz indulatú kommentár.)

[10] Tm 66., 114., Mt 21,42; Mk 12,10; Lk 20,17; Jn 15,1–8; 18,36

Isten országát nem lehet úgy építeni, mint a szocializmust...

[11] Ter 1,28 Ez a sátáni örömhír, ami összezseng az emberbe plántált harácsoló programmal.

[12] Auschwitz után is lehet verset írni...

[13] Mt 7,13–4; Lk 13,23–4

Elvetettük a logika sarokkövét

Jézus tanítványai, illetve barátai akkor leszünk, ha megmaradunk beszédeiben [1], s az okos emberhez hasonlóan, meg is tesszük azokat [2]. Házunknak, vagyis belső, megtartó struktúránknak [3] a logika köszikláján kell állnia [4]. Az Emberfi hegyre épült [5] egy-személyes eklézsiái a haláltól se fognak félni, mert tudják, hogy a biológiai halál nem a vég [6]. A híresen rejtélyes logion [7] szintén ezt mondja: az itt álló Tizenkettő közül lesznek olyanok – Péter, János és Jakab – akiknek többé már nem lesz halálfélelmük, mert fenn a hegyen (magyarázataim alapján) felfogják majd, hogy a királyság már eljött, *énbennem* [8]. A biblikus képekkel megrajzolt közlemény [9] azt tudatja velünk, hogy ők hárman a napnál is világosabban *megértették*; Mesterük az egyedüli mértékadó, a júda-izmus nagyjait nem kell respektálni [10]. A hivatalos szaktekintélyek mind *építők*, akik látható, körülhatárolható, mérhető és védhető módon, tehát kollektíve [11] és (állítólag) mások érdekében végzik szent kísérleteiket [12], akárcsak a mai papok. Az a királyság, amiről Jézus beszél, egy lelki- vagy tudatállapot, ami a világban terjed ki, de ez a tér-hódítás az emberek számára szemmel láthatatlan [13]. A hívek az országépítést maximum biológiailag vállalják fel, így viszont gyerekeikre hagyják azt a személyre szabott [14] kincset, amit *számukra* ástak el [15]. A királyi uralkodásra képesítő nagy gazdag-sághoz [16] igazán könnyen hozzá lehet jutni, hiszen csak gondolkodni kell! [17].

Nincs világhosságunk

Az őskereszténység idején csak a zsidókeresztény evangéliumok és a jézusi mondások gyűjteményei tartották a Lelket az emberekben. Sok-sok évvel a nyilvános működés után kizárólag ez az áthagyományozott anyag állt rendelkezésre [18]. A hitelességet valamelyik apostol neve fémjelezte, illetve a szent szövegeken átsütő Igazság. A kinyilatkoztatásokat tartalmazó logionok azonban – a példabeszédek mondanivalóihoz hasonlóan –, a Szerző szándékai szerint [19], a nem kereső olvasók előtt rejtettek voltak. Olyannyira, hogy ezeket az iratokat gnosztikusnak bélyegezte a *kollektív* és *közvetett* istenkapcsolat sátáni szellemében [20] megalakuló nagykonstantini egyház. Egy arctalan szervezet holttestének [21] nem lehetett lámpása [22]. A János-evangélium elején igen fontos információ van a háttérben: világítani csak sötétben lehet!

[1] Jn 8,31; 15,14

[2] Mt 7,24–7

[3] Lk 19,1–10 A 9. versben szereplő „ház” Zakeus lelke, ami üdvözül, amennyiben Ábrahám fia, tehát a pátriárkához hasonlóan ő is szövetséget köt Istennel, akit jelen esetben Jézus képvisel.

[4] Mt 16,13–20 Az Emberfi a helyes következtetés miatt „avatta boldoggá” Pétert. Itt tehát a logika került piederstálra. Az oldást és a kötést a majdani mennyei tudás; az igazi mammon teszi lehetővé.

[5] Tm 31., Mt 5,14

[6] Tm 10., 17., Jn 8,51; Zsk 116. Az exitus erőszakos lesz (Mt 16,24), de halálfélelem nélküli.

[7] Mt 16,28; Mk 9,1; Lk 9,27

[8] Tm 17., 50., Jn 3,16–8; 4,26; 5,24–5; 10,1–8; 11,24–6; 15,1–8

[9] Mt 17–8; Mk 9,2–8; Lk 9,28–36

[10] Tm 23., 51., 52., 58., Jn 6,32; 8,12; 9,5; 10,8; 11,9b

[11] Mt 7,13–4; Lk 13,23–4

[12] Tm 39., Mt 15,13; Jn 15,1; Isz 109/53

[13] Tm 1., 2., 3., 19., 114., Lk 17,20–1

[14] Tm 8., 19., Mt 13,1–52; Mk 4,1–20 Az eltérő terméshozamok a különböző egyéni teljesítményekre utalnak. A 20. vers végére oda kell írni: magukban.

[15] Tm 110., Mt 13,44

[16] Tm 28., 82., 96., 110.

[17] Tm 1., 4., 91., 93., 95.

[18] Leszámitva a Pál által írt leveleket, melyekben a saját teológiáját propagálta.

[19] Mt 13,14–7; 11,25–30; Lk 10,21–2; Tm Prológus; Isz 57/129; Lk 4,18–9

[20] Mt 7,13–4; Lk 13,23–4

[21] Tm 55. Amiben nincs Pneuma, az nem él! (vö. Tm 2., 28., 71.)

[22] Mt 6,22–3; Tm 61. A teljes megvilágosodás egy viszonylag hosszú folyamat eredménye (vö. Tm 1.)

Hivatalossá lettünk

A beláthatatlan (földi) perspektívákkal kecsegtető „diadalmas egyház” egységes alapokra helyezte kötelezővé teendő dogmatikáját. Ebbe az intézményesülő rendszerbe nem lehetett beleilleszteni az Emberfi egyéni és személyre szabott útját [1], sem a világgal való antagonisztikus szembe helyezkedését [2]. A demográfiai növekedésre és a földrajzi térnyerésre játszó államvallás, a mustármag példázatát félreértve, a gyors és mérhető fejlődés érdekében ama széles útra [3] terelte csordaszellemű híveit, becsstelen eszközöktől se visszariadva [4]. Ideológiai szempontból legfőbb ellenfele a gnoszticizmus volt, ami a tulajdonképpeni Örömhír [5] köré épült szekervárat védelmezte. A hierarchikus vallási szervezet létrejöttén bábáskodó Sátán is ide koncentrált, vagyis a számára legveszélyesebb dologra. Megsemmisítő csapásait az új korifeusok buzgó segítségével mérte a kinyilatkoztatásokat tartalmazó [6], „gnosztikusnak” minősített szövegekre. Az irtóhadjárat-szerű kanonizálást végző formális tekintélyek persze azt hitték, hogy Istennek tesznek szolgálatot [7].

Szeretjük a sötétséget

A gnózis felismeréseken alapuló tudás [8]. Eme intuitív hit szerint az embert és a hozzá tartozó világot nem a Magasságos (az Abszolútum) teremtette. Ez az élettér egy demiurgosz műve, aki a homo sapienshez viszonyítva isteni lény, de az Örökkévalóhoz képest alacsonyabb rendű valaki. Nem egy bukott angyal, mert sohase volt az Égben [9]. Bűne – melyből továbbiak is erednek – az, hogy nem lépett be a Mennysországba, inkább saját szakállára csinált egy alternatív miliőt, ami tulajdonképpen saját jellemének térerőszerű kiterjedése [10]. A teodiceai értelemben vett Rossz egy perturbáció negatív örömhíre, a Jó-ság ellenpontja. Fals világunk csupán egy rendellenesség, mely időlegesen megzavarja a Valóság harmóniáját. Az ember tragikus sorsa eleve elrendelt dolog [11], a hétköznapi rosszaságok/bűnök/szenvedések oka a legalapvetőbb hazugságig vezethető vissza ! [12]. Az ember megmenekülése – s nem megváltása – alapvetően attól függ, hogy birtokában van-e annak az irgalom motiválta gnózisnak [13], ami tévedhetetlenül érezteti vele, hogy praexistens lény [14], vagyis igazi valója, az Atya változatlan szubsztanciájához tartozik, és ezért, bizonyos feltételek fennállása esetén [15], teljesen hasonulhat hozzá [16]. Ezt az Örömhírt az Elsőszülöttön kívül más, autodidakta módon megvilágosodott [17], szent Szellemmel [18] felkent egyének is közhírré fogják tenni [19], mégpedig demonstratív módon [20], tudniillik ez az Atya akarata [21].

[1] Mt 7,13–4; Lk 13,23–30; Jn 14,6; Tm 26.

[2] Mt 7,24; Lk 16,13; Jn 7,7; Tm 55., 72., 81., Isz 29/90; 32/124 stb.

[3] A kollektív és közvetett „istenkapcsolat” nem jogosít semmire, de hamis biztonságérzetet ad.

[4] Keresztes háborúk, inkvizíció, eretnekégetések, kiközösítések, boszorkányüldözések, vallási villongások...

[5] Az ember lelke mélyén egy hozzáférhető isteni gazdagság rejlik (Tm 1., 2., 3., 28., 71., 110.)

[6] Jn 8,31–2

[7] Jn 8,40–7; 16,1–4

[8] Tm 1., 2., 3., 4., 42., **43.**, 44., 91., Jn 4,23–4 A szent Szellem nem más, mint az irgalom logikája !

[9] Lk 10,18 = Tévedhetetlenül rájöttem, hogy sohasem volt ott !

[10] Jn 3,19 Az ember egy zsebkiadású káoszharcos, aki viselkedésében sátáni teremtményre hasonlít.

[11] Jn 8,44c (Jn 8,34–6 Örök életet csak egy Fiú szerezhet, alanyi jogon az nem jár !)

[12] Jn 8,43–7 Bővebben: *Kenyértörés*, 28 – 32. old. (mek.oszk.hu/18400/18476)

[13] Tm 62. Jézus annak fedi fel a titkait, akiben él a spontán irgalom (Mt 9,13a; Lk 10,36–7).

[14] Tm 18a; Jn 8,14; 8,58; 10,31–9; 13,3; 17,24; Fülöp 111.

[15] Tm 26., 107. (Mt 17,20; 18,19; Mk 11,23; Isz 123/204)

[16] Jn 5,19–21; 14,7–11

[17] Tm 23., 49., 61., Mt 8,11; Lk 13,28–9

[18] Lk 11,9–13 Az Atya „csak” igazi ismereteket tud adni, személyre szabott módon, angyalain keresztül (vö. Tm 89., 93., 95., Mt 7,7–8; 18,10; Lk 16,9–12)

[19] Mt 8,11–2; Lk 13,28–30; Jn 10,16; 17,20–1

[20] Tm 27., Mt 5,14–6; Jn 6,38

[21] Mt 7,21

Bal oldalon állunk

Az isteni tudással (igazi mammonnal) Felhatalmazottak sorát, jó pásztorként, az Elsőszülött vezeti [1]. Ez az *új szövetség* kizárólag az életút szerinti követőivel köttetik meg [2], azokkal, akik hajlandók őt „asszimilálni” [3]. A hivatásos hívek és az aratást nem vállaló papok abszolút esélytelenek, mert *nyilvánvaló módon* [4] hiányzik belőlük a mozgásteret biztosító Pneuma [5]. Az „utolsó ítélet” csak egy alkalmatlannak minősítés [6], ami egy előzetes válogatáson történik meg. Aki nem képes más (világnézeti) felismerésre térni, azzal nem lehet mit kezdeni. A keresővé váláshoz összesen két dologgal kell tisztában lenni. Egy: van Isten. Kettő: a világ rossz [7]. Ha ezeket tudjuk, akkor már csak egyetlen helyes következtetés vonható le: ezt a világot nem Ő teremtette. Ettől kezdve viszont minden a feje tetejére áll, illetve minden a helyére kerül! [8]

Nem tudjuk, hogy kiben hiszünk

A világ fiainak nincsenek teodiceai dilemmái, mindaddig elégedettek a sorsukkal, amíg ki nem józanítja őket valami [9]. Ekkor rendszerint már késő; se mód, se idő nincs a királlyá levésre [10]. Ez a keresztény hívőkre is áll, tudniillik ugyanabban a jól kitaposott [11] cipőben járnak. Az ő idejük is mindenkor készen áll [12], mert életük hétköznapi foglalatosságokkal telik... Jézus-kutatás? Szövegelemzés? Vallásfilozófia? „Ilyesmire” nincs igény, nincs energia. Az evangéliumokat csak erkölcsi-etikai gyűjteménynek hiszik. Azt gondolják, hogy a hétköznapiokban tanúsított magatartásuk a fontos. Ha udvariasan előre engednek valakit az ajtóban, azonnal jogot formálnak az üdvözülésre. Elborzadva hallják, hogy ezt a világot nem a Jóisten teremtette. Az „ezt” elengedik a fülük mellett. Hát nem a fordítottján kellene botránkozni? Örölnünk kéne, hogy nem otthon vagyunk. Mert ez esetben még haza mehetünk... Tragikus, hogy nem ismerik egyetlen szövetségesüket, aki *talán* nem engedi be őket a mennyországba. Az Embergyilkos viszont egész biztosan véget vet az életüknek, mégpedig úgy, hogy észre sem veszik! [13].

Nem forgatjuk a hagyatékunkat

Az egyházfiak utálják a messiásokat, mert szembesítik őket bűneikkel [14]. Legnagyobb vétkük az, hogy jogosulatlan biztosítási tevékenységet folytatnak. Halálesetek alkalmával meggyőzik a híveiket arról, hogy az elhunyt „már jó helyen van”. Temetések helyett Fiú-aspiránssá kéne válniuk [15]. Van elég országbeli halott a biológiai holtak elföldelésére. Nekik azokkal kellene foglalkozniuk, akiknek esélyük van az Életre való feltáma-

[1] Jn 10,16; 10,27; 17,20–1; Lk 12,32; Tm 22.

[2] Mk 14,24 sokakért = nem mindenkiért

[3] Tm 109., Jn 6,27–58 Az utolsó vacsorán ugyanazt szimbolikus módon fejezte ki.
A téma bővebben: *Merre menjünk?* 17 – 19. old. (mek.oszk.hu/16100/16137)

[4] Mt 25,32–3 A jószágok fajtáját azonnal meg lehet állapítani.

[5] Mt 9,6–8 Ez a szuverén uralkodás (Tm 82.) csak a Fiúk osztályrésze. A 8. vers Jézus ember-voltát bizonyítja, ugyanakkor a homo sapiens megistenülésre való képességét is! (vö. Jn 5,44; 10,34–8)

[6] Mt 25,31–46 A büntetés az, hogy maradnak, ahol vannak: a külső sötétségben (Jn 3,19–21).

[7] Jn 7,7 (Tm 4., 55., 81.)

[8] Tm 1. Zavar, csodálkozás, királyság...

[9] Tm 27.

[10] Tm 58., Mt 25,1–13; Jn 11,9–10; 12,35–6

[11] Mt 7,13–4; Lk 13,23–4

[12] Jn 7,6–7

[13] Mt 10,28; Lk 12,4–5; Jn 8,34–6; Tm 63., Isz 136/221 (Mt 6,19–21; Lk 12,16–21; 12,33–4)

[14] Jn 3,19; 5,44; 7,19; 8,7; 9,39–41; 15,22

[15] Mt 8,22; Lk 9,60

dásra [1]. Jézus követői az Élőre tekintenek [2], belőle élnek [3]. Ők nem *látnak* halált s nem is *ízlelik* meg azt [4]. A papok oldás és kötés [5] helyett esketnek, miséznek, gyerekhittant tartanak s adminisztrálnak. Némelyikük szent kísérletekre adja a fejét, mert azt hiszi, azzal szívességet tesz Istennek. Az egyházépítéssel valójában Evilág Urát szolgálja [6], még az a „szerencse”, hogy ennek nincsen tudatában. A bibliaórák hasznosak, a kisközösségi összejöveteleken is az Írásokat kell elemezgetni. Jézus fokozatosan avatta be a tanítványait az ismeretekbe [7], hiszen a megvilágosodás egy viszonylag hosszú folyamat. Szellemi hagyatéka, az ún. Tamás–evangélium [8], szó szerint megfajtást kíván!

Nem ismerjük anyánkat

Szűz Mária kultusza valláspszichológiai szempontból megmagyarázható. Az ember férfi és nő, s mind a két nem igényel valamiféle lányos–asszonyos imádnivalót. A nőtlen papok ezzel szublimálják erotikus vágyaikat, a férfi hívek pedig neki adják meg azt a tiszteletet, amit nejükől megtagadnak. Feleségeik sértett méltósággal sorakoznak fel mögé, közbenjárásért esedezve. Az anyaság szentségének emancipáló hatása van, állapotuk révén egyenjogúnak érezhetik magukat. Még a vénlányok is jól járnak, ha Mária szüzességére teszik a hangsúlyt. Ez a bonctani vagy biológiai értelemben vett állapot ugyan a szülés után már anakronizmus, ám ettől még piedesztálra lehet emelni... Pontosabban *lehetne*, ha Jézus testvérei nem a házaselet természetességét húznák alá. Anyjuk nem véletlenül vitte őket magával. Néma demonstrációjával azt akarta mondani a Fiának: hogy teheted magad Istenné, hiszen én szültelek, ahogy ezeket is [9]. Ha az angyali üdvözlés valóban megtörtént, akkor miért akarta őt hazatoloncolni a Nyilvános Működés közepén? A kettő közül csupán az egyik verzió lehet igaz. A szeplőtelen fogantatásra nincsenek tanúk, az Emberfi megróvó magatartását [10] viszont három evangélium dokumentálja. Köztük a Szellemi Hagyaték, amelynek egy ilyen logionja is van: „Aki ismerni fogja az aty(j)át és az any(j)át, szajhafinak fogják nevezni” [11]. Egy újjászületett egyén [12] már nem vérszerint tartja számon rokonait [13], s ha rászolgálnak [14], akkor meg is tagadja őket [15]. Mária tehát csak megszülte, az Életet igazi anyja adta neki [16].

Nem akarunk kifényesedni

Az Isteni Megváltóról Nevezett Nővérek budapesti rendházában egyszer kértem egy pohár vizet. Veronika nővér hozta, és sietségét azzal indokolta, hogy neki is kell valami jogcím a mennyországba jutásra. Sajna, az analógia [17] mindkettőnk esetében sántított, mert én még nem születtem újjá, ő pedig nem a tanítványi státusom miatt adta a frissítőt...

- [1] Jn 5,16–30
- [2] Tm 58., Jn 11,25–6; 12,35–6; 14,6–11
- [3] Tm 112., Prológus, Jn 4,13–4; 6,27; 6,32–3; 6,35; 6,48; 6,53–8
- [4] Tm Prológ, 10., 17., Jn 8,51; Zsk 116. Az exitus erőszakos lesz (Mt 16,24), de halálfélelem nélküli.
- [5] Mt 16,19
- [6] Tm 38., 39., 66., Mt 15,13; Jn 15,1–8
- [7] Tm 93., Jn 16,12–5
- [8] mek.oszk.hu/14600/14682
- [9] Tm 100., Mt 12,47; Mk 3,31–5; Jn 7,7
- [10] Vérszerinti hozzátartozói „kint keresték” (Mk 3,31–2), megálltak kívül, nem mentek be!
- [11] Tm 106.
- [12] Jn 3,3–7; Isz 172a/190; 172b/207
- [13] Tm 100., Mt 12,47; Mk 3,31–5; Lk 14,26
- [14] Tm 80., Lk 11,27–8 Jézus testvérei nem tartoztak eme boldogok–áldottak közé! (Jn 7,7).
- [15] Tm 54., 102., Mt 10,37; Mk 8,34; Lk 9,59–62; 14,25–7; Isz 34/14
- [16] Tm 102.
- [17] Mt 10,42

A magdalai Mária viszont teljes jogú tanítvány volt [1], a szexista férfi apostolok nem kis bosszúságára. Evangéliumot is írt, amelynek esszenciája az utókorra maradt [2]. Lehet, hogy a kánai menyegzőn is részt vett, csak hát a nők nevét máskor sem tartották fontosnak felsorolni. Szűz Mária kivétel, őt utólag csapták hozzá a szóban forgó történethez. Kultusza minden vonatkozásban azt a Máriát illetné, aki minden bizonnyal azonos azzal a rossz hírű személlyel [3], aki megkente Jézust [4]. Ezt a Mester is megerősítette, mikor kijelentette, hogy nem azok a boldogok, akik gondot viseltek reá [5], hanem azok, akik *felfogják* az Atya Fia által közvetített [6] kinyilatkoztatásait, és *azonosulnak* velük, tehát személyesen és személyükben [7] *demonstrálják* [8] az isteni igazságosságot ! [9]. Ehhez nem kritérium a makulátlan előélet [10]. Az igazi megtisztulás ugyanis egy folyamat [11] eredménye, ami abszolút homogenitásban tetőzik [12].

Az Örökkévalót hibáztatjuk

Igazából csak egy vallásfilozófiai kérdés van, a teodicea. Meg kéne értenünk, hogy Isten nem *engedi* a rosszat, hanem elszenvedi... Tulajdonképpen a Megfeszítettben is ő kínló-dott [13]. Az Elsőszülött a hozzáállását adta ehhez: ha kell (mert ebben a világban elkerülhetetlen), akkor én Veled győtrődök. Eme lelkiület miatt dicsőítette meg őt az Atya [14], aki bárkit [15] Fiává fogad, aki szabad akaratából [16] teszi magáévá az irgalom logikáját [17]. Ez az ember „maga a megtestesült Isten”, mert spontán módon, személyválogatás nélkül, az ellenségszeretelig menően [18] végzi nyilvános működését. Ezzel a magatartással érdemli ki *saját maga számára* a bűnbocsánatot [19].

[1] Tm 20., 115., Zsk 43.

[2] Zsk 109.

[3] Mt 21,32; Lk 7,36–50

[4] Mt 26,6–13; Mk 14,3–9; Jn 12,1–8

[5] Tm 80., Lk 11,27–8 Ez Szűz Mária totális trónfosztása !

[6] Tm 14., 16., 32., 61., 78., **84.**, 85., 89.

[7] Tm 27., Jn 14,6–11

[8] Jn 5,17; 5,19; 5,36b; 9,1–7; 10,25b; 10,32; 10,37–8; 14,10–1; 15,24

[9] Mt 5,16; 5,48; 6,33; 13,43

Isten igazságossága a spontán és tettekben is megvalósuló irgalom (Tm 62., Mt 9,13; Lk 10,25–37).

[10] A Jn 8,46-ban nem általános értelemben vett büntelenségről van szó, hanem aktuális igazmondásról. Az abszolút büntelenség a belső újjászületés (Tm 90.) után köszönt be (1Ján 3,9; 5,18)

[11] Rendszeres (Tm 26.), állhatatos (Tm 93.) és Cél-irányos (Tm 1.) elmélkedés a végső kérdésekről.

[12] Tm 1., 7., 56., 61., 78., 89., 90., 93., 108., Mt 13,1–52

[13] Jn 3,14–7

[14] Jn 17,1–26

[15] Mt 8,11; Lk 13,28–9; Jn 10,16; 17,20

[16] Jn 10,17–8

[17] Mt 5,48; Jn 4,23–4

[18] Mt 5,43–7 Jézus nem azt állítja, hogy ő az Isten, hanem azt, hogy az Isten ilyen !

[19] Bővebben: *Merre menjünk?* 17 – 20. old. (mek.oszk.hu/16100/16137)

A SZERZŐ MŰVEI
A MAGYAR ELEKTRONIKUS
KÖNYVTÁRBAN

SZAKIRODALOM

Válogatott tanulmányok, 2003 – 2009.

A szűk kapu, 2010.

Új írások – régi témákban, 2010.

Bulányi, a tisztelendő, 2011.

Az ember igazi tragédiája, 2011.

Pszichén innen, és túl... 2012.

Utolsókból első, 2013.

A Tamás–evangélium, 2015.

Krisztusi kiskaté, 2015.

Az elvetett kő, 2016.

Merre menjünk? 2016.

Szentlecke Pálról, 2017.

Kenyértörés, 2018.

A fizika költészete, 2018.

A vidám pokol, 2020.

Mint a nap! 2021.

Ami szemet szúr, 2022.

Hol rontottuk el? 2022.

SZÉPIRODALOM

Igaz történetek, 2012.

Életfogytiglan, 2012.

Jeruzsálem leányai, 2014.

A fehér arany birodalma, 2014.

Utcán heverő témák, 2014.

Tisztaságra ítélve, 2014.

Ballada az ólomkatonáról, 2014.

Betűk, mindhalálig, 2015.

A női lélek erotikája, 2018.

Rövidítések és elérhetőségek

Tm	Tamás–evangélium (Jézus példabeszédeinek kulcsával.)	mek.oszk.hu/14600/14682
Mt	Máté–evangélium	mek.oszk.hu/08900/08907
Mk	Márk–evangélium	mek.oszk.hu/08900/08907
Lk	Lukács–evangélium	mek.oszk.hu/08900/08907
Jn	János–evangélium (Lábjegyzetekkel és Jézus–szóttárral.)	mek.oszk.hu/08900/08907
	A négy evangélium logionjai (Megfejtési segédlettel.)	mek.oszk.hu/08000/08061 175 – 317. old.
Isz	Iszlám hagyomány logionjai (Tamási és kánoni párhuzamokkal.)	mek.oszk.hu/08000/08019 116 – 127. old.
ApL	Apostoli levelek logionjai (Tamási és iszlám párhuzamokkal.)	mek.oszk.hu/08000/08019 128 – 135. old.
Zsk	Zsidókeresztény hagyomány	Pikó Gábor Mózes: <i>Minden Jézusról</i> Paulus Hungarus/Kairosz Kiadó Budapest, 2002.
KaB	Kalauz a Bibliához (Ószövetség)	mek.oszk.hu/12600/12635 Tótfalusi István műve

---

A mű szabadon letölthető és korlátlanul megosztható.
A papír alapú vagy on–line periodikákban való közlés engedélyköteles.
e–mail cím: tokodorszag@gmail.com